

ii HOME
PRODUCTION

အဝနာ

တပ်မဟာနှောင်အရှည်
ကောင်းကြစေ...

SUMMER
CLASSIC



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

တင်ပစ္စည်းအရည်ကောင်းကြွေး
စာဂနာ

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း
ကိုကျော်စေ
အတွင်းစာမျက်နှာပွဲစည်းမှု
စိုးမင်းအောင်
CIP
Eagle Color Separation
မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဓာတ်ပုံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၄၉၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ထုတ်ဝေသူ
ကိုသူရ (စာဂနာ)
ဖြန့်ချိရေး
HOME
အမှတ် ၅၈/၆၀၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ဖုန်း- ၀၁- ၃၈၀၂၇၂
အုပ်စု
၁၀၀၀
တန်ဖိုး
၂၅၀၀

BURMESE CLASSIC

တင်ပစ္စည်းအရည်ကောင်းကြွေး



စာဂနာ

- စာဂနာ ၉၂၀
တင်ပစ္စည်းအရည်ကောင်းကြွေး၊ ရန်ကုန်၊
ယန်းစေတီလမ်း၊ ၂-၁၃။
၁၃၈ ဓာ၊ အလျား ၁၃.၇၁၆ x အနံ ၂၀.၉၅၅ စင်တီ
(၁) တင်ပစ္စည်းအရည်ကောင်းကြွေး

HOME

HOME

မာတိကာ

တင်ပဏ္ဍာနောင်အရှည်ကောင်းကြွေး
ဇာတ်နာ

မာတိကာ

တင်ပဏ္ဍာနောင်အရှည်ကောင်းကြွေး
ဇာတ်နာ



| | |
|--|-----|
| စကားလက်မွန် | ၉ |
| တင်ပဏ္ဍာနောင်အရှည်ကောင်းကြွေး | ၁၂ |
| ပုလဲသွယ်မွေးဖွားခြင်း | ၁၄ |
| လေ ရှာပုံတော် | ၁၉ |
| ကြောက်တတ်ရင် ပြက်လုံးကောင်း မရဘူး | ၂၃ |
| ဇာတ်နာမွေးဖွားခြင်း | ၂၄ |
| ရုပ်မြင်သံကြားခရီးသည် | ၃၁ |
| မြက္ခန်းသာ မွေးဖွားခြင်း | ၃၄ |
| အရင်းများမှ အမြတ်များမယ် | ၄၄ |
| ပရိတ်တော်အစ လှိုင်နယ်မြေက | ၅၀ |
| မိုးနတ်သူဇာမွေးဖွားခြင်း | ၅၃ |
| စနက်တံ ဖြစ်သွားသော ဇာတ်နာ | ၇၀ |
| တပ်မတော်နှင့် ဇာတ်နာ | ၈၄ |
| လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဇာတ်နာ | ၉၁ |
| မြပုဏ္ဏမာ မွေးဖွားခြင်း | ၉၉ |
| ခွင့်လွှတ်ခြင်းအနုပညာ | ၁၀၉ |
| ဇာတ်နာ ဂနာမငြိမ် | ၁၁၂ |
| ထောင်တွင်းအငြိမ့် | ၁၂၀ |
| သီးလေးသီး မွေးဖွားခြင်း | ၁၂၄ |
| နိုင်ငံခြားသို့ မြန်မာပြက်လုံးတင်ပို့ခြင်း | ၁၃၃ |

စကားလက်မွန်

ဒီစာမူနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းပြောချင်တာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ 'ဇာဂနာ' ဆိုတာ လူ့ပြုတ်တစ်ယောက်လို့ တိုင်းပြည်က သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာဂနာဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကာကွယ်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ စစ်အစိုးရလက်ထက် 'ဇာဂနာ' ပပျောက်ရေး စီမံကိန်း အမျိုးမျိုးနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ကြပေမယ့် ဇာဂနာ ရှင်သန်လို့ ကျန်နေခဲ့ပါ။ ဒါကို မှတ်တမ်းမှတ်ရာလေး ထားခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပထမဆုံးအကြိမ်ပေးသူက (ကို) လွှမ်းဝေနိုင်ပါ။ သူ့စီစဉ်တဲ့ ရုတ်တရက်မှာ အခန်းဆက်ဆောင်းပါးအဖြစ် စတင်ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာပေစိစစ်ရေးရဲ့ လိုတစ်မျိုး မလိုတစ်မျိုးတွေကြောင့် စာမူဟာ စင်းလုံးချော စာမျက်နှာပေါ် ရောက်မလာခဲ့ရရှာပါဘူး။ တစ်ခါ ဇာဂနာကို ဖမ်းလိုက်ပြန်တော့ စာမူကို အဆုံးအထိ မဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပြန်ပါဘူး။

ဒီနေရာမှာ ကြားဖြတ်ပြီး တစ်ခုလောက် တင်ပြပါရစေ။ ဇာဂနာဟာ ကိုယ့်အစုကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ပဲ ကပြခဲ့ပါတယ်။ တခြားဘယ်အဖွဲ့နဲ့မှ တွဲပြီး မကခဲ့ဖူးပါ။ ၁၉၈၈ တုန်းက ဇာဂနာတို့အဖွဲ့ တအာအာဂိုဏ်းတွေ တက်နေတုန်းက ဇာတ်လောက အငြိမ့်လောကက လူတွေ လာပြီး ဇာဂနာကို ဖုံးခေါ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ငွေပုံဖေးပြီးလည်း ခေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဇာဂနာ လိုက်မသွားခဲ့ပါ။ တစ်ခါ အဲဒီအချိန်က နာမည်ကြီးနေတဲ့ လူ့ပြုတ်တစ်စုံက ဇာဂနာဆီ ရောက်လာပြီး 'ဇာတ်လောကထဲ ဝင်ရဲရင် ဝင်လာကြည့်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ချေသလို ချေပစ်လိုက်မယ်' လို့ လာကြိမ်းဝါးဖူး။ ခြိမ်းခြောက်ဖူးပါတယ်။ နိုင်ငံကျော်ဇာတ်မင်းသားကြီးတစ်ဦးကလည်း မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်ကနေ နိုင်ငံရေးပြန်လုံးတွေ ပြက်နေတဲ့ ဇာဂနာတို့ကို အငြိမ့်အကြောင်း ဘာမှ

BLISS CLASSIC

မသိကြောင်း အပုပ်ချပြီး ဆယ်လ ဆက်တိုက်ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါတွေကို အငြိုး အတေးမထားပါဘူး။ မှတ်တော့ မှတ်ထားပါတယ်။ ဇာဂနာဟာ ကိုယ့်မူနဲ့ ကိုယ် ရပ်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိပါးပါဘူး။ အနီးရကိုတော့ ထိပါးပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဖမ်းခံရတာပေါ့။

ဇာဂနာ ထောင်က လွတ်လာတဲ့အခါ ကိုမျိုး (မြန်မာစာ) က ပေါ်ပြူလာကျာ နယ်မှာ အပတ်စဉ်ပြန်လည်ဖော်ပြခဲ့တယ်။ ဒါလည်း အဆုံးမသတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ခု တော့ အစအဆုံးကို ဘာပယောဂမှ မပါဘဲ စာဖတ်သူလက်ထဲ ပို့လိုက်ပါပြီ။

ဒီစာအုပ်ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ (ကို) လွမ်းဆေနိုင်၊ ကိုမျိုး (မြန်မာစာ)နဲ့ ပေါ်ပြူလာ ဝိုင်းတော်သားများ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အဖွဲ့အတောက် ကောင်းကောင်းခံပြီး ပါရမီ ဖြည့်ပေးကြတဲ့ HOME တစ်ရုံးလုံးတို့ကို အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ မှတ်တမ်း ပြုလိုက်ပါရစေ။

ဇာဂနာ



၁၉၈၀ ခုနှစ်က စလို့ အနုပညာနယ်ထဲကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အနုပညာလမ်းကြောင်းဟာ တစ်စက်ကလေးမှ မဖြောင့်ဖြူးခဲ့ပါဘူး။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ လူပြက်၊ ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ ၁၉၈၈ ခုနှစ်လည်း ရောက်ရော အနုပညာနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှာ။ ၁၉၈၉ ကနေ ၁၉၉၀ အထိ တစ်နှစ်တိတိ အနုပညာအလုပ်တွေနဲ့ တရုတ် မနာကျအောင် လုပ်နေရင်းက မဲဇာမှာ လေးနှစ်လောက် ခိုနား။ ၁၉၉၄ ကျမှ အနုပညာနယ်ထဲကို တစ်ခါပြန်လာ။ ၁၉၉၆ ကနေ ၁၉၉၉ အထိ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က အနုပညာသမား၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ရောက်မှ ပရိသတ်ရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့သူ စသဖြင့် ၎င်းလိုက် ပေါ်လိုက်နဲ့ အနုပညာနယ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျင်လည်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ဇာဂနာဆိုတဲ့ နာမည်လေးတစ်ခု တိုင်းပြည်က မမေ့အောင် ကြို၊စားခဲ့ရတာ တော်တော်ပင်ပန်းလှပါတယ်။

တင်ပဏ္ဍာ နောင်အရှည်ကောင်းကြစေ

“နောင်အကျိုးပြု အပြစ်တကယ်ရှင်းကြစေဖို့ ထောင့်ကိုးရာ ရှစ်ဆယ်တွင်းမှာလ နင်းမှုန်က တဝေဝေ မေတ္တာမြေ့ပါတဲ့ ကျွန်တော်တို့ပွဲ”

ကျွန်တော်ပထမဆုံးဆိုခဲ့ရတဲ့ ခွန်းထောက်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လူ့ရွှင်တော် ဘဝကို ၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အရိုင်း (ပြာလောင်)၊ တက်တူ၊ စုတ်ချွန်၊ ကြွက်ပြား၊ ပိန်ပိန်တို့ထက် (၂)နှစ် နောက်ကျပြီးမှ အငြိမ်စင်ပေါ် တက်ခဲ့တာပါ။

၁၉၇၆ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဒေသကောလိပ်အမှတ်(၂) ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရင် တက္ကသိုလ်ကို တန်းတက်လို့ မရပါဘူး။ ဒေသကောလိပ်မှာ (၂) နှစ်တက်ရပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ၁၉၇၈ ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်မှာ ကပြဖော်ဖြေဖို့ အတွက် ဒေသကောလိပ် (၂) အငြိမ်အဖွဲ့မှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ပါဝင်လိုတဲ့ လူ့ရွှင် တော်များ၊ မင်းသမီးများ စာရင်းပေးသွင်းကြဖို့နဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်ကြရမှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ကြေငြာချက်တွေ ကျောင်းခံရုံတွေမှာ ကပ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝ တုန်းက ကျွန်တော်အမေ ဇာတ်ဆရာလုပ်ပေးလို့ ရှင်းပြည်နယ် အောင်ပန်းမြို့ ပရဟိတ ကျောင်းမှာ အဲဒီက ကျောင်းသားလေးတွေနဲ့ တွဲပြီး အငြိမ်တက်ကခဲ့ဖူးပါတယ်။ အစီအစဉ်မရှိဘဲ တက်ကခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက ပိုးအခံက ရှိနေသေးတော့ လူ ပြက်လုပ်ဖို့ ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာစာကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ခဲ့ပါဘူး။ လူ့ရွှင်တော်အလုပ်ကို ပြိုင် ပွဲဝင်ခိုင်းပြီး အမှတ်ပေးဆုံးဖြတ်လို့ ရတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်လုံးဝလက်သင့်မခံ နိုင်ပါဘူး။ (အဲဒီသဘောထားဟာ ခုချိန်ထိ မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေပါသေးတယ်)။ အဲဒီ အချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီပြိုင်ပွဲကို လျစ်လျူရှုခဲ့ပါတယ်။ (အဲဒီ



သဘောထားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေအနု ပညာအဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူ ဦးဆောင်ပြီး သွားရောက်က ပြုရတဲ့အခါ တိတ် လင်းလင်းဆွေးနွေးတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင် နယ်မြေဆိုတာ အရင်ဒေသကောလိပ် အမှတ် (၂) ကို အမည်ပြောင်းခဲ့တာပါ။ အဲဒီ ကျောင်းက ရွေးချယ်ထားတဲ့ လူ့ရွှင်တော်တွေ မစွဲတဲ့အတွက် တခြားက လူတွေကို ခေါ်ယူပြီး ကရတဲ့ အဖြစ်က သက်သေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။)

အထက်က စကားကို ပြန်ဆက်ရရင် လူ့ရွှင်တော်ပြိုင်ပွဲကနေ ကြွက်ပြား၊ တက်တူ၊ စုတ်ချွန်တို့ အရွေးခံခဲ့ရပါတယ်။ ပိန်ပိန်ကတော့ ဆရာကြီးဦးကောင်းညွန့်ရဲ့ ခန့်ခေအမိန့်နဲ့ တစ်ချက်လွတ်လူ့ရွှင်တော်ဖြစ်လာခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ သူတို့တွေ မြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာ ကကြတော့ ကျွန်တော် မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံရရင် သူတို့ကို ကျွန်တော် ‘အထင်မကြီးတာ’ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက် ကတော့ တစ်နှစ် တစ်ခါ ကြည့်ခွင့်ရတဲ့ သင်္ကြန်သံချပ်ကားများနဲ့ သူတို့ပွဲကို မလဲ နိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက သင်္ကြန်မှာ ရေမပက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သံချပ်ကားတွေကိုပဲ မော့ကြည့်ခဲ့ရပါတယ်။ ခေတ်ကို သရော်တဲ့ သင်္ကြန်သံချပ် အသင်းတွေရဲ့ သံချပ်တွေကို သဘောကျခဲ့ပါတယ်။ (ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော့် ပြက်လုံးတွေဟာ သရော်သံပါခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကောက်ချက်ချမိပါတယ်)။

အဲဒီတော့ ဒီသင်္ကြန်အသင်းတွေကို ရန်ကင်း၊ ဘောက်ထော်၊ ဝတ္တလစ် တို့မှာ လိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ဒေသကောလိပ် အမှတ်(၂) အငြိမ်ဆိုတာ လုံးဝ မကြည့် ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ထိုနည်းတူစွာပဲ ဒေသကောလိပ် (၁)၊ ဒေသကောလိပ် (၃)၊ စက်မှု၊ စီး ပွားရေး၊ RASU ဘယ်အဖွဲ့ကိုမှ ကျွန်တော် မကြည့်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ ၁၉၈၀ ခုနှစ် ကျွန် တော်လူ့ရွှင်တော်ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ အချိန်အထိ ဘယ်တက္ကသိုလ်ကောလိပ်က အငြိမ်ကို မှ မကြည့်ခဲ့ဖူးတာ ကျွန်တော်ရဲ့ အားနည်းချက်လို့ဆိုရင်လည်း ခံရပါပဲ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ‘ကြည့်ရလောက်တယ်’ လို့ မထင်မိခဲ့တာလည်း ပါပါတယ်။

...

ပုလဲသွယ်မွေးဖွားခြင်း

သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်ကို တတိယနှစ်ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ ၁၉၈၀ မှာ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ။ အဲဒီနှစ်မှာ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်ရဲ့ တတိယအကြိမ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်အခမ်းအနားနဲ့ တည့်တည့်တိုးတော့တာပါပဲ။ အရင်ကဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်အခမ်းအနားဟာ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)နဲ့ တွဲပြီးလုပ်ခဲ့ရတာပါ။ တသီးတခြားဖြစ်လာခဲ့တာ သုံးကြိမ်ပဲ ရှိသေးတာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ် ဆရာကြီးဦးအောင်သန်းကရော၊ ဌာနမှူး ဆရာဦးမြင့်နိုင်တို့ကပါ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ ပဒေသာကပွဲကို ထည့်ချင်ကြတယ်။ ဒီဘွဲ့ပေးတဲ့ အခမ်းအနားပြီးရင် ညဘက်မှာ ညစာစားပွဲလုပ်လေ့ ရှိတာကိုး။ အရင်ကတော့ ညစာစားပွဲမှာ တီးဝိုင်းတစ်ခုက။ အဆိုတော်တွေ ဆိုကြပေါ့။ ဒီနှစ်မှာတော့ ကိုယ့်ကျောင်းက ကျောင်းသားတွေရဲ့ ပဒေသာကပွဲကို စမ်းသပ်ချင်လာတဲ့ သဘောပါ။ ငွေကုန်ကြေးကျလည်း သက်သာသွားမယ်။ ကျောင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်သွားမယ်။ (ဆေးတက္ကသိုလ်-၁ ကို ကြားချင်တာလည်း ပါပါလိမ့်မယ်)။ ဒီတော့ကာ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ အရင်က အငြိမ့်ကန့်ဖူးတဲ့ ကိုသန်းထွတ်အေးတို့၊ မခင်ထားရီ (ဆုမုကြာ) တို့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုသူတို့က ဒီနှစ် ဘွဲ့ယူကြမှာ။ မနက် ဘွဲ့ယူ၊ ည စင်ပေါ် တက်က။ အဲသလိုမျိုးတော့ မသင့်တော်ဘူးဆိုပြီး ဆရာတွေက လက်မခံ။ (ကျွန်တော်ဘွဲ့ယူတဲ့ နေ့တုန်းကတော့ သင့်တော်တယ် ထင်ပါရဲ့။ အငြိမ့်ကန့်ရပါတယ်)။ တစ်ခါ ကိုသန်းထွတ်အေးတို့ နေရာကို ဆက်ခံမယ့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေက လည်း မရှိ။ (သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ငါးနှစ်ကွာပါတယ်)။ ဒီတော့ ဒီနှစ်မှ ကျောင်းကို ရောက်လာတဲ့ မောင်မယ်သစ်လွင်တွေထဲကပဲ ရှာမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဒေါက်တာ ဦးမြင့်နိုင်က တွေးမိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ကို ခေါ်ပြီး “အငြိမ့်ကန့်နိုင်မလား။ တို့တက္ကသိုလ်မှာ အရင်တုန်းက ဒေါက်တာ သန်းထွတ်အေးတို့ ကဖူးတယ်။ သူတို့တုန်းက နာမည်ရတယ်။ အောင်မြင်တယ်။ ခု မင်းတို့အလှည့်မှာ အဲသလိုလုပ်နိုင်မလား” လို့ မေးပါလေရော။ “လုပ်နိုင်ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်

ဖြေမိလိုက်ပါတယ်။ (ဒီတုန်းက ကျွန်တော်တာကြောင့် အလွယ်တကူအဖြေပေးလိုက်မိမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်းချင်း သုံးသပ်လာခဲ့မိတာက ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ပုန်းနေတဲ့ စိတ်ကလေးကို သွားပုတ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာကြောင့်ပဲလို့ အဖြေရခဲ့ပါတယ်)။ ဒါနဲ့ပဲ ဆရာ ဦးမြင့်နိုင်က “မင်းတို့ကို ဇာတ်တိုက်ရက် တစ်လပေးမယ်။ ငါ့ကို လာကပြ။ ငါသဘောကျမှ ဆရာကြီးဆီ တင်ပြပေးမယ်” လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါလေရော။

ကျွန်တော် စွတ်ရွတ်ပြီသာ ခေါင်းညှိတ်လာခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲမှာ ကတတ်တဲ့ လူရှိလား။ မရှိလားလည်း မသိ။ လူပြက်ပိုးပါတာ ဘယ်နေယောက်ရှိမှန်းလည်း မသိ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲမှာ စုပေါင်း လူဦးရေ ခြောက်ဆယ်တည်း ရှိတာ။ ယောက်ျားလေးက ၄၈ ယောက်၊ မိန်းကလေးက ၁၂ ယောက်။ သူများတကာကျောင်းတွေမှာလို သောင်ချိုပြီး ရှိနေတာ မဟုတ်။ တစ်ခါဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်လာတယ်ဆိုကတည်းက စာချိုး(ဂျိုး)တွေ။ တော်တော်များများက ကျောင်းစာက လွဲရင် ဘာမှ သိတာ မဟုတ်။ နောက်ပြီး ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအများစုက အဆောင်ကျောင်းသားတွေ။ ကျွန်တော်က နေ့ကျောင်းသား။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိဖို့က မလွယ်။ ခုတောင် လူခြောက်ဆယ်ရဲ့ နာမည်ကို အလွတ်ရသေးတာ မဟုတ်။ မခက်ဘူးလား။

လူကြံတော့လည်း ထရံမှာ အကြွေးမှတ်လို့ ရတယ်ဆိုတာလို ကျွန်တော် ပထမဆုံးတီးခေါက်မိတာက အဆောင်ကျောင်းသားတွေကိုပါ။ သူတို့က နေ့ကျောင်းသားတွေထက် ပိုပြီး စည်းလုံးတယ်။ ရိုင်းပင်းတယ်။ ဘော်ဒါစိတ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကကောင်သွားခဲ့ပါတယ်။ မအူပင်က လင်းထွတ်ကို သွားမေးမိတော့ သူက ပိုးကိုး။ ရွှေမန်းတင်မောင်လို ဟ်ရမလား။ ခင်မောင်ရင်လို ဟစ်ရမလား။ ဝက ဘိုးဘိုးကြီးလို ရွတ်ရမလား။ အားလုံးအရည်ကျိုသောက်ထားတဲ့ ကောင်။ နှစ်ခါ မခေါ်ရဘူး။ ဘယ်နေ့လဲဆိုတာမျိုး။ လင်းထွတ်ကမှတစ်ဆင့် သနပ်ပင်သား အော်စက (ခ) သိန်းငွေသော် ရမည်းသင်းသား ကျော်မြင့်ဖိုး ရေနံချောင်းသား အောင်ကျော့ဖုန်းတို့နဲ့ပါ ပူးပေါင်းမိခဲ့ကြပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် လူရွှင်တော်တွေ ရပြီပေါ့။ (အောင်ကျော့ဖုန်းက တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်)။ မင်းသမီးကိစ္စ ကျွန်တော်နဲ့ လင်းထွတ်တို့ တိုင်ပင်ပြီး ယုဝတီဆောင်မှာ နေတဲ့ မသက်စိန် (မော်လမြိုင်)ကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ခါတည်းကို ခွဲတွေ ကုန်ကျတော့တာပါပဲ။ အဲဒီမသက်စိန်က တော်တော်ကတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပါလေရော။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ခေါ်လို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အကြောင်းကတော့ ဇာတ်ပုံပြုကုန်နိုင်လောက်အောင် သူဟာ ပွဲဖြိုးနေလို့ပါ။ အားလည်း နာတယ်။ ခင်လည်း



ခင်ပိုက်တယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ချော့မော့လို့ နည်းနည်းပါးပါး ကတတ်ပြီး အခြေခံလောက် သင်ဖူးတဲ့ စစ်ကိုင်းက တင်ပို့ရေးအဖွဲ့ကို တွေ့ပါလေရော။ ဒါနဲ့ပဲ မသက်စိန်ကို အကူအညီ တောင်းပြီး တင်ပို့ရေးအဖွဲ့ကို တစ်ပွဲတိုးကုန်ခံဖို့ ကက်ဆက်သိချင်းနဲ့ အကကျင့်ခိုင်းခဲ့ရ ပါတော့တယ်။ မင်းသမီးကိုစွဲပြီးသွားပြန်တော့ လူရွှင်တော်တွေဘက်လှည့်ရပြန်ပါ တယ်။ ဘာတွေ ပြောပြီး ဘာတွေ ပြောကြမလဲ။ မိုးကျော်-ဆိုနီ ပြက်တာက ဘယ် လို၊ ဈေးသည်ကြီး ဆန်နီက ဘယ်လို ဦးသိန်းဆု၊ ဦးကြယ်နီ၊ ဦးဟန်ညွန့်က ဘယ် နယ်၊ အဲသလိုတွေ လျှောက်ပြောတာပဲ ရှိတယ်။ ပြက်လုံးတစ်လုံးကို ဘယ်လို ပြက်ရမယ်မှန်း မသိကြဘူး။ ငယ်ငယ်က ဇာတ်ခုံပေါ် တက်ခဲ့ဖူးတာ၊ ကျောင်းကပွဲ တွေမှာ ကခဲ့ဖူးတာတွေဟာ အသုံးမဝင်မှန်း အဲဒီကျမှ သိလာရပါတော့တယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းက တော်တော်ပွဲတိုးပူးနေ တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ စာပေဟောပြောပွဲတွေမှာ ကလေးအသံတု မောင် သူရ ဆိုပြီး ခြောက်နှစ်လောက် မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်လည်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ အငြိမ်နဲ့ ပတ် သက်လို့ကတော့ နှစ်ခါပဲ စင်ပေါ် တက်ဖူးပါသေးတယ်။ တစ်ခါက ရှစ်တန်းကျောင်း သားဘဝ တစ်ခါက ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာပါ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ က အဖြစ်အပျက်ဟာ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ဆိုတာလိုပါပဲ။ ဇာကနာကို လူပြက်ဖြစ် အောင် မောင်းနှင်တဲ့ အားတွေထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ပါခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ စင်မြင့်နဲ့ တော်တော်နီးစပ်နေပါပြီ။ လက်ခုပ်သံရဲ့ အရသာကို တော် တော်သိနေပါပြီ။ ဘုရင် ခုနစ် နှစ်ဝင်ဘာလမှာ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ဇာတိ တောင် စွန်းမြို့မှာ စာဆိုတော်ဟောပြောပွဲတစ်ခုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ မေမေရယ်၊ ဒေါ်ခင်ဆွေဦး ရယ်၊ လေးလေး၊ ဦးထွန်းဆေရယ်၊ ဆရာကြီး၊ ဦးရန်အောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်သွား ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ စာပေဟောပြောပွဲစင်မြင့်ပေါ်မှာ အသံတုလုပ်ပြ၊ ရယ်စရာ လေး နည်းနည်းပါးပါးပြောပြ၊ ဖရိုသတ်တွေက သဘောကျဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိသွားပုံရပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ဝမ်းကွဲညီမလေးနဲ့အတူ အငြိမ်ခုံပေါ်တက် ကမို့ လွယ်လွယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့ပါတော့တယ်။ သူတို့ရပ် သူတို့ရွာမှာက မြို့ပေါ်က မင်း သမီးတွေနဲ့ ရွာက လူတွေ ပေါင်းပြီး ပြဇာတ်ကတာတို့၊ မြို့က လူရွှင်တော်တွေနဲ့ နယ်ခံကျောင်းသူ အရပ်သူတွေ ပေါင်းပြီး အငြိမ်ကတာတို့ဆိုတဲ့ ဓလေ့တွေက ရှိနေ တာကို။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ညီမနဲ့ အတူတူကမို့ မော်လမြိုင်က လူရွှင်တော် နှစ် ယောက်ကို ငှားထားပါတယ်။ တို့တို့ပြောရင် အဲဒီလူရွှင်တော်နှစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ကျွန်တော်ဟာ လူပြက်အဖြစ်နဲ့ စင်ပေါ်တက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ပွဲမကခင်တုန်းက အဲဒီလူရွှင်တော်နှစ်ဦးနဲ့ ကျွန်တော်ဇာတ်တိုက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ တောင်ပေါ်က ရှစ်၊ ကြီးတစ်ယောက် မွန်ပြည်နယ်ကို လာလည်တဲ့ ပြက်လုံး၊ ပဟေဠိပြက်လုံး၊ ရုပ်ရှင်

နာမည်ဝှက်တဲ့ ပြက်လုံးတို့ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လည်း စင်ပေါ်ကို ရောက်ရော သူ တို့တွေဟာ အဲဒီပြက်လုံးတွေ တစ်လုံးမှ မပြက်တော့ပါဘူး။ သူတို့ဘာသာ ပြက်ချင်တဲ့ ဟာတွေ လျှောက်ပြက်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟုတ်ပါက လွဲလို့ ဘာမှ ပြန်မပြော တတ်ဘဲ နောက်တစ်နေ့ မြို့ထဲ မထွက်ရဲလောက်အောင် အရှက်တွေ အကြီးကြီးကွဲ ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီနေရာမှာ သင်ခန်းစာ တော်တော်ကြီးကြီးမားမားရလိုက်တာကတော့ 'ကိုယ့်မှာ ထမ်းစာမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ လူရှေ့မထွက်နဲ့' ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီလူရွှင် တော်နှစ်ယောက်နဲ့ နောက် (၁၂) နှစ်အကြာမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းကို နောင်တော့ ထည့်ရေးသွားပါမယ်။

အထက်က စကားကို ပြန်ဆက်ရရင် လူရွှင်တော်ပြက်လုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ ကျွန်တော်တို့မှာ လုံးဝမရှိတာပါပဲ။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ငါးပိ ဖုတ်တာတောင် ဆရာ မပြ နည်း မကျလို့ဆိုတာကို။ တောင်ရှည်တောင် မဝတ် တတ်တဲ့ ကောင်တွေကများ ရာရာစစဆိုတဲ့ အသံတွေတောင် ကြားလာသလိုလို ဖြစ်လာပါတယ်။ အနီးဆုံးကို တွေးကြည့်လိုက်တော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးကို ပြေးမြင်ပါတော့တယ်။ ကျောင်းသားချင်း ခိုင်းပင်မှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အားကိုးတကြီး ရောက်သွားခဲ့တာ ကျွန်တော့်အမှားပါပဲ။ ဟိုနေ့ရွှေ၊ ဒီနေ့ရွှေ၊ အနုပညာအသင်း ခန်းထဲ ထိုင်ခိုင်းထား၊ သူတို့ကတော့ စစ်တုရင် ထိုင်ကစားနေ၊ ညနေလောက် ကျမှ ညီလေးတို့ရေ နက်ဖြန်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ဆိုတာတွေ များလာတော့ လင်းထွတ်က ကျွန်တော့်ကို မင်းတို့ရန်ကုန်သားတွေ ဒီလိုပဲလားလို့ တပြစ်တောက် တောက်ပြော၊ တော်ပါဇွဲကွာ၊ နောက်နေ့က စလို့ ငါမလိုက်တော့ပါဘူးလို့ လင်း ထွတ်က ထုတ်ပြောတဲ့အထိ သူ့မမှာ စိတ်ပျက်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကြိုက်ရှက်နေပေ မယ့် နောက်တစ်နေ့မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်းခန်းကို ကျွန်တော်ရောက် ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ မည်သည့်အရပ်က စေလွှတ်လိုက်သည်မှန်းမသိတဲ့ လူသူ တော်ကောင်းကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။ သူ့အမည်က ကိုအောင်ကိုကို။ သင်္ကြန် မှာ မပြောတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသင်းကို ကမကထလုပ်နေသူ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရဲ့ လူရွှင်တော်ဟောင်း ကိုလံဘာ။ အခုလုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေပေမယ့် အနုပညာအသင်း ကို သံယောဇဉ်ရှိသူပီပီ တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက် အလည်လာလေ့ ရှိသူ ဖြစ်ပါ တယ်။ တောင်ရှည်ဝတ်ပုံ၊ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းပုံတွေကို ပြခဲ့သလို၊ ပြက်လုံးတချို့ ကိုလည်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ သူ့ပြက်လုံးတွေဟာ ခါးအောက်ပိုင်း ပြက်လုံးတွေများ နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ သိပ်မတွေ့လှပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် ကျေးဇူး တင်ရမယ့် စာရင်းထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ထားပါတယ်။



ဒီတော့ရင် ပြက်လုံးကိုစွဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ကျွန်တော်တော်တော် ခေါင်းခဲသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကူကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်ကြည့်ဖူး ကြားဖူးတဲ့ ပြက်လုံးတွေ ရေးချ၊ လင်းထွတ် ကြည့်ဖူး ကြားဖူးတဲ့ ပြက်လုံးတွေ ရေးချ။ ကောင်းမယ် ထင်တာလေးတွေ ရွေးပြီး ဖတ်တိုက်ကြည့်။ တော်တော် အဆင် မပြေပါဘူး။ ဘာလို့နေမှန်း မသိအောင်ကို အဆင်မပြေလှပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ လွယ်အိတ်ထဲ ကျောင်းစာအုပ်မဟုတ်တဲ့ ဗလားစာအုပ်တွေကို ထည့်၊ လမ်းမတော် တစ်ဝိုက်က အငြိမ်းယူလက်ခံတဲ့ ဌာနတွေကို သွား။ ဘယ်နေ့မှာ ဘယ်အငြိမ်း ဘယ် နေရာမှာ ကသလဲဆိုတာကို လိုက်စုံစမ်းတော့တာပါ။ နေ့ဘက်မှာ လူထုဒေါ်အမာ ရဲ့ အငြိမ်း တို့ပြည်သူ့ချစ်သော အနုပညာသည်များတို့၊ ဆရာကြီး မင်ညာဝယ်ညွန့်ပြ ခဲ့တဲ့ ကဗျာဘာသာတိုက်တို့၊ ဆရာသခင်တင်ဦး (ဗိုလ်သခင်ဆရာ) ပြောပြတဲ့ ပြက် လုံးတို့၊ ဓာတ်ဆီဓာတ်ဆံပြက်လုံးတို့ဆိုတာတွေကို ဖတ်မှတ်၊ ညဘက်ကျတော့ အငြိမ်းတွေ လျှောက်ကြည့်။ သဘောကျတဲ့ ပြက်လုံးတွေ မှတ်လိုက်နဲ့ ရက်ပေါင်း (၂၀) လောက် တောက်လျှောက်လုပ်လာလိုက်တာ အဲဒီအပတ် လစဉ်စာမေးပွဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ‘ဘာသာစုံကျမ်း’ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

• • •

လေရှာပုံတော်

မေ့လို့ မရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ်။ အထက်မှာ ကျွန် တော်ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ ပြက်လုံးတိုက်တဲ့အခါမှာ တစ်ခုလိုနေတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စပါ။ အဲသဘာကတော့ ‘လေ’ပါ ခင်ဗျာ။ လူပြက်တစ်ယောက် ပြက်လုံးထုတ်တဲ့ အခါမှာ လေရဲ့ အတိုး အဖျော့ အပြင်း အပြတ်တွေကို ဘယ်လိုအသုံးပြုတယ်။ ဘယ် နေရာမှာ သုံးတယ်ဆိုတာတွေကို မသိနားမလည်ဘဲ ပြက်လုံးတိုက်မိခဲ့၊ ပြက်လုံးထုတ် မိခဲ့တဲ့ ပြစ်ချက်တွေကို သွားတွေ့မိလိုက်တာပါ။ ဥပမာဆိုပါတော့... ပြက်လုံး တစ်ခုမှာ-

- လူ(၁) ။ ။ ငါက မင်းတို့လို အညာသားမဟုတ်ဘူးကွ၊ အောက် သား၊ ခုမှ အစီစီက တက်လာတာ
- လူ(၂) ။ ။ ဟေ ဟုတ်လား၊ မင်းအောက် ဘယ်သူတွေများ ကျွန်သေးတုံး
- လူ(၃) ။ ။ မော်တော်စီကယ်နဲ့ ကျွန် (လမ်းဘေးဖျော့သည်များကို လိုက်ဖမ်းသူများ)

အဲဒီပြက်လုံးကို အဖြောင့်အတိုင်း တောက်လျှောက်ပြောချသွားလို့ ရပါ တယ်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ပရိသတ် မရယ်ပါဘူး။ ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားလာ အောင် လေသံအတက်အကျနဲ့ ဆွဲခေါ်သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ‘အောက်သား’ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အသံကို တင်ပြီး ပြော၊ ပြီးမှ ‘အစီစီက တက်လာတာ’ ဆိုတာကို မနို့ တရိုလေး ပြော။ ပရိသတ်က အရသာနှစ်မျိုးပေးလိုက်တဲ့ ပြက်လုံးအပေါ်မှာ မျော သွားရော။ ဒီမှာတင် နောက်တစ်ယောက်က လေပူသုံးပြီးဝင်မေး၊ ပထမတစ်ယောက် က လေပြတ်နဲ့ ဖြေ၊ ဒါမှ ပရိသတ်ပွဲကျဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ဒီလိုမျိုး လူပြက်လေကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ခဲ့လို့ ကိုယ့်ပြက်လုံးတွေ တင်နေတာပဲဆိုတာ သိလာရ တယ်။ ‘တင်တယ်’ ဆိုတာကတော့ ရယ်စရာ ပြောပေမယ့် မရယ်ရတာကို ပြော တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီမှာတင် ကက်ဆက်တစ်လုံးနဲ့ ပွဲကြည့်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားပါတော့

တယ်။ အဲဒီမှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ သင်ခန်းစာကြီးနှစ်ခုကို ကျွန်တော်ရခဲ့ပါတော့တယ်။ ပထမတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်ဟာ လူရွှင်တော်တစ်ယောက်ရဲ့ လေယူလေသိမ်း၊ ပြောဟန်ဆိုဟန်တို့ကို သေသေချာချာတိတိပပသိချင်တဲ့အခါမှာ (ဘယ်သူကမှလည်း အနီးကပ်သင်ပေးမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက်) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂျာနယ်လစ်အယောင်ဆောင်ပြီး လူရွှင်တော်ကြီးတွေကို အင်တာလိုက်ဗျူးခဲ့တော့တာပါပဲ။ လူရွှင်တော်ကြီး ဦးရွှေငါးဆီ ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စာရေးဆရာကြီး ဦးဘယ်သူရဲ့သား။ သပြေတေးမဂ္ဂဇင်းရဲ့ ပင်တိုင်အင်တာဗျူးဆောင်းပါးတွေ ရေးနေသူ စာရေးဆရာပေါက်စလေး ကောင်းမြတ်သူပါလို့ မိတ်ဆက်ပြီး ဦးရွှေငါး လူရွှင်တော်ဖြစ်လာခဲ့ပုံနဲ့ ဦးရွှေငါးအကြိုက်ဆုံးပြက်လုံးများဟာ ဘာတွေ ဖြစ်လေမလဲရယ်လို့ မေးခဲ့တဲ့အခါမှာ အဘဦးရွှေငါးဟာ ပြက်လုံးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပြက်ပြုပါတော့တယ်။ ဦးရွှေငါး ပြက်ပြုတဲ့အထဲက တစ်ခုကတော့ လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က မိန်းမလိုဝတ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ယောက်ျားလိုနဲ့ သီချင်းပြိုင်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီပြက်လုံးကို ကျွန်တော့်ရဲ့ စင်ပေါ်ပထမဆုံးပွဲမှာ အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီပြက်လုံးကတော့...

ကျားနှင့် မ။ ။ ပျော်တယ်ဟေ့ ပျော်တယ်ဟေ့၊ ပျော်ပါတယ် ပျော်ပါတယ်

- မ။ ။ ညီမမှာ ညီမမှာ ထီးရှိတယ်
- ကျား။ ။ ကိုကိုမှာ ကိုကိုမှာ
- ကျွန်လူများ။ ။ ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်း
- ကျား။ ။ ကိုကိုမှာ ဘီးရှိတယ်
- ကျား။ ။ ကိုကိုမှာ ခြောက်ကျပ်ရှိတယ်
- မ။ ။ ညီမမှာ ညီမမှာ
- ကျွန်လူများ။ ။ ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်း
- မ။ ။ ညီမမှာ ညီမမှာ ဒေါက်ဖိနပ်ရှိတယ်

ဦးရွှေငါးဟာ အဲဒီပြက်လုံးကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြက်ပြုပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လေယူလေသိမ်းအမှုအရာတွေဟာ ဒီနေ့ထက်အောင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲနေပါတယ်။ နောက်ပြက်လုံးတစ်ခုကတော့ အင်္ဂလိပ်စကား ဘာသာပြန်ကိစ္စပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရယ်ရပါတယ်။ ဆိုပါတော့...

- “လူ(၁)။ ။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်လား
- လူ(၂) ။ ။ ကြိုက်တာ မေး
- လူ(၁) ။ ။ သိတာ ပြောစမ်း

လူ(၂) ။ ။ yes, no, very good .. ငါလေယာဉ်ကွင်းရောက်တော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က သူ့ပစ္စည်းတွေ ပျောက်လို့တဲ့၊ ငါ့ကို မသက်ဘဲဖြစ်ပြီး ရဲကို သွားတိုင်တယ်။ ရဲက ငါ့ကို မေးတာပေါ့။ ဟေ့ကောင် မင်းယူသလားတဲ့။ ငါက ခပ်တည်တည်ပဲ။ yes။ ဒါဆို ပြန်ပေးလိုက်ပါဆိုတော့ ဘာရမလဲ၊ ငါက ။ ဝ ပေါ့။ ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ဖမ်းတယ်လည်းဆိုရော very good ဆိုပြီး လိုက်သွားတာ ထောင်ထဲ တစ်ပတ်နေခဲ့ရတယ်ဟေ့”

အထက်က ပြက်လုံးဟာ အဘဦးရွှေငါး အကြိုက်ဆုံးပြန်လုံးတွေထဲက တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော်စင်ပေါ်မှာတော့ မပြက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြက်လုံးကို အခြေတည်ပြီး ပြက်လုံးအသစ်တစ်ခုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ နိုင်ငံခြားသွားတဲ့ ပြန်မာတစ်ယောက် လေဆိပ်မှာ အကောက်ခွန်က ပစ္စည်းလည်း ရှာရော လျက်ဆား မှလင်းကို တွေ့၊ ဒါ ဘာလဲလို့ မေးတော့ ဟဲ့ဟဲ့ ဘာရမလဲ အင်္ဂလိပ်လို ပြောချလိုက်တာပေါ့။ "This is 80 kinds of wind" လို့။ ဟား... ဒီကောင် လေကိုတောင် အမှန်လုပ်လာတယ်ဆိုပြီး ဖမ်းသွားပါလေရောဗျား။ အဲဒီပြက်လုံးကို ၁၉၈၁ ခုနှစ် သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်အငြိမ် ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်တဲ့အခါမှာ ထည့်သွင်းပြီး ပြက်လုံးထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဘဦးဇာတ်ရှင်ဆီ ရောက်တော့လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သပြေက ဆိုပြီး ဖြီးခဲ့တာပါပဲ။ အဘဦးဇာတ်ရှင်ဆီကနေ ရာဇဝင်အူပေါက်ပြက်လုံးတွေ (လူသိထင်ရှားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ အဖြစ်အပျက်တွေကို ချိတ်ဆက်ပြီး အရှည်ကြီး ဖြစ်အောင် ပြက်ရတာပါ။ သီတာနဲ့ ရာမ နှစ်ပါးသွားကနေတုန်းမှာ ဗိုလ်အောင်ဒင် ရောက်လာပြီး ရာမကို ဝါးရိုက်၊ လွယ်သလား၊ ခက်သလား ရာမ လုပ်နေတုန်း ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို ရဲမက်တွေက ဖမ်း၊ ဘုရင့်ပဏ္ဍာတော်ကို ကျူးကျော်လို့ဆိုပြီး ဘုရင့်ဆီကို ဖမ်းခေါ်သွားတော့ ဘုရင်က ဘာမှမမေးဘဲ သေဒဏ်တန်းချလိုက်ရော။ ဒါနဲ့ ဘုရင့်ဆီမှာ အသနားခံတော့ ဖောင်ပေါ်တင် ရေမျောစေလို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပြန်တဲ့ အခါ ဇာတ်လမ်းပြောင်းပြီး စုဠသမ္ဘဝ မဟာသမ္ဘဝ ဖြစ်သွားပြန်ပါတော့တယ်။)။ သီတာရှည်ပြက်လုံးတွေ (ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘေးလူ ဝင်မပြောရအောင် တောက်လျှောက်ကြီး ပြက်တာပေါ့လေ။ တစ်ခါတလေ ညစ်ချင်တဲ့ လူနဲ့ တွေ့ရင်တော့ကိုယ့် ပြက်လုံးကို ခါးလယ်က ဖြတ်နှင်းသွားရင် ခံပေရောပဲ။ နမူနာပြောရရင် လူများထင်းရဲလိုက်တာ စားစရာကို မရှိဘူး။ အရင်းအနှီးမလိုဘဲ လုပ်လို့ ရအောင် မန်ကျည်းရွက်ကလေး ခူးရောင်းပါတယ်။ ချွတ်ထားတဲ့ ဖိနပ် လူနီးသွားတော့ ခက်ရောပေါ့။ ဒါနဲ့ သေတာ ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး ရေထဲ ခုန်ချတာ ကံဆိုးချင်တော့ ဒိုက်ပုံကြီးပေါ် သွားကျပါလေရော။ အဲ... ဖြစ်ချင်တော့ မြေရှေ့တည်တည်ဗျား။ ကိုင်း

ပေါက်လိုက်စမ်းကွာဆိုပြီး ခေါင်းထိုးထည့်ပေးလိုက်တာ မြွေက လန့်ပြီး ရေထဲ ထိုးဆင်းသွားပါလေရော။ ကဲ၊ ကြည့်... ကံများ ပြောပါတယ်။ သေချင်တာကို မသေရဘူး။ ကံကောင်းချင်ပြန်တော့ ရဲရဲကြီးများ။ ကျုပ်ပြားဝိုင်းလောက် ရှိတဲ့ ပတ္တမြားကြီး။ နတ်သိကြားများက မစတာပဲဆိုပြီး ခါးပုံစထဲ ထည့်၊ မဂိုလမ်းရောက်အောင် ပြေးပြီး ပန်းထိပ်ဆိုင်မှာ သွားရောင်းလိုက်တာ။ ဟဲ ဟဲ... ဘာရမလဲ။ တန်းဖမ်းခံရတာပါပဲ။ ခရမ်းချဉ်သီးကြီး လိမ်ပြီး လာရောင်းလို့တဲ့။)

အဲဒါလိုပြန်လုံးရှည်ကြီးတွေ အများအပြားရခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခုအမြတ်ထွက်တာကတော့ လူ့ရွင်တော်ကြီးနှစ်ယောက်ကို အနားကပ်ပြီး ကြည့်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ အတွက် သူတို့ရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်ပြောင်းသွားတာ။ လေသံနဲ့ အညီ အမှုအရာလုပ်သွားတာတွေကို လေ့လာနိုင်ခဲ့တဲ့ အခွင့်ထူးပါပဲ။ အဲဒီလိုလူရွင်တော်ကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး အသံဖမ်းခဲ့တာတွေကို သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ဖွင့်ပြ၊ လေယူလေသိမ်းတွေ တုပလေ့ကျင့်ကြနဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေ အရှိန်ရခဲ့ပါတယ်။

နောင် ဖာဂနာအဖြစ်နဲ့ အဘတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပြန်ဆုံပြီး ခင်မင်သွားတဲ့ အခါ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ပြောပြရော “ခွေးကောင်လေး၊ တော်တော် လူပါးတ၊ မင်းတော့ ကြီးပွားဦးမယ်” လို့ အဘ ဦးရွှေငါးနဲ့ ဦးဓာတ်ရှင်တို့က ပြောခဲ့ကြပါတယ်။ ဆုံးပါးသွားကြတဲ့အထိလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီကိစ္စတွေဟာ ခုနေပြန်ပြောတော့ သာမန်ထင်ရပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအလှည့်အပြောင်းပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်တော့မှ မေ့မရမယ့် အတွေ့အကြုံပါပဲ။

...



၁၉၈၀ ခုနှစ် ဘွဲ့နှင်းသဘင် ညစာစားပွဲမှာ ဖာဂနာဖျော်ဖြေနေပုံ



သီပေါအဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေသော ဖာဂနာ



ပုလဲသွယ်အငြိမ်မှ ဇာဂနာ

HOME



တက်တူ၊ ဇာဂနာ၊ ပုလဲ၊ စုတ်ချွန်း၊ ပိန်ပိန် (လယ်ဇင် ဗျော)



လူရည်ချွန်ပွဲ အပြီး

HOME



ပုလဲသွယ်အငြိမ့်ဖျော်ဖြေခန်း



လူရည်ချွန်ကပွဲ ၵာဂနာနှင့် မေတ္တာ



ဒေါက်တာကျော်မင်း၊ ဒေါက်တာအော်စကော၊ ၵာဂနာ၊
ဒေါက်တာစိန်ဝင်း

HOME



အရိုင်း၊ ကြွက်ပြုံး၊ မိုးမိုး၊ မေတ္တာ၊ ၵာဂနာ (လူရည်ချွန်အငြိမ့်)

HOME



အရိုင်းနှင့် ဇာဂနာ



အရိုင်းနှင့် ဇာဂနာ



ဇာဂနာ၊ ကင်းကောင်း၊ ဇိုးဖြူ

ကြောက်တတ်ရင် ပြက်လုံးကောင်း မရဘူး



ညောင်ညောင်၊ တက်တူ၊ စုတ်ချွန်း၊ ပိန်ပိန်၊ ဇာဂနာ
မိုးနတ်သူဇာ ပထမဆုံးပြင်ပအငြိမ်ပွဲ၊ သာကေတ ရေနံမြေ

နောက်ကိစ္စတစ်ခုကတော့ ကိုလေးမောင်၊ ကိုစွမ်းပရာတို့နဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်။ ဖော်ပြခဲ့သလို လူရွှင်တော်ကြီးတွေနဲ့ သွားတွေ၊ ပွဲတွေ လိုက်ကြည့်ရုံနဲ့ အားမရတော့ဘဲ နောက်တစ်လှမ်းတိုးပြီး အငြိမ်ခင်တွေမှာ ပြက်လုံးတွေကို အသံလိုက်ဖမ်းတာပါပဲ။ ပထမတစ်ရက်ကတော့ ရန်ကုန်မြို့ထဲ လမ်း(၂၀)ထိပ်မှာ ဈေးသည်ကြီး ဆန်နီအငြိမ်ပွဲကို သွား။ လော်ကြီးနဲ့ အနီးဆုံးနားမှာ ကက်ဆက်ပိုက်၊ အသံဖမ်းပြီး ပွဲကြည့်ခဲ့ရပါတယ်။ နောက်တစ်ရက်ကျတော့ သမိုင်းလမ်းဆုံနားမှာ လေးမောင် စွမ်းပရာတို့ ကတဲ့ ပွဲကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်သဘောကျတဲ့ ပီလောရယ်တဲ့ ရှိနတို ပြက်လုံးခွင် ပြက်တော့မှာ ဖြစ်လို့ အိတ်ထဲက ကက်ဆက်ကို ထုတ်ပြီး ဆောင်းဘောက်နား သွားချထားပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက လမိုင်းမကပ်သလိုပါပဲ။ သူတို့ပြက်လုံးကြီးဟာ အီနေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်သွားပြီး ကက်ဆက်ကို သွားပြန်သိမ်းတဲ့အခါမှာ ကိုလေးမောင်က ကျွန်တော့်ကို လက်လာတို့ခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်လိုက်တိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆရာဆရာနဲ့ တအားကို ခေါ်နေတော့တာပါပဲ။ ပြီးတော့မှ ပြက်လုံးတွေကို ဘာလို့ ကက်ဆက်နဲ့ ဖမ်းတာလဲ၊ အရေးယူမလို့လားဆိုတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်သွားပြီး အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရှင်းပြရပါတော့တယ်။ ဒီတော့မှ ငိုအားထက် ရယ်အား သန်ဖြစ်ပြီး “မင်းကွာ၊ ငါတို့သင်ပေးပါ့မယ်။ လာခဲ့ပါ။ ခုတော့ ငါတို့မှာ ပြက်လုံးကို မပြက်ရဲတော့ဘူးဟ” ဆိုပြီး ပြောကာ ပြောကာနဲ့ ရယ်နေပါတော့တယ်။ နောင်ကိုလေးမောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တအားခင်သွားကြတဲ့အခါ ဒီအကြောင်းကို ပုံပြင်လေး တစ်ခုလို ပြောပြောမိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ရလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ ‘ကြောက်တတ်ရင် ပြက်လုံးကောင်း မရဘူး’ ဆိုတာပါပဲ။

• • •

ဇာဂနာမွေးဖွားခြင်း

ဒီလိုနဲ့ စုဆောင်းခဲ့ရသမျှ အတွေ့အကြုံတွေ ရောမွှေကျိုချက်ပြီးသွားတဲ့ အခါမှာတော့ ပြက်လုံးခွင် ခြောက်ခွင်တိတိရဲ့ခဲပါတယ်။ အဲဒီပြက်လုံးတွေကို သူငယ်ချင်းတွေဆီ ချပြတဲ့အခါကျတော့ အားလုံးက သဘောတူကြတဲ့အတွက် ဇာတ်စတိုက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကြရပါတော့တယ်။ (အဲဒီအစဉ်အလာကို ခုချိန်ထိ ကျွန်တော်တို့ ထိန်းသိမ်းထားဆဲပါ။ ပွဲသေးသေးကြီးကြီး အားလုံးတိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ကြလေ့ ရှိပါတယ်။ ငါခေါင်းဆောင်၊ ငါ့သဘောဆိုတာမျိုး တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။) ဇာတ်စတိုက်တဲ့ နေ့ဟာ ဆရာဦးမြင့်နိုင် အချိန်ပေးထားတဲ့ တစ်လပြည့်ဖို့ ရှစ်ရက်အလိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်အဖေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘနောက်က လိုက်တာကို မကြိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ကျောင်းလိုက်ပို့တာတို့၊ စာမေးပွဲခန်းလိုက်စောင့်တာတို့ကို ကျွန်တော်အဖေရော အမေပါ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ အခုအငြိမ်းမယ့် ကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော်အဖေကိုရော အမေကိုပါ လုံးဝမပြောခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အဖေသိသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အငြိမ်းမှာ ခွန်းထောက်မရှိသေးတော့ ကျွန်တော် ခွန်းထောက်အသစ် လိုချင်နေပါတယ်။ ဆရာမကြီး လူထုဒေါ်အမာရဲ့ 'အငြိမ်း' စာအုပ်ထဲက 'တင်ပဏ္ဍာ ရှိန်မော်လို့ ကြားလိုက်ချင်ပါဘိ၊ မင်္ဂလာအိမ်တော်သားတွေက ခြားပါဘိ ကျက်သရေ အစချိတဲ့ ခွန်းထောက်ကြီးကို ဖိုငြိမ်းချီးချီး ရေးကြည့်နေတာ လုံးဝ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်အထင်တော့ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ကျွန်တော်အိပ်ဖျော်သွားတယ်ထင်တာပါ။ ကျွန်တော်အိပ်ရာက နီးလာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်ခွန်းထောက်ကို ဖြည့်တန်ဖြည့် ပြင်တန် ပြင် လုပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်အဖေရဲ့ လက်ရေးနဲ့ လေးချိုးပြည့် ခွန်းထောက်တစ်ပုဒ်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။ မြင်ခါစမှာတော့ ကျွန်တော် စိတ်နည်းနည်းခုသွားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးမှ ဖတ်ကြည့်ရင်း တော်တော်သဘောကျသွားပြီး အသံမထွက်ဘဲ အလွတ်ကျက်လိုက်မိပါတော့တယ်။ နောက်နောင် ကျွန်တော်ခွန်းထောက်တွေ ရေးတဲ့အခါမှာလည်း ကိုးကားစရာ ခွန်းထောက်တစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အဖေကို အဲဒီခွန်းထောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှ ကျေးဇူးတင်စကားမပြောမိခဲ့ပါဘူး။ ဒီနေ့မှပဲ ဒီနေရာကနေ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါရစေ။

အဲဒီခွန်းထောက်ကတော့...

"တင်ပဏ္ဍာနောင်အရှည်ကောင်ကြဲစေဖို့၊
မင်္ဂလာအောင်စေကြောင်းရယ်နဲ့၊
ညောင်ရေလောင်းပါလို့ ဆုပန်ချွေ။
များစဉ်အလာ မြှက်ဆိုခင်းရပါတဲ့
သွားပညာဘွဲ့ကိုနှင်းလို့ရယ် ကျင်းပတွေ့တွေ။
နောင်အကျိုးဖြာ အပြစ်တကယ်ရှင်းကြစေဖို့
ထောင်ကိုးရာရှစ်ဆယ်တွင်းမှာလ
နှင်းမှုန်က တဝေဝေ
မေတ္တာချွေပါတဲ့ ကျွန်တော်တို့ပွဲ
ပေါင်းမိတ်သဟာ
အကြောင်းစိတ်မှာ ရွှင်စရာပ
မင်္ဂလာဆုမွန်တောင်းကိုကွယ်
တောင်းဆုဆင်နွဲ့
သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်ရဲ့
အငြိမ်းသဘင်ပွဲ။"

ခွန်းထောက်နဲ့ ပြက်လုံးတွေ အသားကျတဲ့ အချိန်မှာ တင်မိုးသန်းနဲ့ မသက်စိန်တို့ရဲ့ အကကလည်း အတော်လေး ဟုတ်နေပါပြီ။ ဆရာဦးမြင့်နိုင်ရဲ့ ရှေ့မှောက်ကို အရောက်သွားဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်။ ဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ဟာ လိပ်ခုံးမှာ ကျောင်းတက်နေရတာပါ။ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ ဘုရားလမ်းထောင့်မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သွားဆေးတက္ကသိုလ်ကို ရောက်သွားတော့ ညနေ လေးနာရီရှိနေပါပြီ။ ပြင်ပလူနာဌာနကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖျာခင်းပြီး ကကြရပါတယ်။ အတန်းကြီးကျောင်းသားတချို့နဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဖာကဲဖြတ်ကြပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော်တို့စာမေးပွဲအောင်သွားပါတော့တယ်။ တတိယအကြိမ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်အခမ်းအနားမှာ ကျွန်တော်တို့တွေ ကပြခွင့်ရခဲ့ပါတော့တယ်။ ဆရာဦးမြင့်နိုင်ရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ တင်မိုးသန်းဟာ ဆရာမကြီး ကောလိပ်မြိုင်ဆီမှာ အကသင်ခွင့်ရခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့တွေလည်း ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်က ဦးပြီးဝေနဲ့ လေ့ကျင့်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ (ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် စကားလုံးရွေးချယ်ပုံ၊ စွဲထားပါတယ်။ ကျွန်တော် အသင်မခံခဲ့ရပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်စီစဉ်ထား

တဲ့ ပြက်လုံးတွေကို မမေ့မလျော့အောင် အထပ်ထပ်လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာပဲ ရှိပါတယ်။) ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့တွေ အရှိန်တော်တော်ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားတာကို သိလာတဲ့ ဆရာဦးမြင့်နိုင်က ဂီတစာဆိုမောင်ကြေးမုံဆီမှာ အငြိမ် သီချင်းအပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသီချင်းကို အမှီပြုလို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အငြိမ်ကို 'ပုလဲ သွယ်အငြိမ်' ရယ်လို့ အမည်တွင်စေခဲ့ပါတယ်။ သွားနဲ့ ခံတွင်းဆေးကုခန်းတွေမှာ သုံးလေ့ သုံးထရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ လူရွှင်တော်နာမည်မှည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ တွေး မိခဲ့ရာက ပလာယာ၊ တို့ဇာ၊ တင်ချာ၊ ဝွမ်းဖြူဆိုပြီး နာမည် လေးမျိုး ရခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်ယူကြဆိုပြီး ခွဲတမ်းချလိုက်တာ ကျွန်တော်ဟာ တို့ဇာဆို တဲ့ နာမည်ကို ရခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ တို့ဇာဟာ ဖာဂနာနဲ့ တော်တော်တူပါ တယ်။ နောက်ပြီး ဆေးကျောင်းသား မဟုတ်တဲ့ လူတွေအတွက် အခေါ်ရခက်သလို မှတ်မိဖို့လည်း မလွယ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်နာမည်ကို 'ဖာဂနာ' လို့ ပြောင်း ပစ်လိုက်ပါတယ်။ အားလုံးကလည်း သဘောတူခဲ့တဲ့အတွက် အတည်ဖြစ်သွား ပါတော့တယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ တက္ကသိုလ်ရဲ့ ပြင်ပ ထိ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခြေဆန့်နေပြီးသားပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းစာရဲ့ တခြားဘက်မှာ စစ်တုရင် (Chess) နဲ့ ဘောလုံးကို တော်တော်ထိ ထင်ထင် စကားနေပါပြီ။ အငြိမ်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ အဲဒီဝါသနာနှစ် ခုဟာ အလို လို ငြိမ်ကျသွားခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒါအပြင် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားဘဝမှာ မြန်မာ တစ်နိုင်ငံလုံး ပထမရခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းစာကျက်ရမှာကို ပျင်းလာခဲ့ ပါတယ်။ အတန်းထဲမှာ ခွန်းထောက်တွေ ရေး၊ သီချင်းတွေ ရေးဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းစာမှာ ဘယ်တော့မှ သူများနောက်မရောက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စာမေး ပွဲကျမှာကို မစိုးရိမ်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ (ကျလည်း ခဏ ခဏ ကျပါ တယ်။) အသက်နှစ်ဆယ်မှ မပြည့်သေးတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ ခေန့် ကျင်ဘက်အားနှစ်ခုရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ကို တော်တော်ခံရရှာပါတယ်။ တစ်ဖက်မှာ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ် (ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် သမီးရှင်တွေ ကြိုက်ကြပါတယ်) တစ်ဖက်မှာက အနုပညာဆိုတဲ့ ဝါသနာ (ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် လူငေးပါတယ်) ဘာမှ မဆိုနိုင်တဲ့ သံနဲ့ ပြဒါး ဘယ်လိုမှ တွဲစပ်လို့ မရတဲ့ လမ်းနှစ်ခု ကျွန်တော် တော်တော်ခံလိုက်ရပါတယ်။ (ဒီလိုရင်ဆိုင်ခံရတဲ့အတွက် တော်တော်ကြီးတဲ့ သင် ခန်းစာတွေ ရခဲ့ပါတယ်။ ရွေးချယ်စရာ မရှိတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ဘယ်တော့မှမလျှောက် မိဖို့ သတိထားတတ်လာသလို နောက်လူတွေအတွက်လည်း ဆင်ခြင်စရာ ပြော ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။)

ဒီလိုနဲ့ ပြက်လုံးခွင်လေးခွင်ပါတဲ့ ပုလဲသွယ်အငြိမ်ကို စင်တင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဘဦးရွှေငါးဆီကနေ ရလာတဲ့ ကိုကိုမှာ ဘီးရှိတယ် ပြက်လုံး (ဖော်ပြပြီး)၊ အဘ ဦးဘတ်ရှင်ဆီက ရလာတဲ့ သီတံ့ရည်ပြက်လုံးကိုတော့ (တစ်ယောက်ဆို၊ တစ် ယောက်က ပြက်လုံးလို့ နောင်တော့ ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။)

ကျွန်တော်တို့ပုလဲသွယ်အဖွဲ့ရဲ့ ပင်တိုင်ပြက်လုံးလို့ နာမည်ရစေခဲ့တဲ့ နတ်ဒိုး (ခေါ်) နိုင်ငံခြားနဲ့ မြန်မာပြိုင်ပွဲပြက်လုံး အင်္ဂလိပ်စာတာသာပြန်ပြက်လုံးဆိုတဲ့ ပြက် လုံးတွေပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အငြိမ်ဟာ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ပုလဲသွယ်ရဲ့ အရှိန်ဟာ ဆေးတက္ကသိုလ်အငြိမ်တွေ ပေါ်လာစေတဲ့အထိ ရိုက်ခတ်ခဲ့ပါတယ်။ ပုလဲသွယ်နဲ့ အပြိုင် ကျွန်တော့်ရဲ့ လောဘဟာလည်း တက်တက်လာပါတယ်။ နောက်ထပ်ခြေ တစ်လှမ်းတိုးဖို့ ကြံစည်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားပေါ်ပေါက် မွေးဖွားလာတာဟာ တွန်းအားတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်ပထမဆုံးပြက်ခဲ့ရတဲ့ ပြက်လုံးတွေကို ပြန်လည်ဖော်ပြချင်ပါ တယ်။ ဒီလိုဖော်ပြချင်တာဟာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ လူပြက်တစ်ယောက်ကို မွေးဖွားလာပုံချင်း မတူသလို အဲဒီလူပြက်တွေရဲ့ ဦးတည်ရာ ပြက်လုံးလမ်းကြောင်း (သို့မဟုတ်) အာသန့်တဲ့ ပြက်လုံးအမျိုးအစားမတူကြပါဘူး။ တစ်ခါ သူတို့ရှုမြင်တဲ့ လောကအမြင်လည်း ကွာခြားတတ်လို့ပါပဲ။ ဆိုပါစို့ ကျွန်တော်နဲ့ တခြားလူရွှင်တော် တစ်ဦးနဲ့ မတူပါဘူး။ စင်ပေါ်မှာ အပြိုင်အဆိုင်ပြက်လုံးထုတ်ကြရင် ကျွန်တော် သူ တို့ကို မနိုင်ပါဘူး။ ပရိသတ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ပြီး သိပ်မစဉ်းစားရတဲ့ ပြက်လုံး တွေကို ဝါးအစည်းပြေကျသလို တရစပ်ပြောနိုင်စွမ်းတာ သူပါပဲ။ ကျွန်တော်က ပြက်လုံးတစ်လုံးထုတ်ဖို့ တောင်နေချိန်မှာ သူဟာ ပြက်လုံး ဆယ်လုံးလောက် ထုတ်ပြီး နေပါပြီ။ ပွဲပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်ပြက်လုံးကို ပရိသတ်တွေက တစ်စုံစီစီ ပြောပြီး ကျန်နေကြတော့ သူက "အဲဒါခင်ဗျားရဲ့ စနဲနဲ" လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ စနဲနဲမဟုတ်ပါဘူး။ အထက်က ပြောခဲ့သလို မွေးလာတာ ချင်း မတူသလို လမ်းကြောင်းလည်း ကွာခြားနေလို့ပါပဲ။ လူပြက်ဆိုတာ ရယ်စရာ မပြောရုံသက်သက်လို့ ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပထမဆုံးပြက်ခဲ့ရတဲ့ ပြက်လုံးတွေကို ပြန်လည်ဖော်ပြချင်တာပါ။

နတ်ဒိုး (ခေါ်) နိုင်ငံခြား-မြန်မာပြိုင်ပွဲ

ဒီပြက်လုံးမှာ လူရွှင်တော်တွေ နှစ်ဖွဲ့ကွဲပါတယ်။ ပထမအဖွဲ့က မင်းသမီး မလေးဆိုသွား။ ကသွားတာကို ချီးကျူးနေတုန်း ဒုတိယအဖွဲ့က မြန်မာလို ကတာ၊ ဖိုတာတွေ မကြိုက်ဘူး။ တို့က ဘိုဆန်မှ ကြိုက်တာဆိုပြီး နိုင်ငံခြားနဲ့ မြန်မာ တယ်သူသာတယ်ဆိုတာ နတ်သီချင်းတေးသွားမှာ စာသားထည့်လို့ အပြိုင်သီဆို

ကြတော့တာပါပဲ။

ဒုတိယ။ သူများတကာနိုင်ငံတွေမှာ ဖောရင်းဆိုတဲ့နိုင်ငံတွေမှာ ဆရာဝန်တွေ လွန်ပေါများ။ ဆင်းရဲသူတွေကို စေတနာထား သွားလိုက်ကြပေါ့ အိသီယိုးပီးယား ဆေးကုပေးသတဲ့ဗျာ။

ပထမ။ ဒီလောက်တော့ အပျော့ပါကွယ်။ အဲသလောက်တော့ အပျော့ပါကွယ်။ (ကျွန်တော်တို့မြန်မာဆရာဝန်များ)၊ စိန်လွန်းဈေးကို ရောက်အောင် သွား။ ဆေးတွေ ပြန်ရောင်းစား။

(အဲဒီအချိန်တုန်းက ဆရာဝန်တွေကို ဆေးခွဲတမ်းဆိုပြီး ဆေးကုကု မကုကု အစိုးရဈေးနဲ့ ဆေးရောင်းပေးပါတယ်။ ဆရာဝန်အများစုက စိန်လွန်းဈေးမှာ ဆေးတွေ ပြန်ရောင်းစားကြလေ့ ရှိပါတယ်။ လိုချင်လို့ဝယ်ယူသူတွေဟာ မှောင်ခိုဈေးနဲ့ ဝယ်ကြရပါတယ်။ အစိုးရဈေးနဲ့ မှောင်ခိုဈေး ငါးဆလောက်ကွာပါတယ်။ ဒီပြက်လုံးပြက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဆေးခန်းမဖွင့်တဲ့ဆရာဝန်တွေ ဆေးခွဲတမ်းမရတော့ပါဘူး။)

တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်က ပြက်လုံး

- လူ (၁)- ဟေ့... မင်းသမီးလေးကသွားတာ ကောင်းတယ်နော်။
- လူ (၂)- သူ့လောက်တော့ ငါလည်း ကတတ်ပါတယ်။
- လူ (၁)- ဒါဆို ငါဆိုပေးမယ်။ မင်းက

(ခေါင်းမပြုရ၊ လက်မထုတ်ရ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရ)၊ (မှတ်တိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ)၊ ခေါင်းငုံ့ဆင်း (လူရွှင်တော်တွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကြရပြီး ခေါင်းငုံ့ဆင်းဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကလို့ မရဘဲ အခက်တွေ့ကြပါလေရော)

လူ (၁) ကတဲ့အခါကျတော့မှ ခေါင်းငုံ့ဆင်းဆိုတဲ့ နေရာမှာ ဟုတ်ကို ခင်ဗျာလို့ ပြောပြီး ခေါင်းလေးငုံ့ထွက်သွားတဲ့ ပြက်လုံးပါပဲ။ အမူအရာကောင်းရင် ကောင်းသလို ရယ်ရပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်စာတာသာပြန်ပြက်လုံး

- လူ (၁)- ဟေ့ကောင် မင်းအင်္ဂလိပ်စာကောင်းကောင်းတတ်လား
- လူ (၂)- ဆေးကျောင်းသားကွ ကြိုက်တာ မေး
- လူ (၁)- အဲရိုးပလိန်းကို မြန်မာလို ဘယ်လိုခေါ်လဲ
- လူ (၂)- လေယာဉ်ပျံ
- လူ (၁)- ဟယ်လီကော်ပတာကိုရော
- လူ (၂)- ရဟတ်ယာဉ်

- လူ (၁)- တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မော်တော်ကားကိုရော
- လူ (၂)- ဟိုဟို... တိုယိုတာတိုရှိလာ

လူ (၃) က လူ (၂) ကိုမိုက်

လူ (၃)- အလကား။ သိလည်း မသိဘဲနဲ့၊ မော်တော်ကားကို စက်တပ်

ယာဉ်

- လူ (၁)- မော်တော်ဘုတ်ကိုလည်း စက်တပ်တာပဲလေ
- လူ (၃)- ကုန်းပေါ်တွင် သွားသော စက်တပ်ယာဉ်
- လူ (၁)- မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရှိသေးတယ်
- လူ (၃)- နှစ်ဘီးတပ်ထားသော ကုန်းပေါ်တွင် သွားသည့် စက်တပ်ယာဉ်
- လူ (၁)- ဆယ်ဘီးကားကွာ
- လူ (၃)- ဆယ်ဘီးတပ်ထားသော ကုန်းပေါ်တွင်သွားသည့် စက်တပ်ယာဉ်

ဘာရမလဲ

- လူ (၁)- ဝိယာကိုရော
- လူ (၃)- ရှေ့တိုးနောက်ငင် အမြန်နှုန်းပြောင်းကိရိယာ
- လူ (၁)- လီဇာကွာ
- လူ (၃)- ခြေဖြင့် နင်းရသော အမြန်နှုန်းပြောင်းကိရိယာ
- လူ (၁)- ဘရိတ်
- လူ (၃)- ရပ်တန့်ကိရိယာ
- လူ (၁)- ကလပ်ချုံ
- လူ (၃)- ချောမွေ့ကိရိယာ
- လူ (၁)- ကဲ... ဒါဆို ကလပ်ချုံကို နင်းပြီး First ဝိယာကို ထိုး၊ လီဇာ

ကို နင်းပြီး ကလပ်ချုံကို ပြန်နင်း။ Second ဝိယာကို ထိုး၊ လီဇာကို နင်း။ Third ဝိယာကို လီဇာကို နင်း။ ဘရိတ်ကို နင်း။ အဲဒါအားလုံးကို မြန်မာလို ပြော

လူ (၃)- ဟိုချောမွေ့ကိရိယာကို နင်း။ ပထမရှေ့တိုးနောက်ငင် အမြန်နှုန်းပြောင်း ကိရိယာကို ထိုး။ ခြေဖြင့် နင်းရသော အမြန်နှုန်းပြောင်း ကိရိယာကို နင်းပြီး မောင်း။ ချောမွေ့ကိရိယာကို ပြန်နင်း။ ဒုတိယရှေ့တိုးနောက်ငင်အမြန်နှုန်းကိရိယာကို ထိုး။ ခြေဖြင့် နင်းရသော အမြန်နှုန်းကိရိယာကို နင်း။ ဟာ... သွားပြီး ဂျိန်း... ကားတိုက်လိုက်ပါပြီ ခင်ဗျာ။

ကျန်တဲ့ လူရွှင်တော်တွေက သူ့ကို ဝိုင်းရိုက်လိုက်ကြပါလေရော။ အဲဒီ

အချိန်တုန်းက ကျောင်းစာအုပ်တွေထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာတွေကို မြန်မာလို အကုန်လုံး ဘာသာပြန်ဖို့ ဆွေးနွေးနေကြပါတယ်။ ပင်နီစလင်ကို၊ ပါရာစီတမော့ကို မြန်မာလို ဘယ်လိုခေါ်မလဲ။ မခက်ဘူးလား။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီပြက်လုံးကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတဲ့ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ညစာစားပွဲကို အဲဒီတုန်းက ကျန်းမာ ရေးဝန်ကြီးနဲ့ ပညာရေးဝန်ကြီးတို့ တက်ရောက်ကြပါတယ်။ နောက်နှစ်လအကြာ သိပ္ပံဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဆွေးနွေးပွဲကို ပညာရေးဝန်ကြီး တက်ရောက်ပြီးတော့ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေကို မြန်မာလို ဘာသာမပြန်ဖို့ တားမြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ဆိုင်တာလို့ပဲဆိုဆို တော်တော် အရသာရှိတဲ့ အလုပ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

• • •

ရုပ်မြင်သံကြားခရီးသည်

အဲဒီအခါမှာ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား စမ်းသပ်အစီအစဉ်ကနေ မိုးကျော်၊ ဆိုနို၊ ဇာတာစန်းတို့ရဲ့ နာရီဝက်စာ အငြိမ့်ခန်းတွေကို စပြီး ထုတ်လွှင့်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရန်ကင်းက ဆရာအတတ်သင်တော်ဒါဆောင်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညတိုင်း သွားသွားမော့ခဲ့ရပါတယ်။ မိုးကျော်၊ ဆိုနိုရဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ခဏ ခဏ အစားထိုးကြည့်ခဲ့ရတာ အမောပါပဲ။

၁၉၈၁ ခုနှစ် ဖိုးတွင်းကြီးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်ကို ရုပ်လုံးပေါ်စေမယ့် စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ဖူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့မှာပါ။ ဆရာဦးမြင့်နိုင်ကို ကျွန်တော်တို့ကျောင်းအုပ်ကြီး ပါမောက္ခချုပ် ဒေါက်တာအောင်သန်းက ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ အဆိုအကတွေကို ကျောင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုအနေနဲ့ လုပ်ပါလားလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်တဲ့။

ဒီသတင်းကြားကြားချင်း ကျွန်တော်လှုပ်ရှားခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အဆိုအကတွေကိုလည်း ထည့်ပါ။ အငြိမ့်ကိုလည်း ထည့်ပါဆိုပြီး ဆရာဦးမြင့်နိုင်ကို အတင်းနားပူနားဆာလုပ်ခဲ့တာ ၁၉၈၁ ခုနှစ်ရဲ့ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့မှာ ပုလဲသွယ်အငြိမ့် နှစ်ခွင်စာ ရိုက်ကူးခဲ့ရသလို အဲဒီလထဲမှာပဲ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်တွေအားလုံးထဲမှာ ပထမဆုံး ထုတ်လွှင့်ခံခဲ့ရတဲ့ အငြိမ့်ဖြစ်သလို ပရိသတ်အကြားမှာ ရေပန်းစားခဲ့တဲ့ ပထမဆုံး တက္ကသိုလ်အငြိမ့်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ရလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ 'အနုပညာမှာ လက်ဦးမှုရဖို့ အရေးကြီးတယ်' ဆိုတာပါပဲ။

ပုလဲသွယ်အငြိမ့်နှစ်ခွင်ကို ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ထုတ်လွှင့်ပြီးသွားတဲ့ ဇာတ်ရုပ်မှာ ကျွန်တော်စိတ်ကူးတစ်ခုရခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ဇာတ်ခုံမတူညီတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ဖျော်ဖြေတဲ့ အလုပ်ဟာ ပရိသတ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအချက်က တော်တော်အရေးပါပါတယ်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ကယ်လောက်တော်တဲ့ လူရွှင်တော်ဖြစ်နေပါစေ၊ တီဗွီကင်မရာတွေ ရှေ့မှာ ပြက်လုံး ထုတ်ရတဲ့အခါမှာ အရသာမတွေ့တော့ဘဲ ဘာဆက်ပြောရမှန်း၊ ဘာအမူအရာလုပ်ရ

မှန်းမသိဖြစ်သွားတာကို တွေ့နေရပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ရဲ့ သဘောသဘာဝတစ်ဆင့်ခံ ပစ္စည်းနဲ့ ကိုယ့်အနုပညာကို တင်ပြနေရတဲ့ ကိစ္စ။ ပေ (၄၀)ကျယ်တဲ့ ဇာတ်ခုံပေါ် မှာ ဖဟုတ်ဘဲ လက်မ(၂၀)လောက် ရှိတဲ့ သေတ္တာပုံးလေးထဲကနေ ဖျော်ဖြေရတဲ့ ကိစ္စ။ အဲဒါတွေကို ခြုံလိုက်ရင် တီဗွီအငြိမ်ရဲ့ သဘောသဘာဝဟာ ဇာတ်ခုံအငြိမ် ရဲ့ သဘောသဘာဝနဲ့ တူသယောင်ယောင် ကွဲပြားနေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါ ရုပ်မြင်သံကြားအငြိမ်ခန်းဆိုတာမှာ အချိန်ကန့်သတ်မှုရှိနေပါတယ်။ စင် ပေါ်က အငြိမ်ဟာ ရှည်ချင်သလောက် ရှည်လို့ ရပေမယ့် တီဗွီအငြိမ်ကတော့ ကိုယ့် အငြိမ်ပြီးပြီး၊ မပြီးပြီး အချိန်ပြည့်တာနဲ့ ဖြတ်ချမှာ သေချာနေပါတော့တယ်။

ပုလဲသွယ်ရဲ့ အငြိမ်ဖျော်ဖြေခန်းမှာ 'ဆရာဝန်နဲ့ လူနာ' ပြက်လုံးကို ပရိ သတ်တွေ တော်တော်ခံတွင်းတွေ ခဲ့ကြပါတယ်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရဆိုရင် ပြက် လုံးကို စကားနဲ့ ရုပ်နဲ့ ပြက်ကြရမှာ မှန်ပေမယ့် ဒီဆရာဝန်ပြက်လုံးမှာတော့ တစ် ခန်းရပ်ပြဇာတ်ကလေးလို့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတိုလေးတစ်ခုလို တင်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း ကူတီကုတ်နဲ့ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ လူနာကလည်း ကုင်ချောင်းချောင်း စောင်ခြုံနဲ့ပါ။

ဆရာဝန်။ ဘာဖြစ်လဲ ပြောပါ

လူနာ။ မနက်က ကျွန်တော်အိပ်ရာကလည်း ထရော မျက်လုံးတွေ ပွင့် လာတယ် ဆရာ

ဆရာဝန်။ ဗျာ

လူနာ။ မျက်လုံးလည်း ဖွင့်လိုက်ရော ဝါးတာထားတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆရာ။ Blur Vision ပေါ့ဆရာရယ်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း နောက်တောက်တောက် ဖြစ်လာတယ်။ Dizziness ပေါ့နော် ဆရာ

ဆရာဝန်။ ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ထားပါမယ်

လူနာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် B6 တစ်လုံးသောက်လိုက်တယ် ဆရာ

ဆရာဝန်။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ပြောပါ

လူနာ။ တစ်ခါ နှာချေတယ်။ sneeze ပေါ့ ဆရာ။ ခေါင်းကလည်း ကိုက် ချင်ချင်။ headache ပေါ့။ လည်ချောင်းထဲမှာလည်း ပူသလိုလိုဆိုတော့ ဖျားနေပြီ ထင်ပြီး fever ရှိ မရှိ တိုင်းကြည့်ရတာပေါ့ ဆရာ။ သာမိုစီတာနဲ့ပေါ့ ဆရာရေ။ ၁၀၀ ဗျာ။ အဖျားရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ပါရာစီတမောရယ် တက်ကြာဆိုင်ကလင်းရယ် TDS ပေါ့ ဆရာ။ QID ဆို များမယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်နော်

ဆရာဝန်။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လိုက်မှတ်နေပါတယ်

လူနာ။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်မှာ Gastric Ulcer ပေါ့ ဆရာ။ အစာ

အိပ်မှာလေ အနာရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုဒီမင်လေးနဲ့ တွဲပြီး သောက်ရတယ် ဆရာ

ဆရာဝန်။ ဟုတ်ကဲ့

လူနာ။ ခုကျွန်တော် မသက်သာဘူးဆရာ။ ခေါင်းတွေ အုံ့ပြီး ဗိုက်ထဲက အောင့်နေသေးတယ်။ အဲဒါဆရာနဲ့ လာပြတာပါ။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့

ဆရာဝန်။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနားကျပ်ပါ။ ဒါ Pressure Cuff ပါ။ ယူထားလိုက်

ပါ။ ခင်ဗျားပဲ ဆရာဝန်လုပ်လိုက်ပါတော့

အဲဒီပြက်လုံးကို စင်ပေါ်မှာ ပြက်ရင် ရယ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တီဗွီ မှာ လူကြိုက်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တီဗွီအငြိမ်ခန်းဟာ ရုပ်ရှင်ရဲ့ သဘော သဘာဝ အများကြီးသက်ဝင်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်မိတာပါ။ တချို့ဝေဖန် ရေးဆရာတွေက အငြိမ်ပုံစံပျက်တယ်။ တန်ဆောင်တိုင်လမ်းဘေးက အရပ်ပြဇာတ် တွေ တီဗွီထဲ ရောက်နေတယ်လို့ ဝိုင်းရေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောင်အနှစ် (၂၀) အကြာမှာ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးအငြိမ်တွေရဲ့ ဗီဒီယိုခွေတွေမှာ အဲသလို အဝတ်အစား တွေ လဲပြီး ပြက်လုံးခွေတွေ ထုတ်ခဲ့ကြတာ အပြိုင်အဆိုင်ပါပဲ။ ရုပ်မြင်သံကြားကြော် ငြာတွေထဲက မင်းသမီးလိုတောင် ပြင်ဆင်ပြီး ပြက်လုံးထုတ်ခဲ့ကြပါရောလား။ ဒီနေ ရာမှာလည်း ကျွန်တော် သင်ခန်းစာကြီးကြီးရခဲ့ပါတယ်။ 'အနုပညာသမားတွေဟာ ပရိသတ်နောက်က မလိုက်ရဘူး' ဆိုတာပါပဲ။

...

မြကျွန်းသာမွေးဖွားခြင်း

ပုလဲသွယ် တတိယအငြိမ်းကို ၁၉၈၁ ခုနှစ်ရဲ့ နိုဝင်ဘာလမှာ ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်ခဲ့ပါတယ်။ အရင်က ရဲခဲတဲ့ စိတ်ကူးအပေါ် အခြေခံပြီး ပြက်လုံးခွင်တွေကို ဖတ်လမ်းတိုလေးတွေလို လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းသမီးသီချင်းကိုလည်း တစ်ပိုဒ်ဆိုပြီးတာနဲ့ နား၊ အငြိမ်းထုံးစံ ခြေဆင်းအရှည်တွေ မဆိုစေတော့ဘဲ (ဆိုရင်လည်း ပါးမိနစ်လောက် ကုန်သွားမှာကို) ခပ်တိုတိုနှစ်ကြောင်းလောက်နဲ့ ဖွင့်တဲ့ မြူးမြူးသွက်သွက်သီချင်းတွေကို ရေးခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဆုံး အငြိမ်းသီချင်း(ပန်းရင်) နဲ့ ပုလဲသွယ်တတိယအငြိမ်းခန်းကို ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ပန်းရင်

ခြေဆင်း။ အလှပန်း ဝေလို့ဖြာ ညချမ်းမြေ့အလှ ဆင်သကြစေရာ

(၁) ချစ်သဒ္ဒါပွား မေတ္တာထား သွားတက္ကသိုလ် မောင်မယ်များတွေ ဝမ်းမြောက်လို့လေ ဦးညွတ်ပန်ဆင်နေ

(၂) သင်းယုံထုံထုံ ရနံ့မွှေးစုံ ပန်းရင်တွင်းကလေ တို့များလူမယ် မောင်မယ်တွေ လှမ်းထွက်ပေါ်လာပေ

(၃) အကများရယ် အလှများရယ် ဟာသများရယ် စုံလင်ပင် ကြည့်လေ ရှုလေ ချစ်ဆွေတို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုများတွေ ညီအစ်မများတွေ ဂီတသီချင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေနေ ဦးညွတ်လို့လေ ခွန်းဆင့်ပဏ္ဏာဇွေ။

ဒီသီချင်းကို စာသင်ခန်းထဲမှာ ရေးခဲ့တာပါ။ ရေးချင်စိတ်ရှိလို့သာ ရေးလိုက်တယ်။ ဂီတသင်တန်းတွေ ကျွန်တော်မတတ်ပါဘူး။ ပတ္တလားလေး၊ မတောက်တခေါက်တီးတတ်ပါတယ်။ ဂစ်တာကတော့ အသံမြည်တာထက် နည်းနည်းလေးပါသာတာပါ။ ဒါကြောင့် သီချင်းကို အခေါက်ခေါက်ရွတ်ပြီး အလွတ်ကျက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်အစ်ကိုအကြီးဆုံး ကိုဝဏ္ဏ (ကွယ်လွန်) ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ သူက ကျွန်တော်သီချင်းကို ဂီတသင်တန်း ရေးပေးသလို သီချင်းအတော (Intro) ကိုပါ ဖြည့်စွက်ပေးခဲ့သူပါ။ အဲဒီအချိန်က စလို့ ကျွန်တော်ဟာ ဂီတသင်တန်းတွေ

ကို နားလည်တတ်ကျွမ်းချင်လာပြန်ပါတယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တီးလုံးတစ်ခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဂီတသင်တန်းတတ်သူနဲ့ မတတ်သူ ရေးဖွဲ့တာချင်း တော်တော် ကွာခြားပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော်ရသမျှ သီချင်းအားလုံးကို ဂီတသင်တန်း ရွတ်ဖတ်ကြည့်၊ အခေါက်ခေါက်ဆိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီရေမီဟတွေနဲ့ ရင်းနှီးအောင် လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဖွစ်ဖွစ်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ကို ရှားသွားပြီလို့ ထင်ခဲ့ကြပါရောလား။ သူတို့ထင်မယ်ဆို ထင်စရာပါပဲ။ ဆိုပါတော့၊ နဂါးနီသီချင်းရဲ့ သံပြိုင်အပိုဒ်ဆိုရင် 'ကျန်းကျန်းမာမာချမ်းချမ်းသာသာ ဘေးရန်ကာဆီးမည်'။ အဲသဟာကို ဂီတသင်တန်းဆိုရင် 'လာလာ မိမိ လာလာ မိမိ လာဆိုလာတီလာ' လို့ ရွတ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံးကို ဒီရေမီ ဖာနဲ့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ရွတ်နိုင်လောက်အောင် တော်တော်ကြီးကျက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ စာကျက်သလိုမျိုး အခေါက်ခေါက်ရွတ်ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ဒီအသံတွေနဲ့ ကျွန်တော်ရင်းနှီးလာမယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ (ဒီအကျိုးကျေးဇူးကို ခုထက်ထိ ကျွန်တော်ခံစားနေရပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြား ကြော်ငြာသီချင်းပေါင်း တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျော် ရေးနိုင်ခဲ့တာဟာ သက်သေပါပဲ။) ဝီရိယအကျိုးလို့ပဲ ဆိုချင်ပါတော့တယ်။

ပုလဲသွယ်တတိယအငြိမ်းဟာ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ နှစ်ခါပြန်လွှင့်ရတဲ့အထိ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ ဘယ်တက္ကသိုလ်အငြိမ်းမှ တီဇွန်မိုက်ကြသေးပါဘူး။ ဝါသနာရှင်တွေအနေနဲ့ ဖွဲ့စည်းပြီး အကပဒေသာရိုက်ကူးလာတဲ့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့လည်း ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ ပုလဲသွယ် တတိယအငြိမ်းရဲ့ ဂယက်ဟာ တက္ကသိုလ် ခတ်တော်များများကို ရိုက်ခတ်ခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ ကံ့ကော်မြိုင်ဖွဲ့က တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ် ဖွယ်တော်ရိပ်အငြိမ်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (လှိုင်နယ်မြေ) ယိမ်းအဖွဲ့၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် စကားဖြူအဖွဲ့၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (နှစ်တထောင်နယ်မြေ) ရဲ့ တစ်ခိုင်းလုံးရွှေအဖွဲ့တို့ အသီးသီး ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ကူးမှုကြပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့တက္ကသိုလ်ကို တင့်ဆွေ(စုတ်ချွန်း) ရောက်လာပါစမ်း။ သွားနတ်ဖို့ ရောက်လာရင်းကနေ လင်းထွတ်နဲ့ စကားစပ်မိရင်း သူဟာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေက လူပြက်တစ်ယောက်၊ ခုတော့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် (ဖိစီးကျောင်းသာ) သင်ကွဲလူရွှင်တော်ဆိုတာ သိလာရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေ အနုပညာအသင်းတာဝန်ခံ ဆရာ/ ဆရာမတွေက သူ့ကို အမြင်မကြည့်ကြပါဘူး။ ဒီလိုပဲ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်းက ထုတ်ပေးတဲ့ကလည်း သူ့အပေါ် အမြင်မရှင်းကြပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်နဲ့



မသက်ဆိုင်ပေမယ့် သွယ်ဝိုက်ပတ်သက်သလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူပြုသနာကို တိုတိုလေးတင်ပြပါရစေ။

စုတ်ချွန်း၊ ပိန်ပိန်၊ တက်တူး၊ ကြွက်ပြားတို့ဟာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေက လူ့ရွှင်တော်တွေပါ။ သူတို့ကို သင်ကြားပေးသူတွေကတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (ပင်မ) က နောင်တော်ကြီးများ ဖြစ်ပါတယ်။ ခုချိန်မှာ ပင်မနဲ့ လှိုင်နယ်မြေ အဆင်မပြေဖြစ်နေကြပါတယ်။ တစ်ခါ ပင်မနဲ့ စီးပွားရေးကလည်း အဆင်မပြေဖြစ်နေကြပါတယ်။ စုတ်ချွန်းက ဘာမှ မသိပါဘူး။ ကနေရရင် ကျေနပ်သူပါ။ ဇာတ်တွေထဲတောင် လိုက်ကနေတဲ့သူပါ။ ဒီတော့ ပင်မကြီးက လူတွေနဲ့ တွဲပြီး ရပ်ကွက်ပွဲလေးတွေ၊ နယ်ဘုရားပွဲတွေ လိုက်ကတတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် လှိုင်နယ်မြေအဖွဲ့သားတွေကရော စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကပါ စုတ်ချွန်းကို ပင်မကြီးရဲ့ လူလို့ စွပ်စွဲပြီး ဝိုင်းအပြင်ကို ချထားကြပါတယ်။ ဒီတော့ မကရရင် မနေနိုင်တဲ့ စုတ်ချွန်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့ လာပေါင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေချည်းသိသန့် ဆိုတော့ မူအားဖြင့် သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ စုတ်ချွန်းက နောက်လမ်းတစ်ခုရှာလာတယ်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်ရိုက်မယ်တဲ့။ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်နည်းနည်းစဉ်းစားသွားမိပါတယ်။ လင်းထွတ်က သဘောမတူဘူး။ ကိုယ်တွေက ကျောင်းသား၊ ဇာတ်သမား မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ်ပေးပြီး ကြော်ငြာစရာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကချင်နေတဲ့ လူမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ပဲ မြန်မာ့အသံဦးသစ္စာဆီ ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို ရှင်းပြတော့ဦးသစ္စာက တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံပါဝင်တဲ့ အငြိမ်းစားခရီးလုပ်ချင်ကြောင်း၊ လူစာရင်းပေးလိုက်မှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ စည်းရုံးပေးစေချင်ကြောင်း ပြောလာပါလေရော။ စုတ်ချွန်းက မဆိုင်မတွ သဘောတူလိုက်ပြီး သူလိုက်လံဆက်သွယ်ဖို့ တာဝန်ယူလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နည်းနည်းငေါင်သွားပါတယ်။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ သဘောထားချင်း တူမယ်မဟုတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ တွဲရတော့မှာရယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တဲ့ ပြက်လုံးပုံစံဖြစ်မလာမှာရယ် တွေးပြီး ဖိုးဒိမ်သွားမိပါတယ်။ ဦးသစ္စာပေးလိုက်တဲ့ လူစာရင်းထဲမှာက သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်က ဇာဂနာ၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ကိုခင်မောင်မြင့် (မောင်မေတ္တာ)၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်က ချွန်စက်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (ပင်မ) က ကြွက်ပြားတို့ ပါဝင်ပါတယ်။ မင်းသမီးကတော့ ပင်မကြီးကို အဓိက ထားစေချင်ပါသတဲ့။ စုတ်ချွန်းကတော့ သူ မပါပေမယ့် တက်ကြွနေတာပါပဲ။ သူ့စိတ်ကို ကျွန်တော်ရိုက်မိနေပါတယ်။ ချွန်စက်က နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် စာမေးပွဲကျလို့ ဒီနှစ် အပြင်က ဖြေရမယ်။ အဲဒီမှာ ထပ်ကျရင် ကျောင်းထွက်ရ

တော့မှာ။ ဒီတော့ အငြိမ်းကမယ် ကိစ္စကို သေချာပေါက်ရောင်မှာပဲ။ ဒါဆို အခွင့်အလမ်းအကောင်းဆုံးက စုတ်ချွန်းမှတစ်ပါး မရှိ။ သို့သော်လည်းတဲ့၊ အဲတဲ့ဆိုတာလို စုတ်ချွန်းကြောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိနေပါသေးတယ်။ ကိုခင်မောင်မြင့် (မောင်မေတ္တာ) ပါ။ ကိုခင်မောင်မြင့်နဲ့ စုတ်ချွန်းဟာ တက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်းက ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါ စင်ပေါ်မှာ အလှုပ်ပြက်ကြတဲ့သူချင်း တူနေပါတယ်။ ကိုခင်မောင်မြင့်က သင်္ကြန်မင်းသား၊ တန်ဆောင်တိုင်မင်းသား။ အဆို အကတော်သူ။ စုတ်ချွန်းက အသံရော အကရော ဘာမှ မရတဲ့သူ။ ဒီတော့ ယှဉ်မယ်ဆိုရင် စုတ်ချွန်းပြတ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ စုတ်ချွန်းက ကြွက်ပြားကို အားကိုးတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပင်မကြီးရဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်ကနေ စုတ်ချွန်းကို ပါဝင်ခွင့်ပေးဖို့ပါပဲ။ ဒီအဆုံးအဖြတ်ကို ဖေးနိုင်တဲ့ သူတွေက အနုညာအသင်းက ကျောင်းသားဟောင်းကြီးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးလိပ်မသောက်၊ အရက်မသောက်တဲ့ စုတ်ချွန်းဟာ အဲဒီကျောင်းသားကြီးတွေကို အရက်ဆိုင်ခေါ်သွားပြီး စည်းရုံးနေရရှာပါတော့တယ်။

အဲဒါနဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဇာဂနာဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုခင်မောင်မြင့် နေထိုင်ရာ စမ်းချောင်း ကျွန်းတောလမ်းက သစ်တောဝန်ထမ်းလှိုင်းကို ရောက်နေပါတယ်။ ကိုခင်မောင်မြင့်ဟာ သူ့အစ်မတော်စပ်သူ မမသွဲ့တို့အိမ်မှာ နေထိုင်နေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မသွဲ့ရော၊ သူ့သမီး မေလွင်လွင်ကိုနဲ့ရော သူ့ခင်ပွန်းကိုအုန်းနဲ့ရော ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ စားအိမ် သောက်အိမ် တစ်အိမ်တိုင်းတယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကိုအုန်းဟာ စစ်တုရင်ဝါသနာကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူဟာ စစ်တုရင်ကြောင့် တအားကို အဖွဲ့ကျခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မသွဲ့ဟာ ရုပ်ရှင်ကြောင့် တအားကို အဖွဲ့ကျခဲ့ပါတယ်။ ကိုခင်မောင်မြင့်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ပြက်လုံးကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးရင်း တော်တော်အဖွဲ့ကျခဲ့ပါတော့တယ်။

ကိုခင်မောင်မြင့်ဟာ ကျွန်တော်ထက် သမ္မာရော ဝါရော ရင့်တဲ့သူပါ။ အတွေ့အကြုံပိုများတဲ့သူပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက တက္ကသိုလ်တလွှားမှာ ဘယ်သွားသွားလူသိတဲ့သူက ဇာဂနာဖြစ်နေပါတယ်။ ကိုခင်မောင်မြင့်က ကျွန်တော်ကို အဲဒီအချက်မှာ အားကျတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ သမ္မာကို အားကျတယ်။ မှန်တာ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန်အသုံးချဖို့ ပူးပေါင်းမိခဲ့ကြတာပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုခင်မောင်မြင့် သဘောတူညီမှုတွေ ရခဲ့ပေမယ့် စုတ်ချွန်းခမျာတော့ မပြေမလည်ဖြစ်နေရှာပါတယ်။ ကြွက်ပြားကို သူ့နောင်တော်ကြီးတွေက ပါဝင်ခွင့်ပေးဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘယ်မှနဲ့ ရွေးတာလဲဆိုတာကို အစာမကြေဖြစ်ရန်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ စုတ်ချွန်းလည်း မရေမရာပေါ့။ တစ်ဖက်မှာ ကျွန်တော်နဲ့

ကိုခင်မောင်မြင့်ကလည်း ပူးပေါင်းမိနေပြီဆိုတော့ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ လုပ်သွားမှာကို သူ့စိုးရိမ်နေပြန်ပါရော။ ဒါနဲ့ပဲ စုတ်ချွန်းခမျာ ဇွတ်အတင်းတွေ ဆွဲ ဖေ့ရှာပါတော့တယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(လှိုင်)က ညိုညိုလှိုင် ပင်မကြီးက မာလာ လွင်၊ အရပ်သူတွေထဲက ရွှေဝါသန်းနဲ့ ခင်သန်းမြင့်တို့ကို မရအရ စည်းရုံး၊ ရုပ်မြင် သံကြားရိုက်ကူးရေးအတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ထည့်ဝင်ခိုင်းတာမျိုးတွေလုပ် လာခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်နည်းနည်းရှင်းပြလိုတာက ရုပ်မြင်သံကြားဌာနရဲ့ အခြေအနေပါပဲ။ စမ်းသပ်ထုတ်လွှင့်နေရတဲ့ အခါကာလဖြစ်လို့ ဘတ်ဂျက်လည်း မရှိ ဝန်ထမ်းဖွဲ့စည်းပုံလည်း မရှိသေးရှာပါဘူး။ လာရောက်ရိုက်ကူးတဲ့သူတွေက ကုန် ကျစရိတ်ခံရပါတယ်။ တကယ်လို့ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကနေ ထုတ်လွှင့် ပြသခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ချီးမြှင့်ငွေ တစ်မိနစ် (၁၁) ကျပ်နှုန်းပေးပါတယ်။ နာရီဝက် စာ အငြိမ်ခန်းတစ်ခုအတွက် ချီးမြှင့်ငွေ ကျပ် (၃၃၀) ရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နှိုင်းယှဉ် ဖော်ပြရရင် ဆိုင်းဆိုင်းငှားရမ်းခလာ ကျပ် (၇၀၀) ပေးရပါတယ်။ တခြားစရိတ်တွေ ပေါင်းလိုက်ရင် အငြိမ်တစ်ခုရိုက်ကူးဖို့အတွက် အနည်းဆုံးနှစ်ထောင်လောက် ကုန် ကျမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါတွေကြောင့်လည်း စုတ်ချွန်းဟာ ရန်ပုံငွေ ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုခင်မောင်မြင့်တို့က လုံးဝလက်မခံခဲ့ကြတဲ့အတွက် စုတ်ချွန်း တော်တော်ပြာသွားပါတယ်။ သူတို့တွေဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး ကခဲရင် သူတို့အကြိုက် လိုက်လုပ်ပေးရတော့မယ်။ ကိုယ်တွေက ကိုယ့်အကြိုက် ကိုယ်လုပ်ချင်ကြတာကိုး။ အကောင်းဆုံးအခြေအနေကို ညှိနှိုင်းကြတော့ ကျွန်တော်၊ ကိုခင်မောင်မြင့်တို့ပါ စု ပေါင်းပါဝင်မယ်။ နောက် ကျန်နေတဲ့ လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ လိုပဲ တစ်ယောက် (၁၅၀) စီ ထည့်ဝင်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ စုတ်ချွန်းကတော့ သူသာ ပါဝင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် (ပိုက်ဆံတစ်နိုင်သူပီပီ) ၁၅၀ မဟုတ်ဘူး။ ၅၀၀ အထိ ထည့်ဝင်မယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဒီလက်ရှိအခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း ဦးသစ္စာကို တင်ပြတဲ့အခါမှာ ဦးသစ္စာက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ မဟုတ်တဲ့ အဖွဲ့ကို တခြားနာမည်တစ်ခုတပ်စေဖို့နဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေရဲ့ အငြိမ်ကိုတော့ 'မြကျွန်သားတက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံအငြိမ်' လို့ လူကြီးတွေဆီ တင်ပြမှာ ဖြစ်ပြီး ကုန်ကျစရိတ်များကို ကြိုတင်ထုတ်ပေးဖို့ပါ ဆွေးနွေးပေးမယ့် အကြောင်း ပြောလာပါတယ်။ အားလုံးအဆင်ပြေပြီးကာမှ ကျောင်းသူတွေကို အကသင်မယ့် ကိစ္စကျတော့ နည်းနည်းအဖုအထစ် ဖြစ်ရပါတော့တယ်။ ဦးသစ္စာပေးတဲ့ အကြံဉာဏ် ကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ပြီး အကပညာမှာလည်း တော်တဲ့ သီတာဝင်းပါ

ပဲ။ စုတ်ချွန်းက သူနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားပိုလို့ ဒေါ်ကော။ ကိုခင်မောင်မြင့်က သိပ်မကျေ လည်ပါဘူး။ သီတာဝင်းနဲ့ ကိုခင်မောင်မြင့်တို့က သက်တူရွယ်တူတွေ။ ပြီးတော့ စမ်းချောင်းတစ်ရပ်ကွက်တည်း နေသူတွေ။ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတွေမှာ သီတာဝင်း အဖွဲ့နဲ့ ကိုခင်မောင်မြင့်ရဲ့ အဖွဲ့တို့ မကြာမကြာ ထိပ်တိုက်တိုးလေ့ ရှိတာကိုး။ ကို ခင်မောင်မြင့်သဘောကတော့ ညိုညိုလှိုင်တို့ မာလာတို့ကို သူတို့ သင်နေကျ ဆရာ တွေနဲ့ပဲ သင်စေချင်တယ်။ ဦးသစ္စာက သီတာဝင်းက ခေတ်မီတယ်။ ပြီးတော့ တက်ကြွတယ်။ ငွေရေးကြေးရေးကလည်း မပေးရဘူး။ သီတာဝင်းနဲ့ သင်တာ ပို ကောင်းမယ်လို့ ဆိုလာတဲ့အခါမှာ ဆက်ကန့်ကွက်နေလို့ မကောင်းတော့ပါဘူး။ ကျန်နေတဲ့ လူရွှင်တော်တွေ ကိစ္စ ညိုလှိုင်တို့အခါမှာတော့ ချွန်စက်အစား စုတ်ချွန်း ကြွက်ပြုံးအစား ပိန်ပိန်တို့ကို ထည့်သွင်းကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ၁၉၈၂ ခုနှစ်ရဲ့ နိုဝင်ဘာလ (၂) ရက်နေ့မှာ ပထမဆုံးတက္ကသိုလ် ပေါင်းစုံ မြကျွန်းသာအငြိမ်ကို ရိုက်ကူးဖို့ ဖြစ်မြောက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီအငြိမ် ရိုက်ကူးမှုဟာ ဇာဂနာဖြစ်လာစေဖို့ မောင်းနှင်ပေးလိုက်တဲ့ နောက်ထပ်အားသစ် ကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ဘဝအတွက် ဘယ်တော့မှ မေ့မရ ပယ့် ၁၃၄၄ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ည (၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့ည) ပါပဲ။

အဲဒီနေ့ ညဘက်မှာ ကြံတောသင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခုလုံး ဖယောင်းတိုင်မီးတွေ ထိန်ထိန်ညှိုးလို့ပေါ့။ မီးသင်္ချိုက်တဲ့ စက်ရေကြမ်းပြင်မှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ စုတ်ချွန်းရယ်၊ ကိုခင်မောင်မြင့်ရယ်၊ ဒံပေါက်တစ်ထုပ်ရယ်က သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက ဆိုင်းပိုင်းကို လာစောင့်နေကြပါတယ်။ မနက်ဖြန် တီဗွီရိုက်ကြမယ့် လူပြက်ကလေးတွေဟာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမူတွေ အကြီးအကျယ်ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ပေါ့။ ဒီမျက်နှာတွေ ဟာ အနာဂတ်မြန်မာပြည်တက္ကသိုလ်အငြိမ်များနဲ့ လူရွှင်တော်များစွာ မွေးဖွားလာ စေမယ့် စာမျက်နှာအစလို့သာ ပြောရပါတော့မယ်။

• • •

မြကျွန်းသာ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံအငြိမ်ကို မင်းသမီး မာလာလွင်၊ ညိုညို လှိုင်၊ လူရွှင်တော် ဇာဂနာ၊ စုတ်ချွန်း၊ မေတ္တာ၊ ပိန်ပိန်တို့နဲ့ ဖွဲ့စည်းလိုက်ပါတယ်။ အကနည်းပြကတော့ သီတာဝင်းပါ။ နောက်ခံတီးပိုင်းကတော့ ပင်မ တက္ကသိုလ်အဖွဲ့ ပါပဲ။ နောက်ခံအဆိုကတော့ နန်းဖေမာအောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်တိုက်နေရာတွေ ကိုတော့ ညိုညိုလှိုင်အိမ်၊ မာလာလွင်အိမ်နဲ့ သီတာဝင်းရဲ့ နေအိမ်တို့ကို သတ် မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ပြက်လုံးတစ်လုံးစီ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ခိုင်းတဲ့အခါ ပိန်



ပိန်နဲ့ စုတ်ချွန်းတို့ဆီက အချိန်မီထွက်မလာတဲ့အတွက် ကိုခင်မောင်မြင့် ဖန်တီးတဲ့ ပြက်လုံးနှစ်ခွင်၊ ကျွန်တော်ဖန်တီးတဲ့ သုံးခွင်၊ ပေါင်း ငါးခွင်နဲ့ စခဲ့ကြပါတယ်။

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် လူလည်ကျခဲ့တာပါ။ စုတ်ချွန်းနဲ့ ပိန်ပိန်ဟာ ပြက်လုံးတစ်ခုလုပ်ဖို့ ဉာဏ်မထွက်တဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူများ ရေးပေးတဲ့ ပြက်လုံးဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သူက စုတ်ချွန်းပါ။ ပိန်ပိန်က တော့ သူ့အတွက် ရေးပေးတဲ့ ပြက်လုံးကိုတောင် မှားအောင် ပြက်တတ်လို့ စုတ်ချွန်းနဲ့ ခဏ ခဏပြဿနာတက်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒီအားနည်းချက်တွေကို သိထားတဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကိုယ်စား ပြက်လုံးတွေ ရေးခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒီ ပြက်လုံးတွေကတော့ အင်္ဂလိပ်စာ ဘာသာပြန်ပြက်လုံး၊ ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းပြက်လုံးနဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက မြန်မာ့ရုပ်သံမှာ ခေတ်စားနေတဲ့ Star Parade (နိုင်ငံခြားတီးဝိုင်းဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာပရိသတ်နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသား သီချင်းတော်တော်များများကို တီဗွီကနေ ဖျော်ဖြေတဲ့အတွက် ပရိသတ်ကြိုက်တဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်) တီးဝိုင်းကို ပုံစံတူ နောက်ထားတဲ့ ပြက်လုံးများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြက်လုံးတွေကို ဇာတ်တိုက်ရင်း အံမကျတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ဝင်ဝင်သင်ပေးနေရတဲ့အတွက် ပြက်လုံးရဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်ဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်မှန်း ကိုခင်မောင်မြင့် ရုပ်စားမိသွားပါတော့တယ်။ ဒီတော့လည်း အငြိမ့်အဖွင့် လူရွှင်တော်မိတ်ဆက်ကို ကိုခင်မောင်မြင့် ရေးပါဆိုပြီး လုပ်လိုက်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း သဘောတူပြီးလို့ ကျေနပ်နေပေမယ့် မကျေနပ်သူတွေ ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါကလည်း နောက်မှ သိရတာပါ။ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံ မြေကျွန်းသာအငြိမ့်ကို ဇာနည်နဲ့ မောင်မေတ္တာခြယ်လှယ်နေတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ကိုခင်မောင်မြင့်က စိတ်ဆိုးပေမယ့် ကျွန်တော်က ဝမ်းသာနေပါတယ်။ ဦးလေး သခင်တင်ဦး (ဗိုလ်သခင်ဆရာ) ပြောခဲ့သလို လူတွေ စိတ်ဝင်စားမှ ကိုယ့်အကြောင်းပြောကြတာ မဟုတ်ပါလား။

နောက်ပိုင်း ဇာတ်တိုက်တဲ့အခါမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေအနုပညာအသင်း အတွင်းရေးမှူး၊ ဦးနေဝင်း လာရောက်လေ့လာ အားပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်လေးလည်း ခင်သွားပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပင်မကြီးကို အစာမကြေတဲ့ စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို လာအားပေးတာပါ။ ကိုခင်မောင်မြင့်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးနေဝင်းတို့ဟာ အစာမကြေရောဂါတွေနဲ့ တော်တော်လေးအောင်ခဲ့ကြပါတယ်။ စုတ်ချွန်းလုပ်ပုံ မမှန်တဲ့အတွက် အငြိမ့်သီချင်းကိစ္စတွေမှာ ပင်မကြီးက လူတွေ တော်တော်စွက်ဖက်လာကြပါတယ်။ ဒုံးမကိုက်တဲ့ သီချင်းတွေကို တေးရေးဆောင်ပြီး မထည့်မနေရ သူတို့မင်းသမီးတွေက ဒီသီချင်းနဲ့မှ က

တယ်ဆိုတာမျိုးတွေ လုပ်လာကြပါတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ တစ်ရက်ကို ဆိုင်းပစ္စည်းတစ်မျိုးစီနဲ့ ဇာတ်တိုက်တာပါ။ ဒီနေ့ ကြည့်မြင်တိုင်က ဆိုင်းပစ္စည်း၊ နောက်တစ်နေ့ အင်းစိန်က၊ နောက်တစ်နေ့ အလုံကနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဇာတ်တိုက်ရတဲ့ စရိတ်က နည်းနည်း။ ဆိုင်းသယ်ရတဲ့ စရိတ်က ပိုများနေပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ညှိတာပါ။ စစ်တုရင်ကစားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အကွက်ရွှေခံ နေရမှန်း လုံးလုံးမရှိပဲမိခဲ့ပါဘူး။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၂ ရက်နေ့မှာ ရိုက်ရတော့မယ့် ကျွန်တော်တို့အငြိမ့်အတွက် ဝတ်စုံပြည့်လေ့ကျင့်မယ့် နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့ (သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့) ကျမှ ဆိုင်းပစ္စည်းတွေ ငှားလို့ မရတော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ပြုချက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ကြပါတော့တယ်။

ကံ... ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ။ မနက်ဖြန်ရိုက်မယ့် အစီအစဉ်ကို အခြေအနေအရ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့ ဆိုပြီး ပြန်အပ်လိုက်မလား။ ဒါဆို လုပ်သူတွေ ဝမ်းသာသွားကြတော့မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်လိုစိန်ခေါ်နည်းမျိုးကိုမဆို ကြိုက်တယ်။ ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ အေး... ကိုယ့်အလှည့်ကျရင်တော့ ခံနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားကြပေါ့။ ရင်ထဲက ကြိမ်းဝါးသံပါ။ လက်တွေ့မှာ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်နိုင်နေတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲမှာ ငါနိုင်ပြီက တွေ့လားလို့ မအော်ချင်ပါဘူး။ စုတ်ချွန်းကတော့ သူစိစိမိတဲ့ ကိစ္စ၊ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ပိန်ပိန်ကတော့ ခေါင်းရှောင်တယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ဝသီပဲ။ ပြဿနာတစ်ခုကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်လေ့ မရှိတာပါ။ တစ်ယောက်ပေါ် တစ်ယောက်အပြစ်ဖို့နေကြရင် အလုပ်ပြီးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ တိကျတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မြန်မြန်ချ အကောင်အထည်ဖော်ရပေတော့မယ်။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်မှုကို အရင်တင်ပြုရတယ်။ မနက်ဖြန်ရိုက်မယ့် အငြိမ့်ခန်းကို အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ ရအောင် ကမယ်။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ ကတုန်းက တီးပေးခဲ့တဲ့ ရွာစားစိန်မြင့်ခိုင်ကို သွားခေါ်မယ်။ အငြိမ့်သီချင်း ဝိသကေတတွေအားလုံး ကျွန်တော်အလွတ်ရပြီးသား။ (ကျွန်တော်အရူးတစ်ယောက်လို ရွတ်ဖတ်ခဲ့ခြင်းရဲ့ အကျိုးဆက်ပါပဲ ခင်ဗျာ)။ ရွာစားစိန်မြင့်ခိုင်ကို ကျွန်တို့ တီးဝိုင်းသားတွေ ငှားဖို့ ဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းမယ်။ ထပ်ပြီး လိုအပ်လာတဲ့ ကုန်ကျငွေတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာခံမယ်။ အဲသလို မှန်ပြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုခင်မောင်မြင့်ရော ပိန်ပိန်မှာပါ ငွေကြေးအခက်အခဲရှိနေပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် စီကိုနာရီလေးနဲ့ စုတ်ချွန်းရဲ့ ဆွဲကြိုတို့ခဗျာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ခွဲခွာသွားရရှာပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ဆယ်တန်းကို လေးတာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်လို့ ကျွန်တော်အဖေက ချီးမြှင့်ထားတဲ့ အမှတ်တရနာရီပေးပါ။ မေမေ့ကိုတော့ အဆိုးခံရပါတယ်လို့ ညာပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်မိဘ



တွေဟာ နောက်ထပ်တစ်လုံးကို ဝယ်ပေးနိုင်ဖို့ ငွေကြေးလွယ်ကူသူတွေ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်အမြဲပေးနေနိုင်ဖို့ ဒီနေ့ထိ နာရီလုံးဝမပတ်တော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ရွာစားစိန်မြင့်ခိုင်ကို သီချင်းတွေ အကုန်ပေးပြီးတဲ့အခါမှာ ဆိုင်းပစ္စည်းငှားဖို့ကိစ္စ လုပ်ရပါတော့တယ်။ စိန်မြင့်ခိုင် ညွှန်လိုက်တာနဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်က ရွာစားစိန်ထွန်းအောင်ဆီ ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ စိန်ထွန်းအောင်ကလည်း ကူညီချင်ပါတယ်။ အခါကြီးရက်ကြီးဖြစ်နေပြန်တော့ သူ့မှာလည်း အခက်။ နောက်ဆုံးမှာ ကြံတောသင်္ချိုင်းထံကို ရောက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ သင်္ချိုင်းထံမှာ အသုဘတွေ လိုက်တီးလေ့ ရှိတဲ့ ဆိုင်းရှိနေပါတယ်။ စိန်ထွန်းအောင်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်နေလို့ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး သင်္ချိုင်းထံကို ကျွန်တော်တို့ရောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်ဟာ ညခုနစ်နာရီ ရှိနေပါပြီ။ သင်္ချိုင်းထံမှာ 'အကျွတ်အလွတ်ပွဲ' ဆိုပြီး အုတ်ဂူတိုင်းရဲ့ အပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းထားလိုက်တာ သင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်၊ စုတ်ချွန်းနဲ့ ကိုခင်မောင်မြင့်တို့ဟာ ကြံတောရဲ့ အစွန်မှာ ရှိနေတဲ့ လူနေအိမ်စုစုလေးတွေဆီကို ဦးတည်ခဲ့ရပါတယ်။ အုတ်ဂူတွေကို စားပွဲလုပ်ပြီး အရက်ရောင်းနေတဲ့ ဆိုင်တွေ၊ စိန်ပြေးတမ်း ကစားနေတဲ့ ကလေးတွေ အမြောက်အမြားကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ ဆိုင်းပစ္စည်းငှားတဲ့ တဲကလေးဆီကို ရောက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ကံဟာ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ မရှိသေးပါဘူး။ ဆိုင်းပွဲထွက်သွားပါတယ်တဲ့။ ဒီနေ့ညတော့ ပြန်ရောက်မယ်၊ ဘယ်အချိန်မှန်း မသိဘူးတဲ့။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်၊ ထိုင်စောင့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကြံတောသင်္ချိုင်း၊ မီးသင်္ချိုင်းစက်ကြီးရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့တွေ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ပါတော့တယ်။ မနက်စာတောင်မှ မစားရသေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ရဲ့ ဗိုက်တွေဟာ ရမုတကျုပ်ကျုပ်မြည်လာပါတော့တယ်။ ကျန်နေသေးတဲ့ ဗိုက်ဆံကလေး တွက်ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်းငှားဖို့ ဗိုက်ဆံသုံးရာ၊ မနက်ဖြန် တီဗွီရိုက်တဲ့အခါ အထွေထွေသုံးမို့ ဖယ်ထားတာက နှစ်ရာ၊ တိတိကျကျ ပိုနေတဲ့ ဗိုက်ဆံကတော့ တစ်ဆယ်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ စုတ်ချွန်းကတော့ ကျွန်းတော လမ်းထဲကို သွားပြီး တစ်ဆိုင်ခိုင်မှာ သွားစားလိုက်ဖို့နဲ့ လိုတဲ့ ဗိုက်ဆံ သူထပ်ဖြည့်ပေးပါ့မယ်လို့ ဆိုလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်းခိုင်ကို မတွေ့ရသေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဘယ်ကိစ္စမှ မသွားချင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မီးသင်္ချိုင်းစက်ရှေ့က ကွန်ကရစ်ကျောက်ပြားတွေပေါ်မှာ ကျောခင်းမိခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောမရခဲ့တဲ့ စုတ်ချွန်းဟာ သူတစ်ယောက်တည်းအပြင်ထွက်သွားပြီး အပြန်မှာ ဒံပေါက်တွေ ဝယ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုခင်မောင်မြင့်တို့ကတော့ ပြက်လုံးတွေ တိုက်လို့ ကောင်းနေတာပေါ့။ စုတ်ချွန်း ဝယ်လာတဲ့ ဒံပေါက် သုံးထုပ်

ကို မစားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သုံးယောက်ပေါင်းမှ တစ်ထုပ်တည်းပဲ ကုန်ပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ဆိုင်းပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ဆိုင်းငှားခ နှစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ အဆင်ပြေခဲ့သလို ဆိုင်းသယ်ယူခငွေ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှလည်း ထပ်မကုန်တော့ပါဘူး။ အကြောင်းကတော့ ကြံတောရဲ့ မြန်မာ့အသံဟာ နံရံတစ်ချပ်တည်း ခြားနေလို့ပါပဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာနည်ဖြစ်အောင် တွန်းပို့ပေးခဲ့တဲ့ ဒုတိယမောင်းနှင့်အားတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ အသေအချာပါပဲခင်ဗျာ။

• • •

အရင်းများမှ အမြတ်များမယ်

ဒီလိုနဲ့ပဲ အများမေတ္တာခံယူရင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြူဂျန်းသာတက္ကသိုလ် ပေါင်းစုံအငြိမ်းစား အောင်အောင်မြင်မြင်တင်ဆက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားသတင်း နဲ့ မိုးလေဝသသတင်းကို နောက်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြက်လုံးကို ပရိသတ်တို့ သဘောကျခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က သတင်းကြေညာသူအဖြစ် ပါဝင်ပြီး ကိုခင် မောင်မြင့်ကတော့ မိုးလေဝသ အခြေအနေတင်ပြသူပါ။ ကျွန်တော်က သတင်းကြေညာခါနီးမှ စားပွဲပျောက်နေလို့ ပိန်ပိန်နဲ့ စုတ်ချွန်းက စားပွဲခင်းကို တစ်ဖက်စီကနေ ဆွဲထားပေးပြီး ကျွန်တော် ခပ်တည်တည် သတင်းကြေညာတာ၊ သတင်းစာရွက်နဲ့ ဆန် ဆီ ဆပ်ပြာ ထုတ်ပေးဖို့ စာရွက်နဲ့ မှားပြီး ကြေညာတာ၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်းတို့ကို ပွဲပြင်းထန်နေကြောင်းဟု သတင်းဖတ်ပြနေတဲ့အခါမှာ ဝိုက်ကြီးသည်တွေ ဆေးရုံထဲ ဝင်လာတာမျိုး။ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပထမဆုံးရေနံတွင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီဟု ကြေညာနေတဲ့အခါမှာ နောက်ဖေးလမ်းကြား ရေမြောင်းများ ဆယ်နေပုံ အဲဒါတွေကို အရုပ်တွေနဲ့ ပြတာပါ။ ရိုးရိုးပြက်လုံးမှာ ဒီလိုအရုပ်တွေနဲ့ ညှပ်ပြဖို့ဆိုတာ တော်တော် မလွယ်တဲ့ ကိစ္စတွေပါ။ တီဗွီအငြိမ်းစား ဒီလိုလုပ်နိုင်တာပါ။ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ဝါဟာ ပထမဆုံးလို့ မှတ်တမ်းတင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ (ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ အမှတ်တိုမှာ ဒီလိုလုပ်ရတာ နည်းပညာပိုင်းအရ ပိုပြီး လွယ်ကူလာပေမယ့် ဘယ်သူမှမလုပ်ဖူးကြပါဘူး။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်ကနေ ၁၉၈၈ ခုနှစ်အတွင်းတုန်းကသာ ဒီပုံစံတွေနဲ့ တင်ဆက်ခဲ့ကြတာပါ။) ကိုခင်မောင်မြင့်ရဲ့ မိုးလေဝသအခြေအနေများကလည်း တော်တော်ကောင်းပါတယ်။ ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်ဆိုပြီး တုတ်နဲ့ ထောက်လိုက်တာ မှုဖိကွာထရိုရုပ်ပုံကားချပ်ကြီးရဲ့ ချက်တည်တည်ကို သွားထောက်မိတာမျိုး။ ယနေ့နေ့သာမည်လို့ ပြောလိုက်တုန်းမှာ မိုးတွေ ရွာချလိုက်တာမျိုး။ ကင်မရာအထူးပြုလုပ်ချက်တွေနဲ့ တင်ဆက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကင်မရာအထူးပြုလုပ်ချက်နဲ့ ပြက်လုံးထုတ်တာဟာ တီဗွီသမိုင်းမှာ ဒါပထမဆုံးပါပဲ။

အဲသလို တာထွက်ကောင်းခဲ့တဲ့ မြူဂျန်းသာ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံအငြိမ်းစား နှစ်ကြိမ်ပဲ ရိုက်လိုက်ရပါတယ်။ လုံးဝဖျက်သိမ်းခံလိုက်ရတဲ့ အခြေအနေနဲ့ တည်တည်တိုးသွားပါတော့တယ်။

...

တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တွေ အချင်းချင်း အပြိုင်အဆိုင်များလာတယ်ဆိုပြီး မြူဂျန်းသာအငြိမ်းစား ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ထုတ်လွှင့်နေတာ ရပ်ဆိုင်းပေးဖို့ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက ကန့်ကွက်ခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာ့အသံ ဦးသစ္စာအပါအဝင် ရုပ်မြင်သံကြားက လူကြီးတွေအားလုံးက နှစ်မြောကြပါတယ်။ စုစည်းပြီးသား ဒီအင်အားကို အလွယ်တကူရပ်တန့်လိုက်ရမှာ မလိုလားခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အဖွဲ့သစ် တစ်ခုအနေနဲ့ နာမည်ပေးပြီး ဆက်လက်ချီတက်ဖို့ ဝိုင်းအားပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ တတိယခွင်အဖြစ် ရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့အငြိမ်းစား နာမည်အသစ်ပေးဖို့ စဉ်းစားရပါတော့တယ်။ 'ဆန်းစသော်တာ' ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို အားလုံးနှစ်ခြိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးသစ္စာက အငြိမ်းစားဆန်ဘူး။ သီတာဝင်းရဲ့ 'မိုးနတ်သူဇာ'က ပိုလှတယ်။ ယူသုံးသင့်တယ်လို့ ဆိုလာတဲ့အခါမှာ ဝေဝေဝါဝါတွေ ဖြစ်ကုန်ပါတော့တယ်။ ဒီတုန်းက သီတာဝင်းရဲ့ 'မိုးနတ်သူဇာ'ဟာ အကပဒေသာအဖွဲ့။ ပြီးတော့ သီတာဝင်းက လက်ရှိ ကျွန်တော်တို့အငြိမ်းစား အကနည်းပြ။ ဒီနာမည်ယူသုံးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်။ သီတာဝင်းကိုပါ အငြိမ်းစားသမီးအဖြစ် ထည့်လိုက်ကြရင် ပြီးရောပေါ့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဟာ ဦးသစ္စာရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပါ။ ကျွန်တော့် ကနေ့နဲ့လည်း ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပဲ သဘောထားခဲ့ပါတယ်။ စုတ်ချွန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကရရင် ပြီးရောက်ပါ။ ခါခါသီးသီးငြင်းခဲ့တာက ကိုခင်မောင်မြင့်ပဲ။ မိုးနတ်သူဇာကို အကပဒေသာအနေနဲ့ပဲ ထားပါ။ အငြိမ်းစားတော့ နာမည်အသစ်ပေးပါလို့ အတွင်းသာ တောင်ဆွဲခဲ့ပါတယ်။ (ကိုခင်မောင်မြင့်မှန်မှန်း ကျွန်တော် နောင်လေးနှစ်လောက်ကြာမှ သိခဲ့ရပါတယ်။) ဒီလိုနဲ့ အငြိမ်းစားနာမည်ကို အများသဘောနဲ့အညီ မိုးနတ်သူဇာလို့ ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ကိုခင်မောင်မြင့်ဟာ အဖွဲ့ထဲကနေ တစ်ခါတည်းနတ်ထွက်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေက တက်တူကို ကိုခင်မောင်မြင့်ရဲ့နေရာမှာ အစားထိုးပြီး ပထမဆုံး မိုးနတ်သူဇာအငြိမ်းစား တင်ဆက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ မှုဖိလေးကို တီဗွီစမ်းသပ်လွှင့်တဲ့ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

...

တစ်ဖက်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားအငြိမ်းစား ရိုက်ကူးနေသလို ကျောင်းကပွဲတွေ၊ စားပွဲတွေ၊ ဆရာဝန်အသင်းညီလာခံတွေမှာလည်း ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် အငြိမ်းစားတင်ဆက်တဲ့ ကျွန်တော် မောင်ဖာနာလေးပါပဲခင်ဗျာ။ စင်ပေါ် စတက် ပြန်တဲ့ တွဲကြတဲ့ ပလာယာ၊ တင်ချာ၊ ငွမ်းဖြူတို့တွေ နတ်ထွက်သွားပေးမယ့် နောက်

တက်လာတဲ့ ကျောင်းသားသစ်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဖာဂနာကတော့ စီးမြဲပါပဲ။ အမှတ် တရဖြစ်ခဲ့တာလေး နှစ်ခုရှိပါသေးတယ်။ နှစ်ခုလုံးဟာ ကျောင်းသားထုအတွင်းမှာ တော်တော်လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စတွေပါပဲ။ အဲဒါကတော့ နိုင်ငံသား မဟုတ်တဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ဆေးတက္ကသိုလ်ပေးတက်ရေး ကိစ္စပါပဲ။ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးလို့ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်လျှောက်တဲ့အခါမှာ ဖိစီးနှစ်ပါးစလုံးဟာ မြန်မာနိုင်ငံသား ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က နိုင်ငံခြားသားဖြစ်နေရင် (ကျောင်းသား တွေအခေါ်ကတော့ ONE FRC ပေါ့ခင်ဗျာ) အနီကျောင်းသားကို ဆေးတက္ကသိုလ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ် စတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတက္ကသိုလ်တွေ ပေးမတက်တော့ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်ကျမှပဲ ဘယ်လိုရွှေ့ပြောင်းရင်တော့က ရွှေ့ပြောင်းတော်ရူးရောက်လိုက် သလဲ မသိပါဘူး။ ONE FRC တွေကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတက္ကသိုလ်တက် ခိုင်းဖို့ ခွင့်ပြုသင့်၊ မသင့် (အမှန်ကတော့ ခွင့်ပြုချင်လို့ပါ) ကျောင်းသားတွေရဲ့ ဆန္ဒ ကို ကောက်ယူဖို့ လမ်းစဉ်လူငယ်တွေကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါလေရော။ လမ်းစဉ် လူငယ်ဆိုတာဟာ အနာဂတ်မြန်မာနိုင်ငံအတွက် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ က မွေးထုတ်စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ အရန်အင်အားကြီးပါ။ လမ်းစဉ်လူငယ်မဝင်ရင် လူရည်ချွန်မပေးတဲ့အထိ အဲဒီအသင်းကြီးက စွမ်းပါတယ်။ ခုတော့ဖြင့် အဲဒီလမ်းစဉ်လူ ငယ်တွေက နောက်ဘုရားတစ်ဆယ့်နှစ်မှာကို ကြည့်ကြရတော့မယ်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့တွေ ကို တစ်ယောက်ချင်း တစ်ယောက်ချင်း အနီးကပ်လိုက်ရင်းပြု လိုက်စည်းရုံးလိုက်ကြ တာ ကျွန်တော်အတွက် FRC ဆိုတဲ့ ပြက်လုံးကောင်းတစ်ခု ရလိုက်ပါတော့တယ်။ အချိန်ကလည်း သင့်၊ နေရာကလည်း ကောင်း ဆရာဝန်များညီလာခံရဲ့ ဂုဏ်ပြုညစာ စားပွဲကြီးမှာ ဝန်ကြီး၊ ဝန်ကလေးတွေ စုံတုန်း ပြက်ထည့်လိုက်တာ ကျွန်တော်လူရွယ် တော်ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် နောက်ဒါမျိုး မပြက်ပါဘူးရယ်လို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ရ ပါတော့တယ်။

အဲဒီပြက်လုံးမှာ ကျွန်တော်ဟာ တရုတ်ပြည်ကြီးက လာတဲ့ ပေါက်ဖော်ကြီး ပါ။ ပေါက်ဖော်ကြီး လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီးတော့ အငှားကားငှားပါတယ်။

| | | |
|------------|---|--------------------------------------|
| ပေါက်ဖော်။ | ။ | ကားဆရာ ကားအားလား |
| ကားဆရာ။ | ။ | ဘယ်ကို ဖို့ပေးရမလဲ |
| ပေါက်ဖော်။ | ။ | ဘုံကျောင်း |
| ကားဆရာ။ | ။ | ဘုံကျောင်းဆိုတာ ဘာလဲ |
| ပေါက်ဖော်။ | ။ | ဟား... တရုတ်တွေ အများကြီးရှိတဲ့ နေရာ |

ကျောင်းပေါ်
ဒါနဲ့ပဲ ကားဆရာက သိပြီးဆိုပြီး တစ်ခါတည်း မောင်းသွားလိုက်တာ။

တရုတ်လည်း မေးမေးမှေးမှေးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ကားဆရာက ရောက်ပြီဆိုလို့ တရုတ်လည်း အားပါးတရ ထကြည့်လိုက်ရော လားလား။ ဆေး တက္ကသိုလ် (၁) ဖြစ်နေတာကိုး။

ဒီနေရာမှာ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက တရုတ်ကို အင်တာ လာဗျူးပါတယ်။

ကျောင်းသား။ ။ တရုတ်ကြီး မြန်မာပြည် ဘာလာလုပ်လဲ
ပေါက်ဖော်။ ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မတွေ့မှူးသေးတဲ့ ကလေး တွေဆီ လာလည်တာ

ကျောင်းသား။ ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ
ပေါက်ဖော်။ ။ အော်... သူတို့မွေးကတည်းက မြန်မာပြည်ရောက်

နေကြတာလေ။ မြန်မာပြည်က ပညာတွေ သင်ပေးတယ်။ ဟော... အခုဆရာဝန် တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ မြန်မာပြည်ကို ဆက်ပြီးကုသပေးသင့်တော့ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြန်ကြဆိုပြီး လာခေါ်တာ

အဲဒီမှာ ကျလိုက်တဲ့ လက်ခုပ်တွေဟာ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်း ထသွားပါတော့တယ်။ ပြက်လုံးကို ရယ်တာ မဟုတ်ဘဲ လက်ခုပ်တီးတာဟာ ဘာနဲ့မှ လဲလို့ မရတဲ့ အရသာပါ။ အဲဒီက စလို့ ကျွန်တော်ဟာ လက်ခုပ်ရဲ့ အရသာကို မက် စတ်လာပါတယ်။ ပြက်လုံးကြောင့် ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ရပေမယ့် နောင်တစ်လ စကြာမှာတော့ ONE FRC စီမံကိန်းကြီးဟာ နောင်ဘယ်တော့မှ မပေါ်ပေါက်နိုင် စအောင်ကို ပျက်စီးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အရင်းများရင် အမြတ်များ မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကလေးလည်း မွေးဖွားခဲ့ပါတော့တယ်။

...

ဒုတိယတစ်ခုကတော့ လူနာများအတွက် ဆောင်ပုဒ်တွေများ ရေးသား ဖြိုင်းကိစ္စပါပဲ။ ဆိုပါတော့ 'စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ' ဆိုတာမျိုးလို သွား ဖိုက်ကြဖို့၊ သွားနဲ့ ခံတွင်းကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ကြဖို့၊ သွားပိုးမစားအောင် ကာ ကွယ်ကြဖို့ စတဲ့ လှုံ့ဆော်စာ၊ ပညာပေးစာတွေကို နဘေကာရန်လေးတွေနဲ့ ရေး ယားပေးရမယ်။ ကျောင်းသားတိုင်းရဲ့ တာဝန်ဖြစ်တယ်။ မရေးမနေရပေါ့လေ။ ဆေး မကျောင်းသားတွေများ ရှားချင်ရင် သူများထက် ပိုရှားကြပါတယ်။ တက်ကြွလိုက်ကြ တာ။ ဗေဒါလမ်းကဗျာကိုတောင် နပ်မမှန်ချင်သူတွေက 'အိ စီ ကလီ ထီ မပီ ဘီ' ဟို့ 'တဲ ပြု လဲ ရဲ ကဲ ဆဲ' တို့ ဆိုတာတွေ ရွတ်ဖတ်ရေးလိုက်ကြတာ။ တချို့ဆရာ မတွေက အမြင်တောင် ကပ်လာပါရော။ ဟုတ်တယ်လေ၊ စာမှ ကောင်းကောင်း မသင်ရ

တော့တဲ့ဟာ။ ဒီကြားထဲ ကဗျာဆရာတွေ ခေါ်လာပြီး နမူနာတွေ ရေး၊ ကျောင်းနံရံတွေ မှာ ကပ်နဲ့ တော်တော်မျက်စိနောက်ဖို့ ကောင်းခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ သူတို့ရေးခဲ့တဲ့စာ တွေ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

(နနက် ညစာ အကြားမှာ အချို့သွားရည်စာတွေ လျှော့စားပါ)
(နနက်စာအပြီး အိပ်ကာနီး မပြီးသေချာ သွားတိုက်ပါ)
(အစာစားပြီး ရှည်ရွမ်းသီး အပြီးသတ်ခါ စားပေးပါ)

ဒီမှာ ကျွန်တော် တော်တော်စဉ်းစားလာရပါတယ်။ ဒါတွေ လိုသလား။ ပြည်သူလူထုဆီကို ပို့ချင်ရင် လိုတိုရှင်း၊ ဖြစ်ရမယ်။ နားလည်လွယ်ရမယ်။ မှန်ဝါးဝါး လုပ်နေလို့ မရဘူး။ ပညာဆို ပညာပေး၊ သတင်းဆို သတင်းပေးရမှာပေါ့။ ခုတော့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ အစာစားပြီး ရှည်ရွမ်းသီး အပြီးသတ်ခါ စားပေးပါ... တဲ့။ ကိုင်း ဟုတ်ပြီ။ အရှည်ရွမ်းတဲ့ အသီးဟာ ဘယ်အသီးလဲ။ စဉ်းစားလာရပြီ။ စား တော့ ဘာဖြစ်မလဲ။ မစားတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ နေ့တိုင်း အလုပ်သွား၊ ရုံးသွား။ ကျောင်းတက်နေရတဲ့ လူတွေအဖို့ ဒီအရှည်ရွမ်းတဲ့ အသီးဆိုတာကို လိုက်နာနိုင်ပါ့ မလား။ ဒီအတွက် ကရိကထအများခံနိုင်ပါ့မလား။ အချိန်ပေးနိုင်ပါ့မလား။ အများ လိုက်နာနိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ အများအတွက်ဆိုတာ ဖြစ်ပေတော့မပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဆရာဝန် ညီလာခံမှာ ပြက်လုံးတစ်ခု လုပ်ခဲ့မိပါတော့တယ်။

ကဗျာတွေ စာတွေနဲ့ လူတွေ လိုက်နာစေဖို့ စာတန်းတွေ ရေးနေတဲ့သူကို အင်တာဝန်ပေးတဲ့ သဘောမျိုး ပြက်လုံးပါ။ (တချို့စကားလုံး အသုံးအနှုန်းတွေဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်နေတဲ့အတွက် လိုရင်းကိုပဲ ရေးပါ့မယ်)။ 'မနက် ညစာ အကြားမှာ အချို့သွားရည်စာတွေ လျှော့စားပါ' ဆိုတဲ့အခါ အရုဏ်တက်မှာ ညသန်းခေါင်မှာ စားလို့ ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောရတာပေါ့နော်ဆိုတော့ စာရေးသူကြီးက လိုက်လို့ရှင်။ 'မနက်စာအပြီး အိပ်ကာနီး မပြီးသေချာ သွားတိုက်ပါ' ဆိုပြန်တော့ မနက်စာမစားတဲ့ (စားဖို့လည်း အချိန်မရတာ) အလုပ်သမားတွေ၊ ညဘက် မအိပ်ရတဲ့ ပုံနှိပ်စက် အလုပ်သမားတွေနဲ့ ကင်သမားတွေက ပြဿနာရှာ၊ စာရေးသူကြီးက ရှင်းပေါ့။ အရှည် ရွမ်းသီးကိစ္စကတော့ တော်တော်အထိနာပါတယ်။ "ရေထက် အရှည်ရွမ်းတာ ဘာရှိ လို့လဲ။ အစာစားပြီးတိုင်း ပလုပ်ကျင်းပါ" ဆို ပြီးရောပေါ့ဆိုပြီး (ရှင်းနေတာကို ရှုပ်ပြန် ပြီကွယ်) ဆိုတဲ့ သံချပ်ကို ဆို ဖင်းသမီးကလည်း စောစောက စာတန်းတွေကို သီချင်း လုပ်ဆိုနဲ့ လုပ်လိုက်ကြတာ။ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ပေါ့။ အဲဒီစာတန်းတွေ လည်း နောင်လာနောင်သားများ မမြင်ရလေတော့အောင် အဖြုတ်ခံလိုက်ရရှာပါ တယ်။ ကျွန်တော်ခမျာလည်း စာမေးပွဲဖြေဆိုခွင့် ခြောက်လနေ့အထိဆုတ်ခံလိုက်ရ ပါတော့တယ်။

...

အဲဒီပွဲတွေအပြီးမှာ ကျွန်တော်ဟာ သင်ခန်းစာတစ်ခု တော်တော်ကြီးကြီး ဟားဟားရလိုက်ပါတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လက်ခုပ်သံအတွက်၊ လူအားပေး တာ ခံရဖို့အတွက် လူတွေဟာ တော်တော်လိုချင်ကြပါတယ်။ သို့သော်လည်းတဲ့၊ အဲတဲ့ဆိုတာလို အဲသဟာရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုနဲ့ ရင်ဆိုင်လာရ တဲ့အခါ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက်လာနိုင်တဲ့အခါ တခြားတစ်စုံတစ်ယောက် ပေါ် ပုံချပြီး ရှင်းတာမျိုး၊ မသိပါဘူး၊ မရှည်ရွယ်ပါဘူး၊ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုပြီး လုံးဝနုတ်ထွက်သွားတာမျိုး၊ နောက်ဆုတ်သွားတာမျိုး။ အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန် တော်မပါပါဘူးဆိုတဲ့ လူတွေပါပဲ။ (တကယ်လို့များ အပြစ်မပေးပါဘူး၊ ဆုချီးမြှင့်မှာပါ လိုလို့ကတော့များ။ ရှေ့ဆုံးဆိုတာတောင် နောက်ကျနေပါဦးမယ်)။ အဲသလိုသကောင့် သားတွေ အများကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ။ လောကမှာ အဲသလိုလူတွေက ပိုများပါ တယ်။ စစ်တုရင်မှာ အနာခံနယ်ရှင်လို ခေါ်တဲ့ စတေးခံနယ်ရှင်လေးတွေ ရှိပါတယ်။ တစ်ဖက်ကစားသူရဲ့ နောက်ဆုံးမျဉ်းကြောင်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ သူဟာ ဘုရင်မလည်း ဟုတ်ရဲ့၊ ရဲတိုက်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ စတေးခံနယ်ရှင် လေးတွေကို သဘောကျပါတယ်။ ဒီသင်ခန်းစာဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်တော့ တကောင်းရော အဆိုးရော ဖြစ်စေခဲ့တာပါပဲခင်ဗျာ။

...

ပရိစ္ဆာန်အစ လှိုင်နယ်မြေက

၁၉၈၃ ခုနှစ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မင်္ဂလာနှစ်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ပြိုင်ပွဲမဝင်ခဲ့တဲ့ ဒေသကောလိပ် အမှတ်-၂ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေ) အငြိမ်းအားနဲ့ကို ဦးဆောင်ပြီး လာကယေဖို့ ဖိတ်ကြားခံခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့လူရွှင်တော် တွေ ရှိလျက်သားနဲ့ သူတို့ကျောင်းက မဟုတ်တဲ့ လူ၊ သူတို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲနဲ့ လူရွှင်တော် ရွေးတဲ့ မှုကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့သူကိုမှ ဘာလို့ရွေးပြီး ခေါ်တာလဲ။ တော်တော်ရှင်းပါ တယ်။ အားမကိုးရလို့ပါ။ သူတို့လူတွေနဲ့ သူတို့ မရန်းကန်ရဲလို့ပါ။ လှိုင်နယ်မြေရဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆရာကြီးဦးကောင်းညွန့်ဟာ ကျောင်းသားတွေရဲ့အရေးမှာ တော် တော်တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ပါတယ်။ အားကစားလည်း အားကစားဖို့ အနုပညာ လည်း အနုပညာဖို့ လက်မနှေးခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့လက်သုံးမှုတစ်ခုကတော့သာချင်တာ ပါပဲ။ ဘယ်ကျောင်းနဲ့ယှဉ်ယှဉ် သူ့ကျောင်းသူများရေ့ရောက်ချင်တာ အခရာပါပဲ။ ဒီတော့ ဆရာကြီး ဦးကောင်းညွန့်ဟာ စွာတဲ့သူတွေကို ရှာရပါတော့တယ်။ အနု ပညာအသင်း အတွင်းရေးမှူး ဦးနေဝင်းကလည်း ဒီအချက်ကို စောင့်နေတာဆို တော့ ရေငတ်တုန်း ဘီယာပုံးထဲ ကျသလို တော်တော်ပျော်သွားပါလေရော။ ညီ လေး လုပ်ချင်ရာ လုပ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထိုးအပ်တော့တာပါပဲ။ (ကျွန် တော်ကလည်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရရင် လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူက သိ ထားပေးသကဲ့ရဲ့)။ ကျောင်းဝန်ထမ်းတွေ နေတဲ့ တန်းလျားမှာ အခန်းတစ်ခုအားနေ တော့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီမှာ ခေါ်ထားပါတယ်။ စားရေး သောက်ရေးအတွက်လည်း မယူရဘူး။ ဦးနေဝင်းက ကျောင်းစားသောက်ဆိုင်တန်းတွေမှာ စားသောက်ဆိုင်ဖွဲ့ ထားတာကဲ့ရဲ့။ ညဘက်ကျရင်လည်း ဆရာကြီး ဦးကောင်းညွန့်က အသီးလေးအနံ့လေး ကျွေးမွေးပြီး ကျွန်တော့်ကို မြည်းတော့တာပါပဲ။ ဘာအစီအစဉ်တွေ လုပ်ရင် ကောင်း မလဲ။ ဘာပြန်လုံးတွေ လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။ အငြိမ်းမကတဲ လူရွှင်တော်ပါအောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒါတွေဟာ ညတိုင်း ဆွေးနွေးရတဲ့ ကိစ္စတွေပါပဲ။ လူရွှင်တော် လည်း ပါချင်တယ်။ အငြိမ်းလည်း မဟုတ်ရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ဟာ တော်တော်ပေါ်ပေါ် စားစေပါတယ်။ အဲဒီမှာ စိတ်ကူးတစ်ခုရခဲ့ပါတယ်။ တစ်ရေးမနီးဘဲရတဲ့အကြံပါ။

လူရွှင်တော်တွေကို အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ (Presenter) လုပ်ခိုင်းမယ်။ အဆိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပြဇာတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူရွှင်တော်ခေါ်ထုတ်မှ ထွက်ရမယ်။ လူရွှင်တော်ဟာ ကန့်လန့်ကာပဲ။ သက်ဆိုင်ရာ သီချင်းအကြောင်း၊ ပြဇာတ် အကြောင်း၊ အကအကြောင်း၊ ယိမ်းအကြောင်းတွေကို ရယ်စရာ မောစရာတွေနဲ့ ခွင်ဆင်သွားမယ်။ ပြီးတော့မှ ခေါ်ထုတ်မယ်။ ဒီဟာကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ဖြစ် အောင် တစ်နာရီစာ၊ နှစ်နာရီစာ ဖတ်တိုက်ထားရမယ်။ ကြားကနေ တခြားအစီ အစဉ်တွေ လုံးဝဖြတ်မဝင်ဖို့တော့ ဆရာကြီး တာဝန်ယူပေးပါလို့ ကျွန်တော်တောင်း ဆိုတဲ့အခါမှာ ဆရာကြီး ဦးကောင်းညွန့်ဟာ တအားကို သဘောကျခဲ့ပါတယ်။ သူလိုချင်တာ ဒါမျိုးဆိုပြီး ကျေနပ်ကြည်နူးနေတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ တော် တော်ကျက်သရေရှိပါတယ်။ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်သင်္ကြန်ဟာ ကျွန်တော်တို့သင်္ကြန်ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ မြို့တော်ခန်းမ၊ လိပ်ခုံ။ အကောက် ခွန်၊ ဆရာအတတ်သင်၊ လူရည်ချွန် စတဲ့ မဏ္ဍပ်တွေမှာ ပြိုင်ဘက်တက္ကသိုလ် တွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်ရခဲ့လို့ သင်္ကြန်အတက်နေမှာ မြို့တော်ခန်းမမှာ နှစ်ခါပြန်ကခဲ့ရတာ တက္ကသိုလ်တွေရဲ့ သမိုင်းမှာ ပထမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသလို လူရွှင် တော်တွေရဲ့ သမိုင်းမှာလည်း အခမ်းအနားတင်ဆက်သူဆိုတဲ့ Presenter လုပ်ခဲ့တာဟာ ဒါပထမဆုံးပါပဲ။ (အကျိုးဆက်ကတော့ ဒီကနေ့ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အခမ်းအနားတော်တော်များများ၊ စတီတ်ရှိုးအကုန်လောက် နီးပါးတွေမှာ လူရွှင် တော်တွေဟာ Presenter တွေအဖြစ် နေရာယူနေကြတာပါပဲ)။

၁၉၈၃ ခုနှစ် သင်္ကြန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ပူးတွဲတင်ဆက်ခဲ့ကြတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကတော့ ကိုခင်မောင်မြင့် (မောင်မေတ္တာ) ရယ်၊ ပိန်ပိန်ရယ်၊ စက်တူရယ်၊ ကွန်ပီတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုခင်မောင်မြင့်ဟာ 'ပြည်သူ့တာဝန်ရှင်' ဆိုတဲ့ သံချပ်အသင်းနဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်နေတဲ့ကြားကနေ ကျွန်တော်တို့ဆီရောက်အောင် လာပြီး ပါဝင်ကပြခဲ့တာဟာ မှတ်တမ်းတစ်ခုပါပဲ။ နောင်မှ ကျွန်တော်သိခဲ့ရတာကတော့ သင်္ကြန်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေကို အငြိမ်းနဲ့ နှစ်ပါးသွားကခွင့်ပေးခဲ့ တာကနေ ပြဿနာတစ်ခုစခဲ့တာပါပဲ။ သင်္ကြန်မှာ သုံးရက်၊ တစ်ရက်မှာ တက္က သိုလ်သုံးခု တာဝန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အင်အားကြီးတွေက ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်(ပင်မ)၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(လှိုင်)၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်နဲ့ စီးပွားရေးတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ သုံးညမှာ အငြိမ်းသုံးငြိမ်းနဲ့ ဝိတ်မယ်ဆိုရင် တစ်ကျောင်းပိုနေ ပယ်။ မဲနှိုက်ဆုံးဖြတ်ကြမလားဆိုတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (ပင်မ) နဲ့ စက်မှုတက္က သိုလ်တို့က သဘောမတူခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ဟာ အစဉ်အလာကြီးခဲ့တဲ့ ကျောင်းတွေ မှတ်သလို ခုချိန်မှာ လူအင်အားလည်း ကောင်းနေတဲ့ ကျောင်းတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ပင်မကြီးမှာ ဆရာအောင်ကျော်တိုး မန္တလေးက ပြောင်းလာပြီး ပြုပြင်ပြင်ဆင်ရေးတွေ လုပ်ထားတာ တော်တော်အင်အားတောင့်တင်းနေပါတယ်။ လူရွှင်တော်တွေဆိုရင် အရိုင်း၊ ကြွက်ပြုံး၊ ပေါ်ပေါ်တို့နဲ့ သွေးသစ်လောင်းထားသလို အောင်ကျော်ဆန်း(မန်း)နဲ့ နှစ်ပါးခွင်ဟာလည်း ကလေးရာမှာ အားပေးခံနေကြရပါတယ်။ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကတော့ အငြိမ်းကိုပဲ ဖိဖိစီးစီးလုပ်ပြီး မော်တာ၊ တိုင်ကီနဲ့ လူရွှင်တော်အသစ်လေးယောက် ထပ်ဖြည့်ထားလေတော့ ပြောအားရှိနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(လှိုင်)ကတော့ သင်္ကြန်အမြောက်ကြီးဖြစ်နေရာပါတယ်။ (အမှန်ကတော့ အငြိမ်းပေးကရင်တောင် မကနိုင်ရှာပါဘူး)။ ရှိတဲ့ လူရွှင်တော်တွေက တက်တူ၊ ကွန်ပါ၊ လေအိုး (ပိန်ပိန်ကတော့ ကျောင်းဆွေးကြီး) တစ်ယောက်မှ လောက်လောက်လားလား မရှိ။ ခွန်းတောက်တောင် အသံမှန်အောင် ဆိုနိုင်ကြတာ မဟုတ်။ ဒီအားနည်းချက်ကို သိထားကြတဲ့ ပင်မကြီးနဲ့ စက်မှုတို့က အငြိမ်းအစဉ်ကနေ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (လှိုင်နယ်မြေ) ကို ဖယ်ထုတ်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင်တော့ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ ဆရာကြီး ဦးကောင်းညွန့် ရှုံးခဲ့ပါတယ်။ အငြိမ်းအစဉ်ကို ပင်မ၊ စက်မှုနဲ့ စီးပွားတို့က ခွဲဝေယူသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီး ဦးကောင်းညွန့်ဟာ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ပါဝင်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ (အမှန်ကတော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ် ပဉ္စမနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်နေပါပြီ)။ ဒီအချက်ဟာ ကျွန်တော်ကို တော်တော်အလင်းပွင့်စေခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာမဆို သွေးသစ်လောင်းဖို့ လိုတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ အဲဒီနှစ်မှာ လူရွှင်တော်အသစ်တွေ မြေတောင်မြှောက်ဖို့ ဆရာဦးနေဝင်းနဲ့ တိုင်ပင်ခဲ့ရက ကင်းကောင်၊ ဖိုးဖြူ၊ ဂေါ်ဖီလာ၊ ဓာတ်ခဲ၊ လေအိုး၊ ထိန်ထိန်၊ စုတ်ဖွား၊ ဖြတ်ထုံး၊ ဂျပန်ဆင်တို့ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

• • •

မိုးနတ်သူဇာမွှေးဖွားခြင်း

၁၉၈၃ ခုနှစ်ရဲ့ နောက်မှတ်တိုင်တစ်ခုကတော့ မိုးနတ်သူဇာအငြိမ်းအဖွဲ့ရဲ့ ဝေဝေငါးခေတ် အငြိမ်းဖျော်ဖြေခန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းသမီး သီတာဝင်း၊ ခင်မာကြူ၊ လူရွှင်တော် ဇာဂနာ၊ စုတ်ချွန်း၊ ပိန်ပိန်၊ တက်တူတို့ ပါဝင်တဲ့ အဲဒီအငြိမ်းခန်းဟာ မိုးနတ်သူဇာရဲ့ ပရိသတ်တွေကို ရုပ်မြင်သံကြားရှေ့ မရောက်ရောက်အောင် ဆွဲခေါ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအငြိမ်းရဲ့အစဟာ လယ်ဇင်တေးဂီတအဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မုံရွာ ဦးလေးဆန် စီစဉ်တဲ့ လယ်ဇင်တေးဂီတအဖွဲ့ကို ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ကူးဖို့အတွက် စီစဉ်တဲ့အခါမှာ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့က အကသရုပ်ဖော်နဲ့ ပါဝင်ကူညီပေးဖို့ ဖြစ်လာပါတယ်။ လယ်ဇင်အဖွဲ့ဟာ မိုးဇာမြောအဖွဲ့လို ကျေးလက်တေးဂီတအဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စပါးစိုက်ဖို့ လူစုကြ၊ စပါးစိုက်ကြ၊ ပြီးတော့ ရိတ်သိမ်း၊ စုပေါင်းပေါ၊ ရောင်းဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို တေးသွားမြူးမြူးကြွကြွ၊ ဟာသလေးတွေ များပြီး တင်ဆက်တာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်မှာ ဝါသနာမ ကိုရဲမောင်နဲ့ သီတာဝင်းတို့က ခေါင်းဆောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့လူပြက်တွေက ရွာသားတွေ၊ ကျန်တဲ့ကျောင်းသူလေးတွေက ရွာသူလေးတွေအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော် အဲဒီအစီအစဉ်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဝေလေလေအလုပ်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်တော် ဝါသနာမပါပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်ကို ဆွဲဝင်တာကတော့ တစ်ခုရှိနေပါတယ်ဗျာ။ မုံရွာဦးလေးဆန်ပါ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကပေဟောပြောပွဲတွေ လျှောက်လိုက်နေတုန်းကတည်းက မုံရွာဦးလေးဆန်ကို ဝေတာကျတာတစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ ကြိုက်တဲ့ စာသားလာခဲ့၊ သံစဉ်ထည့်ပေးတဲ့ ကျွန်ုပ်ပါ။ အပိုအလိုလည်း မရှိ။ တေးသွားကလည်း လှ၊ စာသားနဲ့လည်း အင်မတန်လိုက်ဖက်တဲ့ သံစဉ်။ ပြီးတော့ သိပ်စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်၊ တကယ့်လက်တန်းစားပဲ။ မြန်မာသံစဉ်ကို တကယ်နိုင်နင်းတဲ့ ရှာမှရှား၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီအရာကြီးက လယ်ဇင်တွေအတွက် လက်တန်းသီချင်းထိုင်ရေးပေးနေတာ ကျွန်တော်တော်နှစ်ခြိုက်နေပါတယ်။ ဆိုပါတော့ လယ်ဇင်အဖွဲ့ထဲက ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ အဖွင့်သီချင်းလေး ထည့်ချင်တယ်။ ထွေထွေထူးထူး

ဘာစာသာမူ မပါချင်ဘူး။ လယ်ဇင်တေးဂီတ ကျေးလက်တေးဂီတဆိုတာ ပါရင် တော်ပြီလို့ ပြောလာတဲ့အခါမှာ ခဏလောက်စဉ်းစားနေပြီး မောင်းဝိုင်းအဆင်သင့်၊ ငါးပွင့်ဆိုင်အဆင်သင့်ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း သီချင်းသံစဉ်ကောက်ရွတ်လိုက်တာက ချင်စရာ ကောင်းတဲ့ မြူးမြူးကြွကြွတေးသွားတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။ ဟိုဆရာ ပြောသလိုပါပဲ။ လယ်ဇင်တေးဂီတ ကျေးလက်တေးဂီတဆိုတဲ့ စာသားနှစ်ကြောင်းပဲ ပါပါတယ်။ နတ်ဒိုးရော၊ အိုးစည်ရော၊ ပြောရောစုံနေအောင်ကို ပါသွားပါတော့တယ်။ (ရှင်မြင်သံကြားမှာ ထုတ်လွှင့်တော့ကလေးတွေ ပါးစပ်ထဲ တန်းခနဲ ရောက်သွားခဲ့ ပါတယ်။)

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲရောက်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကတော့ စာသားရှိပြီး အသံမရှိတဲ့ သီချင်းတွေပါပဲ။ မြန်မာ့အငြိမ်းပထမဆုံးအငြိမ်းသီချင်းဖြစ်တဲ့ ပန်းတွေနဲ့ ဝေ၊ ဝံသာနုကြီးဦးချစ်ဖွယ် ဆိုခဲ့တဲ့ အကျီပါး၊ နဝံသာ။ အဲဒီသီချင်းတွေမှာ အသံ တေးသွားမရှိ၊ စာသားပဲ ရှိနေတော့ ကြာရင် ပျောက်မှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မုံရွာ ဦးလေးခန့်ကို ပြောပြတဲ့အခါ သူက အကျီပါးသီချင်းကို အစအဆုံး ဆိုပြပါတယ်။ တစ်ခါ ဒဂုံခင်လှကြည်ရဲ့ ဒုတိယဦးကလိန်ဆိုတဲ့ သီချင်းကိုလည်း ဆိုပြပါတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ တစ်ခါမှ မကြားဖူးရတဲ့အထဲ သံစဉ် တေးသွားက ကောင်းနေပြန်တော့ ဘာလို့ အများသိအောင် မဖြန့်ဝေတာလဲဆို တော့မှ ဦးလေးခန့်က ဒါ ငါ့ဘာသာငါ အသံထည့်ထားတာ၊ မူရင်းကို ငါလည်း မသိဘူးတဲ့။ တည့်တည့်ပြောမှ သဘောပေါက်ဆိုတာလို ကျွန်တော်သိလိုက်ရတဲ့ အခါမှာ ပန်းတွေနဲ့ ဝေသီချင်း၊ နဝံသာသီချင်းတွေကို အသံထည့်ပေးပါလို့ တောင်း ဆိုလိုက်မိပါတော့တယ်။ မုံရွာဦးလေးခန့်ကလည်း ရှင်းပါတယ်။ ပိုက်ဆံပေး၊ အသံ ထည့်ပေးမယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ လယ်ဇင်အဖွဲ့နဲ့ ဇာတ်မတိုက်နိုင်တော့တဲ့ ကက်ဆက်တစ်လုံးနဲ့ မုံရွာဦးလေးခန့် ဆိုပြသမျှတွေကို လိုက်မှတ် လိုက်ရေးလုပ်ပုံ ရပါတော့တယ်။

တစ်ဖက်မှာ လယ်ဇင်တေးသရုပ်ဖော်ရိုက်ကူးနေချိန်မှာ ကျွန်တော်လက် ထဲကို ကျည်ဆံသုံးတောင့်ရောက်နေပါပြီ။ ပန်းတွေနဲ့ဝေ၊ ဒုတိယဦးကလိန်နဲ့ နဝံ သာတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရတာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာအဖြစ် ဖျော်ဖြေခန်းဆိုတာဟာ သူလိုကိုယ်လုပ်ပဲ ဖြစ်နေပါသေးတယ်။ မင်းသမီးက ဆိုလိုက် ကလိုက်၊ လူပြန်တွေက ပြန်လုံးထုတ်လိုက်။ ဒါနဲ့ ပြီးသွားကြတာပါပဲ။ ရုပ်ပြန် သံကြားကနေ တခုတ်တခုထိုင်ကြည့်နေတဲ့သူတွေအတွက် ဘာတွေ ပေးခဲ့လဲ။ တစ် နိုင်ငံလုံးက သိန်းချီနေတဲ့ ပရိသတ်တွေအတွက် တစ်ခုခုတော့ တန်တန်ရာရာမပေး မှတ်မှတ်ထင်ထင်လေး လုပ်ပြခဲ့ဖို့ လိုပေမယ့်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်နေမိပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း တင်ပြမှု (Presentation) ပုံစံတစ်ခုကို ရွေးချယ်နေမိပါတယ်။ သဘင်ဝန် ဦးနုရဲ့ မြန်မာ့သဘင်လောကစာအုပ်ထဲမှာ တက်ခေတ်အငြိမ်း အပါအဝင် အငြိမ်းခေတ် ရှစ်ခေတ် ခွဲထားတာ ဖတ်မှတ်ခဲ့ရပါတယ်။ သဘင်ဝန် ဦးနုက... ပထမခေတ် ။ ။ ထိုင်ဆိုအငြိမ်းခေတ် ဒုတိယခေတ် ။ ။ (အငြိမ်းထကခေတ်) မော်လမြိုင်အငြိမ်းခေတ် တတိယခေတ် ။ ။ (ရန်ကုန် ရေကျော်အငြိမ်းခေတ်) (လူရွှင်တော်တောင် စဉ်ညှပ်ကြီး၊ မင်းသမီး ရေကျော်စိန်ပုတို့ခေတ်)

စတုတ္ထခေတ် ။ ။ အိန္ဒိယမစ်နိုပုံခေတ် ပဉ္စမခေတ် ။ ။ မလေးဆီကြော် အငြိမ်းခေတ် ဆဋ္ဌမနဲ့ သတ္တမခေတ်တွေလည်း ရောက်ရော နာမည်တွေ မဖော်ပြတော့ တံ တူရိယာတွေ၊ သားပြောမယားပြော ပြောတာတွေနဲ့ အငြိမ်းခေတ်တွေကို ပိုင်း ဖော်ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သဘင်ဝန်ဦးနုလို မဟုတ်ဘဲ အငြိမ်းရဲ့ ပြောင်းလဲလာတဲ့ ဖရစ်ကြောင်းနဲ့ အငြိမ်းခေတ်တွေကို ပိုင်းကြည့်ချင်တယ်။ မော်လမြိုင်မစ်နိုပုံဟာ ထိုင်ပြီး သီချင်းဆိုနေတဲ့ ခေတ်ကို စတင်ပြောင်းလဲခဲ့သူ၊ မတ်တပ်ရပ်လို့ ကပြခြင်းနဲ့ အငြိမ်းတစ်ခေတ်ဆန်းစေခဲ့သူ။ ဒီတော့ သူက စလို့ အငြိမ်းဟာ ပထမခေတ်။ မြန်မာ ပြည်တန်တလျား ပြည်သူတွေ အငြိမ်းမှ အငြိမ်းလို့ ဖြစ်သွားစေခဲ့တဲ့ အဆိုမှာ မြရင်၊ ကကမှာ မြကျင်၊ အကလက်မှာ မြသန်းကြည်လို့ စာဆိုခဲ့ရတဲ့ အချိန်က စလို့ အငြိမ်းဟာ ဒုတိယခေတ်။ ဒဂုံခင်လှကြည်တို့၊ ယုတ်စိရွှေနင်းဆီ မတင်ညွန့်တို့လို ကြွသွက်လက်ပြီး ကာလသားတွေကို မထိမလှတ် ထိမလှတ်နဲ့ လူရွှင်တော်တွေ ကို ယင်တောင်လေးနဲ့ ရိုက်ကာ ရိုက်ကာ ခွဲတတ်တဲ့ အစကတော့ အငြိမ်းရဲ့ တတိယ ခေတ်။ နိုင်ငံခြားတေးသွားတွေကို ထည့်လဲသုံး၊ ကာလသားတွေအကြိုက် ဘောင်းဘီ ဟိုနဲ့တောင် ကပြတဲ့ ဆောင်းဝင်စင်းအေးတို့အချိန်ကိုတော့ အငြိမ်း စတုတ္ထခေတ်။ (ဒီမနက်ပိုင်း အငြိမ်းဟာ ပျက်တော့တာပါပဲ။) ရှင်မြင်သံကြားပေါ်လာတော့မှ မြန် မာ့အငြိမ်းဟာ ပြည်သူတို့ရဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကို စတင်ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ အငြိမ်းပဉ္စမခေတ်ပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ အငြိမ်းသဘင်ကို အဲသလိုပိုင်းကြည့်မိနေပါတယ်။ တစ် ချက်တည်းမှာ အဲသလို ခေတ်အလိုက်ပိုင်းပြီး အငြိမ်းခန်းလုပ်လိုက်ရရင်တော် တော်ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိရာက 'ခေတ်ငါးခေတ်' လို့ အမည်ရတဲ့ အငြိမ်းခန်းကို ချုပ်ချယ်သံကြားကနေ တင်ဆက်လိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီအငြိမ်းခန်းရဲ့ အောင်မြင်မှု ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို တော်တော်ဖျက်ဆီးလိုက်ပါတယ်။ 'ငါလုပ်တာ' ဆိုတဲ့စိတ်



ကို ကျွန်တော်မွေးမိခင်သလို သူများတွေကို အထင်မကြီးတဲ့ စိတ်လည်း ပိုမိုကြီးမားလာပါတယ်။ အဆိုဆုံးကတော့ ကျွန်တော်အရက်သောက်တတ်လာတာပါ။

• • •

၁၉၈၃ ခုနှစ်ရဲ့ နောက်မှတ်တိုင်တစ်ခုကတော့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ပိုက်ဆံ ယူပြီး စတင်ကပြခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သာကေတ ရေနံမြေရဲ့ ကတိန်ပွဲမှာ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ကို ကပြဖို့ လာမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သဘောကတော့ ကျင်တယ်။ ဒါဟာ အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုဖြစ်လို့ ယူချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မဲခွဲကြဖို့ လုပ်ရပါတော့တယ်။ ဒီတစ်ခါ မဲခွဲတာ သိပ်ဘဝင်ကျဖို့ မကောင်းလှပါဘူး။ မိုးနတ်သူဇာမှာ အဓိကက ငါးယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်။ သီတာဝင်း၊ ဇာဂနာ၊ စုတ်ချွန်း၊ ပိန်ပိန်၊ တက်တူ... ဒါပါပဲ။ ခုတော့ ကလေးမိဘ ဦးတင်ဝင်းတို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေက ကျောင်းဆရာမ မကြင်ယုတို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (ပိုလ်တထောင်နယ်မြေ) က ဦးဟန်မြတ်မော်တို့ပါ ပါလာပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာ ဖြစ်အောင် ရုန်းကန်ခဲ့၊ တိုက်ပွဲတွေ ဝင်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ဘယ်ရောက်နေ ကြလို့လဲ။ ခုတော့ သူတို့အားလုံးဟာ ကသင့် မကသင့် အဆုံးအဖြတ်မဲခွဲကြတော့မှာပဲ။ အော်... ကိုယ်မွေးခဲ့တဲ့ သားကို တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ အရေးသူတို့မဲပေးမှာပဲလား။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲနာကျင်သွားပါတယ်။ ကြံတောမှာ ဆိုင်သွားငှားတုန်းက ဘယ်သူပါခဲ့သလဲ။ မြကျွန်သားကို မိုးနတ်သူဇာအဖြစ် အသွင်ပြောင်းတုန်းက ကိုခင်မောင်မြင့် နတ်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက ဒီလူတွေ အဖွဲ့ညီညွတ်ရေးအတွက် ဘာလုပ်ပေးခဲ့ကြလဲ။ ခေတ်ငါးခေတ်အငြိမ့်ရိုက်ဖို့၊ ဇာတ်တိုက်ဖို့၊ တည်ဖွဲ့ဖို့... အဲဒါတွေ လုပ်နေချိန်မှာ သူတို့ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ခုမှ ဘယ်က ရောက်လာကြတာလဲ။ (ကျွန်တော်ဟာ ဆေးကျောင်းတက်နေရတဲ့ အပြင် ကျွန်းမာရေးပညာပေးဌာနမှာပါ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေရတော့ တော်တော်များများ ကိစ္စတွေမှာ နောက်ဆုံးမှပဲ သိတာများပါတယ်။) ကဲ... ကစေချင်တဲ့ လူတွေက သပ်သပ်ခွဲထိုင်ပါလည်းဆိုရော ကျွန်တော်မရတော့ဘူး။ ဘာမဲမှ ခွဲနေစရာ မလိုဘူး။ ဒီပွဲ ကျွန်တော်ကမယ်။ မကချင်တဲ့ လူတွေ အကုန်နေခဲ့လို့လည်း ပြောလိုက်ရော အားလုံးကြက်သေသေကုန်ကြတယ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကုန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ပတ္တလားလေးတောင်သွားတီးနေလိုက်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ကို သိတဲ့ မမော် (သီတာဝင်း) ဟာ အစည်းအဝေးဖျက်လိုက်ပါတယ်။ ကဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ဦးဟန်မြတ်မော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းမိသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့

ဦးဟန်မြတ်မော်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလေးပဲ တွေ့လိုက်ရသေးတယ်။ အတွင်းသဘောကို နားလည်သွားကြပါတော့တယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားက စုပါစတားဆိုတဲ့ ထမင်းကြော်ဆိုက်မှာ ထမင်းစားရင်း အရက်သောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါဟာ အရက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သောက်မိစေဖို့ ခြေလှမ်းအစပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

• • •

သာကေတ ရေနံမြေမှာ ကတိန်ပွဲအတွက် ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ချိန် တစ်လလောက် ယူလိုက်ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပွဲဦးကို လှချင်လို့ပါ။ အလကားကြည့်ရတဲ့ပွဲပဲ ဖြစ်နေပေမယ့် လာကြည့်တဲ့ပရိသတ်ကို တန်စေချင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဘာတွေ လုပ်ပြကြမလဲ။ ကျွန်တော်အဖွဲ့ထဲမှာ အဲသလိုမေးတော့ ဘာအဖြေမှ မရခဲ့ပါဘူး။ စောစောက မဲပေးမယ့်သူတွေလည်း ငြိမ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်နောက်ကွယ်မှာ ပွဲကတာများ အထူးအဆန်းလုပ်လို့ ကလိုက်ပြီးရောပေါဆိုတဲ့ စကားတွေတောင် ပြောကြဆိုပဲ။ ကျွန်တော်ကရမိမိကဲ့သို့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကြည့်စရာပရိသတ်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ချပ် ရှိပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော်အတွက်အကောင်းဆုံး တိုင်ပင်ဖော်ဟာ ဆရာမော်(ဦးဟန်မြတ်မော်)ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အထက်မှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ညဦးပိုင်းမှာ ကြည့်မြင်တိုင်က စုပါစတားဆိုက်ကို သွား။ ထမင်းကြော်လေး စား။ အရက်လေး သောက်ပြီး တိုင်ပင်ကြ။ ညနည်းနည်းနက်လာတော့ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ တက္ကသိုလ်ဆရာများအဆောင်က ဆရာမော်ရဲ့ အခန်းကို ရွှေ့ဆက်ပြီးတိုင်ပင်ကြနဲ့ ညတွေ တော်တော်များများကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်စိတ်ကူးတာက ဖျော်ဖြေရေးပုံစံတစ်ခုအနေနဲ့ 'သမိုင်းကို ဖော်ပြနေသော မြန်မာ့အငြိမ့်များ' ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ တင်ဆက်ချင်တယ်။ နယ်ချဲ့လက်အောက်ရောက်နေရတဲ့ အချိန်မှာ အနုပညာရှင်တွေဟာ တကွဲစီ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ပြေးနေရတော့တယ်။ နီးစပ်ရာတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အငြိမ့်ကလေးတွေ ထူထောင်ခဲ့ကြတယ်။ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းမှာဆို ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ရပ်မှာ စပါးပွဲစားတွေရဲ့ အောင်ပွဲတွေမှာ 'ထိုင်ဆိုအငြိမ့်သဘင်' ဆိုတာတွေ ရှိနေပြီ။ ဒီတုန်းက အငြိမ့်သဘင်သည်တွေကို ဖော်ပြရရင် (၁) စောင်းဆရာ ဦးကာ၊ (၂) ပတ္တလားဆရာညွန့်၊ (၃) ထိုင်ဆိုသံပျက် ဦးတက်တူ၊ (၄) ထိုင်ဆိုဆရာ ဦးမြတ်ဖြူ၊ (၅) ထိုင်ဆိုဆရာ ဦးဘာဘူ၊ (၆) ထိုင်ဆို ဦးသာဒွန်၊ (၇) ထိုင်ပြော သံစုံဦးရွှက်တို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သံစုံဦးရွှက်ဆိုတာကတော့ အခုခေတ် အသံတုဆရာတွေလိုပါပဲ။ တရုတ်နဲ့ ကုလားနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာကို ထားစယ်ကြီးက ဝင်ရှင်းပေး ကျူးလွယ် ကုလားဆိုတဲတွေကို

မောင်းသွင်းလာရာ ဟိန္ဒူအိမ်ထဲကို ရောက်သွားတော့ ပြဿနာဖြစ်၊ ကုလားမက ဝင်လာတော့ ပြဿနာပိုကြီးလာရောဆိုတာတွေကို ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းနဲ့ ပြောပြ တာပါပဲ။ သံစုံဦးရွက်ပါတဲ့ ပွဲဆိုတာ တအားနာမည်ကြီးတာပါပဲ။

ဒီမှာတင် အားလုံးကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့တာကတော့ စောင်းဆရာကြီး ဆရာညီနဲ့ သူတပည့်မ မစိန်နတ်တို့ရဲ့ 'မန်းတွေနဲ့ဝေ' သီချင်းပါပဲ။ (နောင်အလျဉ်း သင့်သလို ပန်းတွေနဲ့ဝေသီချင်းကို ဖော်ပြပေးပါမယ်။) ထိုင်ဆိုအငြိမ်းခေတ်ကို ပြုပြင်လိုက်ပြီး အဆိုတော်ဆိုပြီးတာနဲ့ ထပြီး ကလိုက်ကြတာပါပဲ။ 'အငြိမ်းထက ရွှေမြိုင်က' လို့တောင် စာဆိုထားခဲ့ပါတယ်။ ဝံသာနုကြီးဦးချစ်ဖွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ အငြိမ်းဖျော်ဖြေရေးဟာ ပုံစံတစ်ခုပြောင်းခဲ့ရတယ်။ ဦးချစ်ဖွယ်တို့ရဲ့ သီချင်းတွေ၊ ပြက်လုံးတွေဟာ နယ်ချဲ့ကို သွယ်ဝိုက်ပြီးဖြစ်စေ တည်တည်ကြီးဖြစ်စေ လေ့ရှိသလိုပင် နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ခဲ့ရာမှာ အငြိမ်းသဘင်ပညာရှင်တွေ က စခဲ့တာပါလို့ ကျွန်တော်ရဲ့အမြင်ကြီးပြောခဲ့ပါတယ်။ ဝံသာနုကြီး ဦးချစ်ဖွယ်ရဲ့ လက်ာ တစ်ပုဒ်ကို လေ့လာကြည့်ပါ။

“ရေကြောင်းကပိုတန် သုပ္ပာဒက သုပ္ပဒရာဝ မဟာဂရုဗဒ္ဓတ္တိဦး ဗလဝါမုခေ တစ်ပိုင်းကျိုးမတတ် လှိုင်းတံပိုးရွက်စုံထုတ်လျက် စက်ကုန်နတ်ကာ ကမ္ဘာမြေပြင်ညီ အောင် ငှက်ဂဠုန်ရုပ်နှင့် အဓမ္မာဘွေခွင်ယုံသဖြင့် လေယာဉ်ယုံ အရင်အခါလည်း ရှိခဲ့ပါရဲ့ ပညာနှင့်သိဖို့ ပါရမီရှင်တွေ ဗမာပြည်ခွင် အရင်ဆံတစ်သက်လုံးလောက်ဖို့ ဝါ ချည်မျှင်မြင်းခြံစက်ရုံဆောက်ကြ အသင်အမှန်မပျက် နယ်ပါရူးပြီး ရှယ်ယာတစ်စု တစ်သိန်းကျော် ငွေဖြတ်ပါလိမ့် စပိန်နော်ဝေ အရပ်စစ်စစ်နေကြတဲ့ ပြင်သစ်ပြည် ဟိုယမံက ပရိဂရစ်စာတင်လို့ထားခဲ့ နပိုလျှံရာဝေဝင်စကားလို့ မြန်မာထင်ရှားလို့ အမျိုးသားပြကတော့ အမှန်ထွန်းပါပေါ့”

ဝံသာနုကြီး ဦးချစ်ဖွယ်ရဲ့ နဝံသာ သီချင်းကိုလည်း ကြည့်ကြပါ။

“၁၂၈၂ နှာလ ဖြောင့်စရာ ခေတ်ဝယ် ရှုကြပါတော့ အသစ်တကာယ်ပြုသလို ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကိုဘိဆံတောက်တွေက ပိုလို့မသောက်ပါ ဝန်ခံပါသဖြင့် မွန်မြန်မာဘာသာအသင်းတို့မှာ လင်းလို့ထိန်ဝါ လင်းလို့ထိန်ဝါ တို့ဗမာကိုးညီတဲ့ စကားပေမို့ မျိုးမြန်မာ မိန်းမဒီများတို့ရယ် အင်္ကျီများဖြင့် မပါကြပေဘူး၊ အခုညွှန် စရာ နဝံသာကိုတဲ့ စောင့်ရှောက်ပါအများ။

(က) ကောင်းရာလမ်းသွယ် မှန်းရွယ်မန်းနဂရာ ချစ်ပါတဲ့ မောင်ချစ်ဖွယ် သီစရာသဘောကို ပြောမယ် မြို့ဂုဏ်နယ်ဂုဏ် မယ်သုန်ကြီးရဲ့ အစိမ်းအနီများက အသွယ်သွယ် မိန်းမဒီများက များလို့ သူငယ်မန်းနဂရာ ချစ်တဲ့ မောင်ချစ်ဖွယ် ဝမ်းသာခြင်းမို့ သင်းပေါင်းရွှည်ရွယ် ရှည်ရွယ်အင်္ကျီပါးကို ဗမာများခင်တယ် သီစရာ

ညွှန်းပြမယ် ပွဲသူရော ငါရော စုံလှတယ်။ နားတင်ကြပါတော့ ရေရေလည်လည် စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့ ဗမာတွေရယ် အားလုံးပဲ ဂုဏ်ယူသင့်ပါတယ်။

(ခ) လင် လင် ဘာသာခြားကို မယူကြပါနဲ့ ငွေပေါလို့ရယ် ရွှေပေါလို့ရယ် စည်းစိမ်ကြတယ် ဗမာများတို့ရယ် သည်အမှုကို မည်သူမဆိုနဲ့ ကောင်းတာ မကောင်းတာ ရှောင်သင့်တယ်။ လမ်းဆွယ်မှန်းရွယ် ပိုလိုစီးကရက်မသောက်ကြ ပါနဲ့ သနပ်ဖက်ကိုတဲ့ဝယ် ငွေချစ်သာ ချမ်းသာ ချမ်းသာပေတော့မယ် ဟိုတယ်ဆိုင် ကို မသွားကြပါနဲ့ ပဲခူး ထမင်းနဲ့တွယ် ဘီးဟိုက်ဘရန်ဒီ မသုံးကြပါနဲ့ ချက်အရက် ပင်ထန်းရည်ကိုတွယ် ငွေချစ်သာ ချမ်းသာ ချမ်းသာပေတော့မယ်”

အဲသလို ဝံသာနုနိုင်ငံရေးကို ဦးချစ်ဖွယ်က ထိထိရောက်ရောက်လုပ်ခဲ့တာမို့ 'ဝံသာနုကြီး ဦးချစ်ဖွယ်' လို့ နာမည်ကြီးခဲ့ပေတာပဲ။ ဦးချစ်ဖွယ်ရဲ့ အင်္ကျီပါးသီချင်း၊ မြန်မာနိမ္မိတ်သီချင်းတွေဟာ အမျိုးဘာသာသာသနာကို စောင့်ရှောက်စေခဲ့တဲ့ သီချင်း တွေပါပဲ။ ဦးချစ်ဖွယ်ရဲ့ အမျိုးသားကျောင်းအလင်္ကာ၊ ဦးချစ်စရာရဲ့ ဝံသာနု ၂၀ ဦး ညီညွတ်ရေးလင်္ကာတို့ဟာ သမိုင်းတင်ကျစ်ရစ်တဲ့ ဝံသာနုလင်္ကာကြီးတွေပါပဲ။

၁၉၂၀ ကောလိပ်သပိတ်ဖောက်လို့ ဗဟန်းမှာ လူစုကြတဲ့အခါ “တက္က သိုလ်ကျောင်းက ဂျော်လီမောင် ပိုက်ဆံမရှိတော့ ရွှေသွားပေါင် နောင်ဗေနေောင် သြဘာသောင်းတင် အရောက်တွင် ဂျော်လီကြောက မောင်းခတ်လိုက်ချင် နောင် ဗေနေောင်” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုပြီး ကျောင်းသားတွေ စုရုံးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအခါမှာ သြဘာသောင်းက စင်ပေါ်ကနေပြီးတော့...

(ကျောင်းသားတွေ တစ်စခန်းထပ်လို့ လမ်းမကျတဲ့ ဥပဒေတစ်လီ မြို့ ပြည်ရွာအခါခါမလုပ်သမို့ အရွာရွာအရပ်ရပ် ဘွိုင်းကောက်လုပ်ဖို့)၊

အခုဖြင့်ခေတ်ကောင်းပြီ သာသနာအတွင်းမှာ ပွင့်လင်းတော့ပေမည် ယူနီ ဗာစတီ ယူနီဗာစတီ ဥပဒေကြမ်းကို လမ်းကျကျကျင့်ရပေတော့မည်

ဆိုတဲ့ သီချင်းနဲ့ လှုံ့ဆော်အားပေးခဲ့ကြပါတယ်။ အဲသလိုကနေ လွတ်လပ် ရေးရတဲ့ ကာလအထိကို သီချင်းတွေ ပြက်လုံးတွေနဲ့ သရုပ်ဖော်တင်ဆက်ဖို့ ကျွန် တော်မှာ အာသီသရုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အပင်ပန်းခံပြီး ကျွန်တော်ရှာဖွေခဲ့ ပါတယ်။ တကယ်တမ်းအဖွဲ့ထဲမှာ တင်ပြတော့ ကျွန်တော်ရှုံးသွားခဲ့ပါတော့တယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ဖျော်ဖြေနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးတန်ဆောင်တိုင်ပွဲပဲ ဖြစ် တဲ့အတွက် လေးလေးနက်နက်တွေ မလုပ်ဘဲ ဖျော်ဖြေရေးသီးသန့်သာ လုပ်သင့် တယ်လို့ အများကပိုင်းပြီး ဆန္ဒပြုခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ အစီအစဉ်ပျက်သွား ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ သိပ်တော့ မကျေနပ်ချင်ပါဘူး။ သူလို ကိုယ်လို အငြိမ်းမျိုး မဖြစ်ချင်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခံတွင်းမတွေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဆရာမော်ကတော့



ပွဲရဲ့ အဖွင့်သီချင်းကို ဂီတလှလင်မောင်ကိုကိုရဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား၊ ပဏာမတေးသွား အလိုက်မှာ စာသာသွတ်သွင်းပြီး ဇာတ်တိုက်ဖို့ လုပ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အားကျမခံ ရေနံ့သာစားလို့ကို မိုးနတ်သူဇာ ပဏာမတေးရေးပေးဖို့ သွားပြီး နား ပူနားဆာလုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်စိစဉ်တယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ချင်တဲ့ လောဘပါပဲ။ ဦးစိုးလှိုင်က ဆရာများ ညီလာခံတက်လို့ ကျွန်တော်တို့ရန်ကင်းက ဆရာများအဆောင်မှာ လာရောက်တည်းခိုနေသူပါ။ ညဘက်ရောက်ရင် ကျွန်တော် တို့အိမ်ကို အလည်လာလေ့ရှိပြီး ဂီတနက်သန် ကိုစောညိုနဲ့ တေးသီချင်းတွေကို လည်း ဖေဖေရယ်၊ ဦးလေး၊ ဦးကိုယုရယ်၊ ဘာ ဂီတဦးစောဘကြည့်တို့နဲ့ ဝိုင်းဝှံသီ ဆိုလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲသလိုအချိန်မျိုးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ ဗာဒ်ပင်အောက်မှာ ပရိသတ်တွေ မနည်းပါဘူး။ ဦးစိုးလှိုင်ဟာ သူ့လိုင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ပူဆာ လွန်းလို့ 'အနုအလှ အကတစ်ရာ' ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ အမှတ် တရဖော်ပြပါရစေ။

အနုအလှ အကတစ်ရာ
- ရေနံ့သာစားလှိုင် -

အလှပိုမြဲကျွန်းသာ ရင်ပြင်နန်းမှာ အနုပညာပန်းကလေးများ ပွင့်လန်းလာ သမိုင်းတစ်ခေတ်ရဲ့ ရှေ့တန်းမှာ ဘက်စုံပညာလေ့လာလိုက်စားတာ အနုအလှအကတစ်ရာ ပြုသမျှ အလှသစ္စာ စည်းဝါးသံကျမှန်ပေတာ နွဲ့နှောင်းလို့သာ ပျောင်းသွဲ့သွဲ့အမှူအရာ ကိန္နရီ ကိန္နရာ ကိန္နရီ ကိန္နရာ အနုအလှအကတစ်ရာ လောကလွှာ မိုးနတ်သူဇာအနုပညာ ပန်းကလေး များပွင့်လန်းလာ။

ဦးစိုးလှိုင်ရဲ့ သီချင်းဟာ မြူးပါတယ်။ ဇာတ်မင်းသားတွေ သိပ်သဘောကျ တဲ့ စည်တိုကြီးတွေ အပြိုင်တီး။ Bass ဂီတာတွေ လှိုင်လှိုင်တီးရတဲ့ (ခေတ်အခေါ်) စီဆိုဒီ သီချင်းမျိုးပါပဲ။ နည်းနည်းရှင်းရရင် စည်တိုတွေမှာ ဒီမီဟာဆိုလို့ ဂီတသင်္ကေ တနဲ့ ခေါ်ရတဲ့ DFG ဆိုတဲ့ အသံကိုက်ညီကြီး လေးလုံးရှိလေ့ ရှိပါတယ်။ နတ်သီချင်း တွေ ကရင် အဲဒီစည်တိုတွေကို တရဖော်တီးပြီး ကလေးရှိပါတယ်။ မြူးတာ မြိုင်တာ ကို။ ဇာတ်မင်းသားတွေကလည်း အဲဒီစည်တိုရိုက်ချက်တွေနဲ့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ရှိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က နာမည်ကြီးနေတဲ့ မိုးဝင်းရဲ့ မိုးမိုးလှလို့လား။ ရင်ခုန်ညှာ အဲဒီသီချင်းတွေ၊ ဆန်းဝင်းရဲ့ ငွေသော်တာစန်၊ ချမ်းသာရဲ့ မန်းသဘင်ရဲ့ ဗျောစတဲ့

သီချင်းတွေဟာ စည်တိုသွက်သွက်တီးပြီး ကရဆိုရတဲ့ မီဆိုဒီသီချင်းတွေပါပဲ။ အပြန်မှာ တော့ ဒီလို ကတာ ဆိုတာ မရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာစိတ်ဟာ မမမော် (သီတာဝင်း) ရဲ့ အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်မှာ တစ်စိစိအက်သွားရောပါတော့တယ်။

အနုအလှ အကတစ်ရာသီချင်းဟာ ဇာတ်ဆန်တယ်။ ပဏာမတေး အဖွင့်တေးနဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူးဆိုပြီး အားလုံးက ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ ဆရာဟန်မြတ်မော်၊ မမမော်၊ ပြီးတော့ ဆရာမော်ခေါ်လာတဲ့ တက္ကသိုလ်လဲ့လဲ့တို့က ဦးဆောင်ကန့်ကွက်ခဲ့ကြတာ ပါပဲ။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ တော်တော်မကောင်းဘူးဖြစ်သွားတယ်။ ရေနံ့သာဦးစိုး လှိုင်ကို သီချင်းရေးပေးဖို့ သွားပူဆာခဲ့တာ ဆရာမော်သိတယ်။ ခုတော့ မသီချင် ယောင်ဆောင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်အရက်တွေ မူးမူးနဲ့ စွဲချက်မျိုးစုံတင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမော်ကတော့ ကွမ်းတမြုဒြဲ့နဲ့ ပြုံးပြီး ကျွန်တော်ပြောသမျှကို နားထောင်ခဲ့ပါ တယ်။ ဘာမှပြန်မရှင်းခဲ့ပါဘူး။ အရက်နာကျပြီး နှစ်ရက်လောက် ခွေလဲသွားတာက တော့ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးဟာ အရက်ပါရင် ဆေးတောင်မလိမ်း ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရက်နာကျနေတဲ့ သူတို့သားကို ပြုစုရှာပါတယ်။ အပြစ်တစ် ချက်မှ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလိုက်လာကြတဲ့ ဆရာမော်၊ မမမော်၊ မမ လဲ့တို့နဲ့အတူ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဝိုင်းဖျောင်းဖျဲခဲ့ပါတယ်။ အနုအလှ အကတစ်ရာ သီချင်းကို သီတာဝင်းကိုယ်တိုင် အငြိမ်အဖွင့်သီချင်းအဖြစ်နဲ့ ကမယ်လို့လည်း ဆို လာပါတော့တယ်။ (ကျွန်တော့်ကို ပျားရည်တိုက်တာမုန်း နောင်တော့ ကျွန်တော် ရိပ်မိလာပါတော့တယ်။)

ဒီလိုနဲ့ သာဓကတရေခံမြေပွဲကို အောင်အောင်မြင်မြင် ကပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီပွဲရဲ့ အကျိုးဆက်တစ်ခုကတော့ အရည်အသွေးရှိတဲ့ လူပြက်တစ်ယောက် ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့တာပါပဲ။ ညောင်ညောင်လို့ အမည်တွင်လာမယ့် ညီညီလှိုင်ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ဆရာမော်ရဲ့ တပည့်ပါ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်မြေရဲ့ တစ် နိုင်လုံးရွှေအဖွဲ့ကပါ။ ရွာစာဦးစာမောင်ရဲ့ မြေးဖြစ်သလို ဇာတ်စာ ဇာတ်စကားတော် တော်ရပါတယ်။ ပတ္တလားကိုလည်း တော်တော်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တီးတတ်ပါတယ်။ လူ ရွှင်တော်တစ်ယောက်ဟာ တူရိယာပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးကို တီးတတ်ဖို့လို့မယ်လို့ ကျွန် တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း အသံကို နားလည်မယ်။ ဆိုင်းရဲ့အထောက်အပံ့ဟာ ဝေပက်မယ်။ အပေးအယူကို လုပ်တတ်ပေမယ်။ ညီညီလှိုင်ဟာ အဲဒီအရည်အသွေး တွေနဲ့ ပြည့်စုံသူပါ။ သူ့ရဲ့ ရုပ်ဟာ ကြောင်နဲ့ တူသလို သူဟာ အလွန်ကို ကြောင်ချစ် တတ်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သွမ္မာမည်ကို ညောင်ညောင်လို့ ပေးပြီး မိုးနတ် သူဇာစင်ပေါ် ကျွန်တော်တင်လိုက်တဲ့အခါ မီးစတစ်မြေခံခဲ့ပြန်ပါတော့တယ်။

ညောင်ညောင်ဟာ လက်ရှိမှီးနတ်သူဇာလူ့ရှင်တော်တွေဖြစ်တဲ့ တက်တူ၊
 ဝိနိဝိနိတို့ထက် သာပါတယ်။ ရှင်မြင်သံကြားက မဟုတ်ဘဲ စင်ပေါ်တက်ကမယ်ဆိုရင်
 တကယ်အားကိုးရတဲ့ လူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ညောင်ညောင်ကိုထားဖို့
 အဖွဲ့ကို အဆိုတင်သွင်းခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဖက်မှာ ဝိနိဝိနိက ကွန်ပီ (ဇော်ထူးဦး) ကို
 ထားဖို့ တင်သွင်းလာပြန်ပါတယ်။ ဇော်ထူးဦးဟာ ဝါသနာပါတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါ
 ပေမဲ့ စင်ပေါ်မှာ အားမကိုးရပါဘူး။ ပြက်လုံးတစ်လုံးကို ပျက်သွားအောင် ပြောနိုင်
 စွမ်းတဲ့သူပါ။ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် သူမသိတတ်မှုဟာ ကျွန်
 တော်အတွက် ကြီးစွာသော စိတ်အနှောင့်အယှက်ကို ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဆိုပါတော့၊
 ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမရဲ့ သင်္ကြန်ပွဲတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ တာတီးဘိုးဝတ်စုံနဲ့ ပရိ
 သတ်ထဲ သွားနေပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကျောင်းဆရာမဝတ်စုံနဲ့
 စင်ပေါ်ကနေ တပည့်တွေကို ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးကျမှ အမေ
 တကော စင်ပေါ် ပြေးတက်၊ မီးဆလိုက်တွေက ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းထိုး၊ ပရိသတ်
 ကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲဟာဆိုပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီးမှ စင်ပေါ်လည်း ရောက်
 ရော ဆရာမက မေးတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ဟောဟဲ ဟောဟဲ လုပ်ပြီး “မဟာ
 ဝိဇယအလှူခံတွေ နောက်က လိုက်နေလို့” ဆိုပြီးပြောတော့မှ ပရိသတ်က ဝေါ
 ခနဲ ပွဲကျတော့တာကိုး။ အဲဒီမှာ သကောင့်သားက “တော်တော်မောလာတယ်၊
 အလှူခံလိုက်လို့လား” ဆိုပြီး မေးချလိုက်တော့ ကျွန်တော်မှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း
 မသိ၊ ပြေးလာသမျှတွေလည်း အလကားဖြစ်၊ ပြက်လုံးကြီးလည်း တန်းလန်းဖြစ်၊
 ပရိသတ်ကလည်း ဒီကောင် ဘာလို့ ပြေးလာတာလဲနဲ့ တောင်တွေး မြောက်တွေး
 တွေ လုပ်ခဲ့တော့တာပေါ့။ အဲသလို ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စရှိတဲ့ သူကို အဖွဲ့ထဲမှာ ယုံယုံ
 ကြည်ကြည်နဲ့ ထားရမှာတဲ့လား။ သို့သော်လည်း ညောင်ညောင်ကို ထားချင်တဲ့
 စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဇော်ထူးဦးကို လက်ခံလိုက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲသလို
 လက်ခံခဲ့မိတာဟာ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့အတွက် ငရဲပန်းကို လက်ကမ်းမိတာမှန်း
 တဖြည်းဖြည်းနေရင်းမှ ပုံပေါ်ခဲ့ပါရောလား။

အမှန်ကတော့ ဆရာမော်ကလည်း ပလက်ဖောင်းတစ်ခုရှာနေတာပါ။
 ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်မြေမှာ ဦးဟန်မြတ်မော်၊ ရန်ကုန်တက္က
 သိုလ် ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေမှာ ဦးစိန်မြင့်ထွန်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေမှာ
 ဦးနေဝင်း။ ကျောင်းသုံးကျောင်း၊ အနုပညာအသင်းသုံးသင်း၊ ဆရာ သုံးယောက်။
 ရွယ်တူသုံးယောက် ပြိုင်နေကြတာပါ။ အဲဒီအထဲမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရှိဆုံးက ဦးနေ
 ဝင်းဖြစ်နေပါတယ်။ ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေကတော့ အနုပညာကို သိပ်စိတ်မဝင်စား
 ပါဘူး။ ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်မြေမှာက ချောင်းတောင် အသံမှန်အောင် မဆိုတတ်တဲ့

သီချင်းတွေဟာ စည်တိုသွက်သွက်တီးပြီး ကရဆိုရတဲ့ မိဆိုဒီသီချင်းတွေပါ။ အငြိမ်မှာ
 တော့ ဒီလို ကတာ ဆိုတာ မရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာစိတ်ဟာ မမမော်
 (သီတာဝင်း) ရဲ့ အိမ်စက်ဗြိတ်အောက်မှာ တစ်စီကွဲအက်သွားရောပါတော့တယ်။

အနုအလှ အကတစ်ရာသီချင်းဟာ ဇာတ်ဆန်တယ်။ ပထမဆုံး အဖွဲ့တေးနဲ့
 မလိုက်ဖက်ဘူးဆိုပြီး အားလုံးက ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ ဆရာဟန်မြတ်မော်၊ မမမော်၊
 ဦးတော့ ဆရာမော်ခေါ်လာတဲ့ တက္ကသိုလ်လဲလဲတို့က ဦးဆောင်ကန့်ကွက်ခဲ့ကြတာ
 ပါပဲ။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ တော်တော်မကောင်းဘူးဖြစ်သွားတယ်။ ရေနံသာဦးစိုး
 လှိုင်ကို သီချင်းရေးပေးဖို့ သွားပူဆာခဲ့တာ ဆရာမော်သိတယ်။ ခုတော့ မသီချင်
 ယောင်ဆောင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်အရက်တွေ မူးမူးနဲ့ စွဲချက်မျိုးစုံတင်ခဲ့ပါတယ်။
 ဆရာမော်ကတော့ ကွမ်းတမြူဖြူနဲ့ ပြုံးပြီး ကျွန်တော်ပြောသမျှကို နားထောင်ခဲ့ပါ
 တယ်။ ဘာမှပြန်မရှင်းခဲ့ပါဘူး။ အရက်နာကျပြီး နှစ်ရက်လောက် ခွေလဲသွားတာက
 တော့ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးဟာ အရက်ပါရင် ဆေးတောင်မလိမ်း
 ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရက်နာကျနေတဲ့ သူတို့သားကို ပြုစုရှာပါတယ်။ အပြစ်တစ်
 ချက်မှ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလိုက်လာကြတဲ့ ဆရာမော်၊ မမမော်၊ မမ
 လဲတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဝိုင်းဖျောင်းဖျေခဲ့ပါတယ်။ အနုအလှ အကတစ်ရာ
 သီချင်းကို သီတာဝင်းကိုယ်တိုင် အငြိမ်အဖွဲ့သီချင်းအဖြစ်နဲ့ ကမယ်လို့လည်း ဆို
 လာပါတော့တယ်။ (ကျွန်တော့်ကို ပျားရည်တိုက်တာမှန်း နောင်တော့ ကျွန်တော်
 ရိပ်မိလာပါတော့တယ်။)

ဒီလိုနဲ့ သာကေတရေနံမြေပွဲကို အောင်အောင်မြင်မြင် ကပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။
 ဒီပွဲရဲ့ အကျိုးဆက်တစ်ခုကတော့ အရည်အသွေးရှိတဲ့ လူပြက်တစ်ယောက် ရှာဖွေ
 တွေ့ရှိခဲ့တာပါပဲ။ ညောင်ညောင်လို့ အမည်တွင်လာမယ့် ညီညီလှိုင်ဖြစ်ပါတယ်။
 သူဟာ ဆရာမော်ရဲ့ တပည့်ပါ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်မြေရဲ့ တစ်
 နိုင်လုံးရွှေအဖွဲ့ကပါ။ ရွာစားဦးဘမောင်ရဲ့ မြေးဖြစ်သလို ဇာတ်စာ ဇာတ်စကားတော်
 တော်ရပါတယ်။ ပတ္တလားကိုလည်း တော်တော်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တီးတတ်ပါတယ်။ လူ
 ရှင်တော်တစ်ယောက်ဟာ တူနိယာပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးကို တီးတတ်ဖို့လို့မယ်လို့ ကျွန်
 တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း အသံကို နားလည်မယ်။ ဆိုင်းရဲ့အထက်ကသဘော
 ပေါက်မယ်။ အပေးအယူကို လုပ်တတ်ပေမယ်။ ညီညီလှိုင်ဟာ အဲဒီအရည်အသွေး
 တွေနဲ့ ပြည့်စုံသူပါ။ သူ့ရဲ့ ရုပ်ဟာ ကြောင်နဲ့ တူသလို သူဟာ အလွန်ကို ကြောင်ချစ်
 တတ်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့နာမည်ကို ညောင်ညောင်လို့ ပေးပြီး မိုးနတ်
 သူဇာစင်ပေါ် ကျွန်တော်တင်လိုက်တဲ့အခါ မီးစတစ်စဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါတော့တယ်။

ညောင်ညောင်ဟာ လက်ရှိမှီးနတ်သူဇာလူ့ရွှင်တော်တွေဖြစ်တဲ့ တက်တူ၊ ပိန်ပိန်တို့ထက် သာပါတယ်။ ရှင်မြင့်သံကြားက မဟုတ်ဘဲ စင်ပေါ်တက်ကမယ်ဆိုရင် တကယ်အားကိုးရတဲ့ လူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ညောင်ညောင်ကိုထားဖို့ အဖွဲ့ကို အဆိုတင်သွင်းခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဖက်မှာ ပိန်ပိန်က ကွန်ပီ (ဇော်ထူးဦး) ကို ထားဖို့ တင်သွင်းလာပြန်ပါတယ်။ ဇော်ထူးဦးဟာ ဝါသနာပါတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စင်ပေါ်မှာ အားမကိုးရပါဘူး။ ပြက်လုံးတစ်လုံးကို ပျက်သွားအောင် ပြောနိုင် စွမ်းတဲ့သူပါ။ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့မသိတတ်မှုဟာ ကျွန်တော်အတွက် ကြီးစွာသော စိတ်အနှောင့်အယှက်ကို ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဆိုပါတော့၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမရဲ့ သင်္ကြန်ပွဲတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ တာတီးတီးဝတ်စုံနဲ့ ပရိသတ်ထံ သွားနေပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကျောင်းဆရာမဝတ်စုံနဲ့ စင်ပေါ်ကနေ တပည့်တွေကို ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးကျမှ အမောတကော စင်ပေါ် ပြေးတက်၊ မီးဆလိုက်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းထိုး၊ ပရိသတ်ကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲဟာဆိုပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီးမှ စင်ပေါ်လည်း ရောက်ရော ဆရာမက မေးတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ဟောဟဲ ဟောဟဲ လုပ်ပြီး “မဟာဝိဇယအလှူခံတွေ နောက်က လိုက်နေလို့” ဆိုပြီးပြောတော့မှ ပရိသတ်က ဝေါခနဲ ပွဲကျတော့တာကိုး။ အဲဒီမှာ သင်္ကောင့်သားက “တော်တော်မောလာတယ်၊ အလှူခံလိုက်လို့လား” ဆိုပြီး မေးချလိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ၊ ပြေးလာသမျှတွေလည်း အလကားဖြစ်၊ ပြက်လုံးကြီးလည်း တန်းလန်းဖြစ်၊ ပရိသတ်ကလည်း ဒီကောင် ဘာလို့ ပြေးလာတာလဲနဲ့ တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေ လုပ်ခဲ့တော့တာပေါ့။ အဲသလို ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စရိုတဲ့ သူကို အဖွဲ့ထဲမှာ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ထားရမှာတဲ့လား။ သို့သော်လည်း ညောင်ညောင်ကို ထားချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဇော်ထူးဦးကို လက်ခံလိုက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲသလို လက်ခံခဲ့မိတာဟာ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့အတွက် ငရဲပန်းကို လက်ကမ်းမိတာမှန်း တဖြည်းဖြည်းနေရင်းမှ ပုံပေါ်ခဲ့ပါရောလား။

အမှန်ကတော့ ဆရာမော်ကလည်း ပလက်ဖောင်းတစ်ခုရှာနေတာပါ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်မြေမှာ ဦးဟန်မြတ်မော်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေမှာ ဦးစိန်မြင့်ထွန်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေမှာ ဦးနေဝင်း။ ကျောင်းသုံးကျောင်း၊ အနုပညာအသင်းသုံးသင်း၊ ဆရာ သုံးယောက်၊ ရွယ်တူသုံးယောက် ပြိုင်နေကြတာပါ။ အဲဒီအထဲမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရှိဆုံးက ဦးနေဝင်းဖြစ်နေပါတယ်။ ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေကတော့ အနုပညာကို သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်မြေမှာက ချောင်းတောင် အသံမှန်အောင် မဆိုတတ်တဲ့

သီချင်းတွေဟာ စည်တိုသွက်သွက်တီးပြီး ကရဆိုရတဲ့ မိဆိုဒီသီချင်းတွေပါပဲ။ အငြိမ်းမှာ တော့ ဒီလို ကတာ ဆိုတာ မရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာစိတ်ဟာ မမမော် (သီတာဝင်း) ရဲ့ အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်မှာ တစ်စစီကွဲအက်သွားရရှာပါတော့တယ်။

အနုအလှ အကတစ်ရာသီချင်းဟာ ဇာတ်ဆန်တယ်။ ပထမတေး၊ အဖွဲ့ဝင်တေးနဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူးဆိုပြီး အားလုံးက ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ ဆရာဟန်မြတ်မော်၊ မမမော်၊ ပြီးတော့ ဆရာမော်ခေါ်လာတဲ့ တက္ကသိုလ်လဲလဲတို့က ဦးဆောင်ကန့်ကွက်ခဲ့ကြတာပါပဲ။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ တော်တော်မကောင်းဘူးဖြစ်သွားတယ်။ ရေနံသာဦးစိုးလှိုင်ကို သီချင်းရေးပေးဖို့ သွားပူဆာခဲ့တာ ဆရာမော်သိတယ်။ ခုတော့ မသီချင်ယောင်ဆောင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်အရက်တွေ မူးမူးနဲ့ စွဲချက်မျိုးစုံတင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမော်ကတော့ ကွမ်းတမြုံဖြူနဲ့ ပြုံးပြီး ကျွန်တော်ပြောသမျှကို နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာမှပြန်မရှင်းခဲ့ပါဘူး။ အရက်နာကျပြီး နှစ်ရက်လောက် ရွေ့လဲသွားတာကတော့ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးဟာ အရက်ပါရင် ဆေးတောင်မလိမ်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရက်နာကျနေတဲ့ သူတို့သာကို ပြုစုရှာပါတယ်။ အပြစ်တစ်ချက်မှ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလိုက်လာကြတဲ့ ဆရာမော်၊ မမမော်၊ မမလဲတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဝိုင်းဖျောင်းဖျဲခဲ့ပါတယ်။ အနုအလှ အကတစ်ရာ သီချင်းကို သီတာဝင်းကိုယ်တိုင် အငြိမ်းအဖွင့်သီချင်းအဖြစ်နဲ့ ကမယ်လို့လည်း ဆိုလာပါတော့တယ်။ (ကျွန်တော့်ကို ပျားရည်တိုက်တာမှန်း နောင်တော့ ကျွန်တော် ရိပ်မိလာပါတော့တယ်။)

ဒီလိုနဲ့ သာကောတရေန်မြေပွဲကို အောင်အောင်မြင်မြင် ကပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီပွဲရဲ့ အကျိုးဆက်တစ်ခုကတော့ အရည်အသွေးရှိတဲ့ လူပြက်တစ်ယောက် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာပါပဲ။ ညောင်ညောင်လို့ အမည်တွင်လာမယ့် ညီညီလှိုင်ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ဆရာမော်ရဲ့ တပည့်ပါ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်မြေရဲ့ တစ်ဝိုင်းလုံးရွှေအဖွဲ့ကပါ။ ရွာစားဦးဘမောင်ရဲ့ မြေးဖြစ်သလို ဇာတ်စာ ဇာတ်စကားတော်တော်ရပါတယ်။ ပတ္တလားကိုလည်း တော်တော်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တီးတတ်ပါတယ်။ လူရွှင်တော်တစ်ယောက်ဟာ တူရိယာပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးကို တီးတတ်ဖို့လိုမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း အသံကို နားလည်မယ်။ ဆိုင်းရဲ့အထက်ကိုသဘောပေါက်မယ်။ အပေးအယူကို လုပ်တတ်ပေမယ်။ ညီညီလှိုင်ဟာ အဲဒီအရည်အသွေးတွေနဲ့ ပြည့်စုံသူပါ။ သူ့ရဲ့ ရုပ်ဟာ ကြောင်နဲ့ တူသလို သူဟာ အလွန်ကို ကြောင်ချစ်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့နာမည်ကို ညောင်ညောင်လို့ ပေးပြီး မိုးနတ်သူဇာစင်ပေါ် ကျွန်တော်တင်လိုက်တဲ့အခါ မီးစတစ်စဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါတော့တယ်။

ညောင်ညောင်ဟာ လက်ရှိဦးနတ်သူဇာလူ့ရှင်တော်တွေဖြစ်တဲ့ တက်တူ၊ ပိန်ပိန်တို့ထက် သာပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားက မဟုတ်ဘဲ စင်ပေါ်တက်ကမယ်ဆိုရင် တကယ်အားကိုးရတဲ့ လူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ညောင်ညောင်ကိုထားဖို့ အဖွဲ့ကို အဆိုတင်သွင်းခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဖက်မှာ ပိန်ပိန်က ကွန်ပီ (ဇော်ထူးဦး) ကို ထားဖို့ တင်သွင်းလာပြန်ပါတယ်။ ဇော်ထူးဦးဟာ ဝါသနာပါတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စင်ပေါ်မှာ အားမကိုးရပါဘူး။ ပြက်လုံးတစ်လုံးကို ပျက်သွားအောင် ပြောနိုင် စွမ်းတဲ့သူပါ။ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့မသိတတ်မှုဟာ ကျွန်တော်အတွက် ကြီးစွာသော စိတ်အနှောင့်အယှက်ကို ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဆိုပါတော့၊ ရန်ကုန်ပြို့တော်ခန်းမရဲ့ သင်္ကြန်ပွဲတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ တာတီးဘိုးဝတ်စုံနဲ့ ပဲရီသတ်ထဲ သွားနေပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကျောင်းဆရာမဝတ်စုံနဲ့ စင်ပေါ်ကနေ တပည့်တွေကို ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးကျမှ အမောတကော စင်ပေါ် ပြေးတက်၊ မီးဆလိုက်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းထိုး၊ ပရီသတ်ကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲဟာဆိုပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီးမှ စင်ပေါ်လည်း ရောက်ရော ဆရာမက မေးတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ဟောဟဲ ဟောဟဲ လုပ်ပြီး “မဟာဝိဇယအလှူခံတွေ နောက်က လိုက်နေလို့” ဆိုပြီးပြောတော့မှ ပရီသတ်က ဝေဝါခနဲ ပွဲကျတော့တာကိုး။ အဲဒီမှာ သကောင့်သားက “တော်တော်မောလာတယ်၊ အလှူခံလိုက်လို့လား” ဆိုပြီး မေးချလိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ၊ ပြေးလာသမျှတွေလည်း အလကားဖြစ်၊ ပြက်လုံးကြီးလည်း တန်းလန်းဖြစ်၊ ပရီသတ်ကလည်း ဒီကောင် ဘာလို့ ပြေးလာတာလဲနဲ့ တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေ လုပ်ခဲ့တော့တာပေါ့။ အဲသလို ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စရိတ် သူကို အဖွဲ့ထဲမှာ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ထားရမှာတဲ့လား။ သို့သော်လည်း ညောင်ညောင်ကို ထားချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဇော်ထူးဦးကို လက်ခံလိုက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲသလို လက်ခံခဲ့မိတာဟာ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့အတွက် ငရဲပန်းကို လက်ကမ်းမိတာမှန်း တဖြည်းဖြည်းနေရင်းမှ ပုံပေါ်ခဲ့ပါရောလား။

အမှန်ကတော့ ဆရာမော်ကလည်း ပလက်ဖောင်းတစ်ခုရှာနေတာပါ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်မြေမှာ ဦးဟန်မြတ်မော်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေမှာ ဦးစိန်မြင့်ထွန်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေမှာ ဦးနေဝင်း၊ ကျောင်းသုံးကျောင်း၊ အနုပညာအသင်းသုံးသင်း၊ ဆရာ သုံးယောက်၊ ရွယ်တူသုံးယောက် ပြိုင်နေကြတာပါ။ အဲဒီအထဲမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရှိဆုံးက ဦးနေဝင်းဖြစ်နေပါတယ်။ ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေကတော့ အနုပညာကို သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဗိုလ်တစ်ထောင်နယ်မြေမှာက ချောင်းတောင် အသံမှန်အောင် မဆိုတတ်တဲ့

လူတွေက အနုပညာအသင်းကို ကြီးစိုးနေကြတော့ ဦးဟန်မြတ်မော်အနေနဲ့ ခံရခက်နေရာပါတယ်။ သူတပည့်တွေ ဖြစ်တဲ့ နီလာဝင်း၊ ညီညီလှိုင် (ညောင်ညောင်)၊ ကြည်လင်(ချစ်စု) တို့ခမျာလည်း နေရာမရရှာကြ။ ဒီတော့ သူ့အနုပညာတွေထုတ်ပြဖို့ ‘မိုးနတ်သူဇာ’ဇာတ်ခုံကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။ သီတာဝင်းနဲ့ သူဟာ တစ်ဆရာတည်း တပည့် ဖြစ်နေကြတာကလည်း အဆင်ပြေစေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သွားပါတယ်။ ဆရာမော်ရဲ့ အင်မတန် ချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ ဒေါသမထွက်တတ်တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်မြန်တယ်။ ကိစ္စတစ်ခုခုကို ချက်ချင်းတုံ့ပြန်တတ်တယ်။ ပြဿနာတစ်ခုခုကို ချက်ချင်းရင်ဆိုင်တတ်တယ်။ ဒါတွေဟာ ဆရာမော်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေချည်းပါ။ ဦးနေရဲ့ ‘လူပေါ်လူဖော်လုပ်နည်း’ ကို ကျွန်တော် မှန်းပါတယ်။ ဆရာမော်က လက်ကိုင်ကျင့်သုံးပါတယ်။

...

သာကေတ ရေနံမြေမှာ ကပြီကတည်းက မိုးနတ်သူဇာရဲ့ အပြင်ဗလာပွဲတွေဟာ တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ စိတ်လာပါတယ်။ ကျေနပ်စရာအကောင်းဆုံးနဲ့ အကြည့်နူးရဆုံးပွဲကတော့ ပဲခူးအမျိုးသားကျောင်းမှာ ဖျော်ဖြေတဲ့ အမျိုးသားနေ့အထိမ်းအမှတ် အငြိမ့်ပွဲပါ။ သာကေတပွဲမှာ မလုပ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြန်လည်မွမ်းမံပြီး တင်ဆက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ တစ်ပတ်လောက် မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ကြားပါနေခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော်ပါပဲ။ အခုပြန်ပြော အခုအသစ်ဖြစ်ပါတယ်။ အငြိမ့်ကို အငြိမ့်လို မကဘဲ ပြဇာတ်ရှည်ကြီးတစ်ခုလို ကနိုင်ခဲ့တာ အရသာကြီးတစ်ခုပါ။ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူး။ အစီအစဉ်ရဲ့ အဖွဲ့အနေနဲ့ အဖွဲ့သားတွေ တန်းစီထွက်ပြီး ‘တို့ပမာ’သီချင်းကို သံပြိုင်သီဆိုခဲ့ရတာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထခဲ့ရပါတယ်။ ပဲခူးအမျိုးသားကျောင်းက အမျိုးသားကျောင်းသားကြီးတွေအားလုံး မတ်တပ်ရပ်၊ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး သီဆိုခဲ့ကြတာကို ဘယ်တော့မှ မျက်စိထဲက ထွက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီနောက်မှာတော့...

- (၁) သီပေါမင်း ပါတော်မူခန်း (ဆရာရွှေတိုင်ညွန့်ရဲ့ ပါတော်မူသီချင်းနဲ့ သရုပ်ဖော်)
- (၂) အနုပညာသည်တွေ ထွက်ပြေးကြ၊ ရောက်ရာအရပ်မှာ ဝါသနာတူသူချင်း စုရုံးပြီး တီးဝိုင်းထူထောင်၊ ဒီကမှ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၂ (အင်္ဂလိပ်လက္ကရာဇ် ၁၉၀၀) ခုနှစ်မှာ ဒီကနေ့ တွေ့နေရတဲ့ အငြိမ့်ပုံစံရဲ့ အစ၊
- (၃) ဝံသာနုကြီး ဦးချစ်ဖွယ်ရဲ့ နဝံသာသီချင်းနဲ့ သရုပ်ဖော်။



ဒီအခန်းသုံးခန်းအပြီးမှာတော့ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ ပထမဆုံး အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်ခဲ့တဲ့ ပထမကျောင်းသားသပိတ်ရဲ့ မြင်ကွင်း သရုပ်ဖော်ကွက်ကို ပီပီပြင်ပြင် တင်ပြနိုင်ခဲ့တာဟာ လက်ခုပ်သံတွေက သက်သေပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ထိ လူ့ရွှင်တော်တွေ ပြက်လုံးတစ်လုံးမှ မပြောရသေးပါဘူး။ အမျိုးသားကျောင်းများရဲ့အစ ၁၉၂၀ ကော လိပ်သပိတ်ရဲ့ နာမကို ကျွန်တော်တို့က 'ပညာတော်လှန်ရေး' လို့ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြ ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ တင်ဆက်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်ညွှန်းကို အမှတ်တရမှတ်တမ်းတင်ပါရစေ။

| စဉ် | အသံ | အရုပ် | မှတ်ချက် |
|-----|---|--|---|
| ၁ | မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၈၂ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ်(၁၀)ရက်၊ ၁၉၂၀ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလ(၅)ရက်။ ရန်ကုန် ကော်မရှင်နာလမ်း ရန်ကုန်ကောလိပ်ကျောင်းတစ်ဝိုက်၊ ဘုရားလမ်း တစ်လျှောက်၊ ဂျူဗေလီဟောမြောက်ဘက် ဘွဲ့ငါးလမ်း တစ်လျှောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနေပေ။ ကျောင်းသားတွေဟာ တယ်အရေးပေးခံရတာကို။ ဝတ်တာ စားတာကလည်း ကျော့လို့၊ ပြောလိုက် တဲ့ စကားကလည်း ဒွိတိဒက် ရွတ်ရှက်နေပေ။ | ကျောင်းသား များ အုပ်စုဖွဲ့ လမ်းလျှောက် လာကြပုံ | စာအုပ် များပိုက် လျက် အိပ်ရာ လိပ်များ ထမ်း လျက် |
| ၂ | Student's voice 1. Friends, it is now up to show your protest against the forging of the university act. | လမ်းလျှောက် လာသော ကျောင်းသား ၁၀ ဦးနှင့် စင် အလယ်တွင် ဆုံကာ စကား ပြောကြပုံ။ | |
| ၃ | ဒီနီးတိန်းတိန်း ဒီနီး ဟေ့ ကောလိပ်ကျောင်းက ဂျော်လီ မောင် စိုက်ဆံမရှိလို့ ရွှေသွားပေါင်။ ဩဘာသောင်းတင် အရောက်တွင် ဂျော်လီကြွေက မောင်ဆတ်လိုက်ချင် (နောင်ပေနောင် နောင်ပေနောင်) ကောလိပ်ကျောင်းတွင် မနေချင် ဂျော်လီကြွေက မောင်ဆတ်လိုက်ချင် | ကြားတော့ရ ရပ် ဒေါ်ကြာတ် ဇရပ်ပုံကို ဆလိုက်ဖြင့် ထိုးပြ။ ဂျော် လီကြွေနှင့် အဖွဲ့ကခုန်ပြီး ဝင်လာကြပုံ | |

| စဉ် | အသံ | အရုပ် | မှတ်ချက် |
|-----|---|--|--|
| ၄ | Hunter Boys, I'm sorry to Have to come and talk to you in such circumstances. What is this you are doing? | ဇရပ်ပေါ်ကို ဆရာကြီး ပြေးပြီးမြင့်နဲ့ မစ္စတာဟန်း တားတို့ တက် လာကြပါ တယ်။ ဟန်း တားက ကျောင်းသား တွေရဲ့ အလယ်က ဖြတ်ပြီး ထိပ် နားသွားရပ် ကာ စကား ပြောပါတယ် | ကျောင်း သားများ အဖွဲ့ လိုက်ထိုင် နေရန် |
| ၅ | Student's 1- We protest against the university act. Mot against our principal. | ကျောင်းသား တစ်ယောက် ထိုင်ရာမှ ထပြော | |
| ၆ | Hunter- But this act is designed to give you the best university in east Asia. Have you studied the act. Have you understood it. | ဟန်းတား ခေါင်းတခါခါ နှင့် ပြန်ပြော | |
| ၇ | Student- We revere you as our sayargyi, who has come even to this yayat to talk to us. But as students who really want to expouse the cause of our education. | ကျောင်းသား တစ်ယောက် ထပြော ဟန်းတား စိတ်ပျက်၊ ရွေးသုတ် လိုက် လမ်းလျှောက် လိုက်ဖြစ်နေ ပုံ။ | |

| စဉ် | အသံ | အရှုပ် | မှတ်ချက် |
|-----|---|---|-------------------------------------|
| ၈ | Hunter - It appears to me that the best way to expouse the cause of education is to be educated. Don't let these politi-cians disturb your education and career. I know you are very young and easily swayed, my boys. I have nothing you are making a great impression on the political world. But the fact is that your effort is like a drop in the ocean. My silly boys, come back. | ဇရပ်ပေါ်လမ်း ပတ်လျှောက် ရင်း၊ ဟန်းတားပြော နေ | |
| ၉ | Student 3- Sayargyi, we know too much of British diplomacy, we are sorry to say that we will not be swayed by your persuasion. | ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ ထကာ လေသံမာဖြင့် ပြော | |
| ၁၀ | Hunter- This is the language of politi-cians. Where did you get these words. | ဟန်းတား နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ကာ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ပြော | |
| ၁၁ | မြင့်- We have decided to leave the college for good or for bed. Sayargyi, please goaway. | ယောင်ကြီးတွေ ကိုဖြင့် ဝိုသ် ပါပါပြော | |
| ၁၂ | | ဟန်းတား စိတ်ပျက် လက်ပျက် ထွက်ခွာသွား။ ဘောင်းဘီ ကြား ညှပ် ထားသော လက်ကိုင်ပဲစိ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့ | မောင်း ထုသ် ကြိုပေး ထားရန် |

| စဉ် | အသံ | အရှုပ် | မှတ်ချက် |
|-----|--|---|--|
| ၁၃ | (၃) all become silent. (၃) Sister and brother boycotters,' the meeting will start. | ကျောင်းသား တစ်ယောက် မောင်းကွဲထု ကာ ဝင်လာ စေ။ ကျောင်း သားကျောင်း သူများ စုရုံး လာကြ | |
| ၁၄ | ကျောင်းသားတစ်ဦး၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကိုဘဦး က မိန့်ခွန်းပြောပါလိမ့်မယ် | | |
| ၁၅ | | ကိုဘဦး ထိုင် ရာမှ ထလာ။ | အနားစ အရှည်ချ ထား သော ပတ်ပေါင်း ပေါင်း ထား။ လက်ထပ် တွင် စာရွက် လိပ်။ |
| ၁၆ | BaOO - Mr chairman, brother boytters and sisters. The last day of the respite given to us by the senate is drawing nigh. The 23rd of december will show to the world what stuff, we, the students are made of. That fateful day will decide whether we shall be the boast of Burma or her curse. Our action has aroused the spirit of nationalism that has been lying asleep in the breast of the people of Burma. | သဘာပတိ ဦးဖေ ထိုင် နားထောင်နေ | |

| | |
|--|--|
| Then stand by one another andwin together. Down with the university act! | ကျောင်းသား အားလုံး မတ် တတ်ရပ်ကာ တညီတညာ အော်ကြပုံ |
|--|--|

အစီမြန်မာပြည်ပုံစံနဲ့ မိန်းကလေးက နိုင်ငံတော်အလံကို ကိုင်ကာ ထွက်လာပြီး စင်အလယ်မှာ ရပ်နေပါတယ်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူများက A struggle for liberty, Down with slave mentality, Down with slave education, Freedom our birth right စတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ ကိုင်ပြီး ထွက်လာကြပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဆရာမြို့မငြိမ်းရဲ့ 'အမျိုးသားနေ့' သီချင်းကို သီဆိုရင်း သီတာဝင်းက အကနဲ့ ထွက်လာပြီး အငြိမ်ခန်း စထွက်တော့တာပါပဲ။ ဆရာ မြို့မငြိမ်းရဲ့ 'အမျိုးသားနေ့' သီချင်းဟာ ရောင်းတမ်းဓာတ်ပြားမဟုတ်သလို အခမ်းအနားတစ်ခုအတွက်ပဲ သီးသီးသန့်သန့်ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်လို့ သေသေချာချာမှတ်တမ်းတင်ခဲ့သူရှိမှသာ ကျန်ရစ်မယ့်သီချင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက်တော့ မြန်မာ့အသံ ဦးသစ္စာကို အထူးကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ဦးသစ္စာဟာ လူပုဂ္ဂိုလ်အရ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဦးဝင်းဦးနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့အလျောက် ဦးဝင်းဦးဆီမှာ ဘာတွေ စုဆောင်းထားတယ်ဆိုတာကို သိနေတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်မယ့် အစီအစဉ်ကိုလည်း သိရော ဆရာမြို့မငြိမ်းရဲ့ ရှားပါးသီချင်းကို ဦးဝင်းဦးဆီကနေ ယူဖူးခဲ့တာပါ။ စာသားကောင်းသလို တေးသွားကလည်း လှပါတယ်။ ဒီလိုသီချင်းမျိုးဟာ သမိုင်းနဲ့ယှဉ်ပြီး ကျန်ခဲ့ရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါရစေ။

အမျိုးသားနေ့
(ရေးစပ်သူ - မြို့မငြိမ်း)

(၁) အောင်မြင်ဖူးတဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ် အထိမ်းအမှတ်အောင်ပွဲလေ ဒီနေ့ ဒီခါ မြန်မာနိုင်ငံ အောင်လံတော်တဝေဝေ ရက်မြတ်လှပ တက်ကြွကြွေ ဇာတိသွေးကိုဖွေးလို့ ဟိုရှေးအခြေ တို့ဘေးအေ တို့တိုးအေများ အမျိုးသားမြန်မာတတွေ စံယူပါသလေ နိုင်ငံဝန်ထမ်း အထက်တန်းမှာတည်စေ များစိုလ်လူ သောင်းသောင်းဖြဖြ ညောင်းခကြ မြန်မာတို့ပြည်။

(၂) နေ့ထူးနေ့မြတ် သီမှတ်ကြစေ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက် ထက်အောင် မြန်ပြည် အောင်လံတော်အတွင်းက ဥဒေါင်းမင်းတောင် လွန်ပျော်မြူး တွန်ကျူး

လလိုနေ အိုးဝေ အိုးဝေ အိုးဝေ မြိမ်မြိမ်သံမခဲ အောင်သံတွေ အမျိုးသားနေ့မပေ နိုင်ပေ

(၃) မြန်ပြည်တိုင်းဖွား အမျိုးသားချင်း ညီရင်းအစ်ကိုတွေ သွေးစည်းကြစို့လေ သွေးစည်းကြစို့ဟေ ပညာရေးဘက် ထက်မြက်ကြောင်းနဲ့ လမ်းကောင်းထွင်ပို့ပေ ညီနောင်တတွေ ဒီနေ့ ဒီလ ဒီရက် အထက် အစ်ကိုများ ဆောင်ရွက်သွားကြမှတ်သားသတိရစေ။

ပဲခူးအမျိုးသားနေ့အပြီးမှာ ကျွန်တော်ရင်ထဲ သမိုင်းရေးရာ အချက်အလက်တွေ အခြေခံတဲ့ အငြိမ်ခန်းတွေ၊ အစီအစဉ်တွေ ပိုပြီးလုပ်ချင်လာခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာပြက္ခဒိန်ရဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ်တွေဖြစ်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ ပြည်ထောင်စုနေ့၊ တောင်သူလယ်သမားနေ့၊ တပ်မတော်နေ့၊ အလုပ်သမားနေ့၊ အမျိုးသားနေ့ဆိုတဲ့ နေ့တွေမှာ ဆီဆိုင်ရာ သမိုင်းကြောင်းတွေနဲ့ သီချင်းတွေ၊ ပြက်လုံးတွေ ရှာဖွေစီစဉ်ချင်တဲ့ ရောက်တစ်ခုတိုးလာခဲ့တာပါပဲ။

ဒါဟာ တစ်နေ့သောအခါမှာ မိုးနက်သူဇာအဖွဲ့ စိတ်ဝမ်းကွဲစေခဲ့တဲ့ စနက်တံတစ်ချောင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

...

စနက်တံဖြစ်သွားသော ဇာဂနာ

၁၉၈၄ ခုနှစ်ဟာ ပြဿနာတွေ အထုပ်အထည်နဲ့ပါပဲ။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဂုဏ်ပြုအငြိမ်းစားရက် ရိုက်ချင်ခဲ့တာဟာ ဇာဂနာရဲ့ ရောဂါပါ။ အထက်မှာ တင်ပြခဲ့ပြီးသလို သမိုင်းရေးရာနောက်ခံထားတဲ့ အငြိမ်းစားလုပ်ချင်နေတဲ့ ကျွန်တော်အဖို့ တော်တော်ပျော်ခဲ့သလောက် တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြား အငြိမ်းစားမှာ လူတန်းစားသုံးရပ် ဖျော်ဖြေနေခဲ့ကြပါတယ်။ သဘင်သည်တွေရယ်၊ ကျောင်းသားတွေရယ်၊ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေရယ်ပါ။ တာဝန်မပေးဘဲ လုပ်တဲ့သူတွေဟာ ကျောင်းသားပဲရှိပါတယ်။ နေ့ထူးနေ့မြတ်တစ်ခုကို မှတ်မှတ်ထင်ထင်ဖြစ်အောင် ဂုဏ်ပြုတင်ဆက်တဲ့ အလုပ်ဟာ ဘယ်သူခိုင်းခိုင်း မခိုင်းခိုင်း၊ ပိုက်ဆံရရ မရရလုပ်ချင်စိတ်ရှိတဲ့ လူဟာ အောင်မြင်အောင်၊ ကောင်းအောင် လုပ်မှာပါပဲ။ ခုတော့ကိုယ်လည်း မလုပ်၊ သူများလုပ်တာကို လိုက်ဖျက်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ၊ သဘင်သည်တွေနဲ့ တညီတညွတ်တိုးတော့တာ ကျွန်တော်တို့ပါပဲခင်ဗျာ။

လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဂုဏ်ပြုအငြိမ်းစားအစဉ်ဖြစ်မြောက်ခဲ့ဖူး ကျွန်တော်တော်တော်အချိန်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီလို့ တစ်နိုင်ငံလုံးကို ကြေညာတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာရန်နိုင်စိန်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးသီချင်းနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံး ကခုန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့မှာ မြန်မာနိုင်ငံရှင်ရှင်နဲ့ ပြဇာတ်ဌာနကို ဆရာကြီးဦးဉာဏ ခေါင်းဆောင်ပြီး ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါတယ်။ ပြဇာတ်ဌာနရဲ့ ဌာနမှူးကတော့ ဒဂုံဆရာတင်ပါ။ ဆရာရန်နိုင်စိန်က အဲဒီဌာနက ဝန်ထမ်းပါ။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၅ လ ၄ ရက်နေ့မှာ လွတ်လပ်ရေးရတော့မယ်လည်ဆိုရော မြန်မာ့အသံကနေ ထုတ်လွှင့်ဖို့ လွတ်လပ်ရေးသီချင်းတစ်ပုဒ် လိုအပ်လာပါတယ်။ ဆရာရွှေတိုင်ညွန့်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးသီချင်းဟာ ဂျပန်ခေတ်ကပေးတဲ့ ရွှေရည်စိမ်းလွတ်လပ်ရေးဖြစ်နေလေတော့ တကယ်လွတ်လပ်ရေးသီချင်းကိုမှ မြန်မာ့အသံကနေ ထုတ်လွှင့်သင့်ပါတယ်။ ဒီအတွက် ရုပ်ရှင်နဲ့ ပြဇာတ်ဌာနကို တာဝန်ပေးတဲ့အခါ ဆရာကြီးဦးဉာဏက စာသားရေးပြီး ဆရာရန်နိုင်စိန်က အသံထည့်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ 'လွတ်လပ်ရေး' ဆိုတဲ့ သီချင်းဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

လွတ်လပ်ရေးသီချင်း

လွတ်လပ်ရေးအချိန်အဝါသည် ထိန်ကာဝင်းမှည့် တလက်လက်ရောင်ခြည် မြန်မာ့မြေပေါ် တောက်ထွန်းရအီ ထွန်းပါသော်ကော ပြောပြမည် မဟာဗန္ဓုလ စကာ ရည် ဗိုလ်ချုပ်တို့ နောက်ဆုံးဖြစ်ဒီ တစ်ရာနှစ်ဆယ်နဲ့ နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ဗမာ့သွေးတွေလည်း တဖြိုင်ဖြိုင်ပေးကာ ရွှေယူတော့မှ ရပြီ ဟယ် လွတ်လပ်ရေး သင်ဘယ်ကိုပြေးတော့ မလွတ်နိုင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပိုင်နိုင်ရပါပြီ

(သံပြိုင်) ဗမာဟေ့ ဗမာ ကမ္ဘာရှေ့မှာ ဗမာဟေ့လို့ ကြားဝင့်စရာ တို့ အဆင့်အတန်းနဲ့ လှမ်းတင်ဝေဆာပြီ ဒါတို့ပြည် ဒါတို့မြေ ဒါငါတို့ပြည် အဖိုးမဖြတ်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ အေးချမ်းသာယာစည် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတိုင်း၊ ဒီအခွင့်အရေးညီညီ တကယ်လွတ်လပ်ပါပြီ။

အဲဒီသီချင်းကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်နေ့၊ မနက် လေးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်မှာ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို ကြေညာပြီးတာနဲ့ မြန်မာ့အသံကနေ တစ်နိုင်ငံလုံးကို ထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဆိုတော်ကတော့ မေလှမြိုင်ပါ။ ဒီသီချင်းကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်အချိန်တွေ တော်တော်များများပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့် ပြန်မဖော်ထုတ်တာလဲလို့လည်း အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားခဲ့မိပါတယ်။ အဖြေမရခဲ့ပါဘူး။ ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်တော့မှပဲ အဖြေရသွားပါတော့တယ်။ ဆင်ဆာဘုတ်အဖွဲ့ဝင် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးက ဒီသီချင်းမလွှင့်ဖို့ ဦးဆောင်ကန့်ကွက်တာက စတော့တာပါပဲ။ လူပုဂ္ဂိုလ်ချင်း အငြိုးအတေးကို သမိုင်းအပျောက်ခံပြီး ဘာကြောင့်ဖျောက်ချင်ကြမှန်း ကျွန်တော်နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီသီချင်းနဲ့ တရားဝင်ပတ်သက်နေတဲ့ လူဆိုလို့ သက်ရှိထင်ရှား ဆရာရန်နိုင်စိန်တစ်ယောက်ပဲ (အဲဒီအချိန်တုန်း) ရှိပါတယ်။ ဆရာကြီးဦးဉာဏ၊ ဆရာကြီးဒဂုံဆရာတင်တို့ဟာ ကွယ်လွန်ကုန်ပါပြီ။ သေသူကို ဘယ်တော့မှ မပြိုင်သင့်ပါဘူး။ သို့ပေမဲ့ အနိ ဆရာကြီးကတော့ အညှိုးကြီးကြီးနဲ့ကို ခြေမှုန်းတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ (အဲဒီတုန်းက) ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဦးအောင်ကျော်မြင့်ရဲ့ အိမ်ကို ရောက်ပြီး ရှင်းပြရတဲ့အထိ ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဒီသီချင်းကို မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား မိုးနတ်သူဇာအငြိမ်းခန်းကနေ ဖော်ထုတ်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြက်လုံးခွင့်တော်တော်များများ ဆင်ဆာဖြတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဆိုပါတော့၊ ဆရာမြတ်ထန်ရဲ့ ဂျပန်ခေတ်စစ်တက္ကသိုလ်အတွေ့အကြုံ



ထဲမှာ ဗမာစစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကို ဂျပန်ခိုလှုံကအကြောင်းမရှိအကြောင်း ရှာပြီး ပါးလာလာရိုက်တဲ့ အကြောင်းပါပါတယ်။ ဆရာမြတ်ထန် ကိုယ်တိုင်လည်း စာပေဟောပြောပွဲတွေမှာ ဒီအကြောင်း မကြာ မကြာ ထည့်ဟောလေ့ ရှိပါတယ်။ ဗမာယောက်ျားတွေ ပျင်းလို့ဆိုပြီး ပါးတစ်ခါလာရိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ဗမာ မိန်းမတွေ ပျင်းလို့ဆိုပြီး ပါးတစ်ခါ လာရိုက်ပြန်ပါရော။ နောက်ဆုံးတစ်ခါ ပဲခူး ရွှေ သာလျောင်းဘုရားတောင် ပျင်းလို့ အိပ်နေတယ်ဆိုပြီး ပါးလာရိုက်တဲ့အကြောင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံမဟုတ်သလို လုပ်ကြံထားတဲ့ ဇာတ်ကွက်လည်းမဟုတ် ပြန်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထိုလူကြီးမင်းက ဂျပန်-မြန်မာချစ်ကြည်ရေးအကြောင်းပြုပြီး ဒီ ပြက်လုံးကို ဖြုတ်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ မိန့်ခွန်းကို အခြေပြုပြီး ဗမာတွေ လွတ်လပ်ပြီဆိုပြီး စည်းမရှိ ကမ်းမရှိလုပ်တတ်တဲ့ အကြောင်း၊ လမ်းမပေါ် ဆေးရိုးထွက်လှန့်တဲ့ အကြောင်း၊ နိုင်ငံဆိုပြီး လှေပြင်ပြန်မှာ တက်ထောင်တဲ့ အကြောင်း၊ ဘောယွဲမှာ ရှုံးရင် လူချတဲ့အကြောင်း အဲသဟာတွေကို သရုပ်ဖော်ခဲ့ တင်ပြပြီး ခုများ ဗိုလ်ချုပ်စကားနားထောင်လိုက်ကြတာ။ လမ်းမပေါ် ဆေးရိုးမလှန့်ဘဲ လမ်းမပေါ် ရှေးဇာတ်တန်းတန်းစီရောင်းနေလို့ လမ်းလျှောက်လာသူတွေနဲ့ ပြဿနာ တက်တဲ့အကြောင်း၊ လှေပြင်မှာလည်း ငါ့ရှေ့က ရောက်နေလို့ဆိုပြီး တက်၊မထောင် တော့ကြောင်း၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဗမာတွေ လှေပြင်ပြန်မှာ နောက်ဆုံးကချည်း ပန်းဝင်နေရလို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘောယွဲမှာလည်း တစ်ဂိုးရှုံးရုံ၊ နှစ်ဂိုးရှုံးရုံ သုံး လေး ဝါးဂိုး၊ ရှုံးရုံ၊ လူမချတော့ကြောင်း၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှစ်ဂိုး ကိုးဂိုးရှုံးနေကျဖြစ်လို့ ရှုံးသားကျသွားတဲ့အတွက် လူမချတော့ကြောင်း ပြက်လုံးတစ်ခုတင်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကိုလည်း အနိဆရာကြီးက မကောင်းမြင်တွေ့မှားနေတယ်ဆိုပြီး ဆင်ဆာဖြတ် ခိုင်းခဲ့ပြန်ပါတယ်။

တို့တို့ပြောရရင် အဲဒီအငြိမ်းခွင့်မှာ ပြက်လုံးလေးနှစ်ခွင့်ပဲ ပါသွားပြီး သီချင်း တွေပဲ ခြောက်ပုဒ်ဆက်သွားပါတော့တယ်။ ပရိသတ်ကတော့ မကြေလည်ဘူးပေါ့ လေ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ်လိုက်ရှင်းပြလို့ ရတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ပရိသတ် ဆီ ရောက်သွားတဲ့၊ ပရိသတ်ရှေ့ချပြတဲ့ အနုပညာပစ္စည်းဟာ အတည်ပဲ မဟုတ်ပါ လာ။ ဒီအငြိမ်းခွင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ သင်ခန်းစာတွေ တနင်္ဂနွေရက်နေ့ပါ တယ်။

- (၁) သေပြီးသူကို ဘယ်တော့မှ မပြုပါနဲ့
- (၂) သမိုင်းကိုဖော်ထုတ်ရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတွေ ရှေ့တန်းမတင်ဖို့နဲ့
- (၃) ပရိသတ်ရှေ့ကို ကိုယ်စိတ်တိုင်းမကျရင် ဘာအနုပညာမှ မတင်ပြနဲ့၊ ပြုပြီးရင်လည်း ဘာဆင်ခြေမှ မပေးနဲ့တော့

ဆိုတဲ့ အချက်တွေပါပဲ။

ကျွန်တော်အနေနဲ့ကတော့ အနီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ အပြုံးကို ခုချိန်ထိခံနေရသလို ကျွန်တော်ရဲ့ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြန်လည်တုံ့ပြန်မှုတွေအတွက် ဆင်ခြင်ဖို့၊ ကန့် သတ်ဖို့ ကျွန်တော်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်ဆိုပဲ။ ဒါဟာ အဖွဲ့ရှေ့ရည်ရပ် တည်ဖို့ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စလို့လည်း ဆိုကြပြန်ပါရော။

တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ လက်ကမ်းမိတဲ့ ငရဲပန်းက ဦးဆောင် တင်သွင်းတဲ့ အဆိုပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်မမှားဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်။ သူတို့ကလည်း မလိုလားအပ်ဘဲ ကျွန်တော်ဟာ ရန်လိုနေတယ်လို့ စွပ်စွဲခဲ့ပါတယ်။

တိကျရေရာတဲ့ အဖြေတစ်ခုမရဘဲ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက်အဖု အထစ်တွေ ဖြစ်သွားစေခဲ့တဲ့ အကျိုးဆက်ကတော့ အေးအေးမြင့်အငြိမ်းခန်း ရိုက် လိုက်ရတာပါပဲ။

လွတ်လပ်ရေးဂုဏ်ပြုအငြိမ်းခန်းထုတ်လွှင့်လို့အပြီးမှာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ကို လှည့်ပြီး အငြိမ်းဖျော်ဖြေဖို့ တာဝန်ကျလာပါလေရော။ ပြည်ထောင်စုအလံနဲ့ အတူ လိုက်ပါသွားပြီး အလံတော်နားတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ အငြိမ်းကဖို့ပါပဲ။ ရွှေဘို၊ မုံရွာ၊ ဆားလင်းကြီး၊ ပုသိမ်၊ မြိတ် စတဲ့ မြို့တွေမှာ လှည့်ပတ်ကပြခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ၁၉၈၄ ခုနှစ် တပ်မတော်နေ့ အငြိမ်းကို တင်ဆက်နေ ချင်ပြန်ပါတယ်။ ဒါကလည်း လွတ်လပ်ရေးနေ့အငြိမ်းကို စိတ်မကြေပွဲနဲ့ချင်တဲ့ သဘောပါ။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာလည်း လက်နက်ကောင်းတွေ စုဆောင်းထားပြီးသား ကိုး။

ဗမာ့တပ်မတော်ဟာ ဂျပန်နဲ့အတူ မြန်မာပြည်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာ ဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာနကို ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်ကြီးမှာ ဖွင့်ခဲ့ပါ တယ်။ စာရေးဆရာတွေ၊ တေးရေးဆရာတွေကို ခေါ်ယူခန့်ထားတဲ့အခါမှာ ပြဇာတ် ဆရာကြီး ဒဂုံဆရာတင်၊ တေးရေးဆရာ ရန်နိုင်စိန်တို့ပါ ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ ရွှေ တိုင်ညွန့်ကို ခေါ်ယူခဲ့ပေမယ့် စစ်ပြေးရင်း မြောင်းမြဘက်ကို ရောက်နေတဲ့အတွက် အစပိုင်းမှာ မပါဝင်ခဲ့ပါဘူး။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့မှာ အာရှလူငယ်အစည်း အရုံးထောင်တော့မှ ဆရာရွှေတိုင်ညွန့်ပြန်ရောက်လာပြီး အာရှလူငယ်သီချင်းတွေ ပေးပေးခဲ့တာပါ။ အဲဒီဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာနကို ဗမာ့တပ်မတော်အတွက် သီချင်းရေးပေးဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့တဲ့အခါ ဒဂုံဆရာတင်နဲ့ ဆရာရန်နိုင်စိန်တို့ ပူးပေါင်းပြီး 'အလင်း ရောင်စစ်သည်' နဲ့ 'တစ်တပ်ထံ ချီတက်မည်' ဆိုတဲ့ သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို ရေးစပ်ခဲ့ပါ တယ်။

အလင်းရောင်စစ်သည်

(၁) နေအရုဏ်ကျင်းကာ အရှေ့လောကဓာတ်ကြီး ထိန်လင်းလာပြီ မြန်မာပြည်မှာ ထူးခြားစွာ တို့ရဲဘော်များ စွန့်စားခဲ့သည် အာရှတိုက်အားကို ဆောင်သည် ကုဋေတစ်သိန်းလည်း နီးနေပါပြီ နေမင်းရဲ့ လင်းရောင်ခြည် လှုံ့ဆော်သည် ကြီးပွားလမ်းဖော်သူ ခေါ်လျက်ရှိသည်

(သံပြိုင်) ဒို အာရှတိုက်သား နီးကြားရှေ့ဆောင် အောင်ရမည် လက်စားချေရေး တို့အသွေးအသားများ ဆူပွက်ခဲ့သည် ထလော့ ထလော့ နယ်ချဲ့တဲ့ လူမျိုးတွေ ငါတို့မကျေနပ်သည် လက်စားကိုချေပါမည် အလင်းရောင်စစ်သည် တပ်မတော် ရှေ့သို့ချီ

(၂) နိယာမအလင်းရောင် ထွန်းပြောင်လျက်ရှိသည် နတ်ပြည်နဲ့အလားညီ အာရှတိုက်ကြီးသည် တို့တာဝန်အပြီးမြောက် ခရီးပေါက်အောင် ချီးမြှောက်ကြတော့မည် နှလုံးသားစိတ်ညီ တရားလမ်းသဘောသည် ခြင်္သေ့မင်းသို့ ဟောကံသည် ငြိမ်းချမ်းရေးတိုး တရားလမ်းစစ်တဲ့ အုတ်မြစ်ပေါ်မှာ အခြေခိုင်စွဲစေမည် ခမ်းခမ်းနားနားစွမ်း အားဂုဏ်ရည် မြဲမြံဆောင်ရန် အောင်လံစိုက်ထူမည်

(သံပြိုင်)

တစ်တပ်ထံချီတက်မည်

ဗမာပြည်ကြီး ခေတ်သစ်ပြောင်းလို့ အခါကောင်းပေါ်လာပြီ ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်း တိုင်းရင်သားမို့ ငါတို့ကုရိုင်းမည် (နိပုန် တို့ဗမာချစ်ကြသည် သွေးနဲ့ ချွေးနဲ့ အရင်စိုက်တည်) ဗမာ့ခေတ်သစ်ကို ထူထောင်ဖန်တီး ကြီးပွားရပေမည်

တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်ထဲကို စိတ်ထဲစွဲရမည် တို့ဗမာ ငါတို့ဗမာတစ်တပ်ထံ ချီတက်မည် ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရမည် လွတ်လပ်ရမည် လွတ်လပ်ရမည် ဗမာ့သစ်နဲ့ အခါသစ် ဗမာ့ခေတ်သစ် ထူထောင်အောင်မြင်မည်

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှာ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့မှာ ဒေါက်တာဘမော် အဓိပတိကြီးဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ကို ဂုဏ်ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဂုဏ်ပြုသီချင်းရဲ့ စာသားကို သမားထွန်းအုပ်က ရေးပြီး သဟာယဆရာတင်က သံစဉ်တေးသွားထည့်သွင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ အာရှလူငယ်အမှုဆောင် ကိုဘခင် (ရှင်ရှင်မင်းသား မျိုးချစ်) က စန္ဒယာမမြေမောင် တူရိယာအဖွဲ့နဲ့ တွဲဖက်သီဆိုခဲ့တာ ဒီနေ့တိုင်အောင် လူတိုင်းသိတဲ့ (မေ)

လွတ်လပ်ရေးအတွက် တပ်မတော်ဖွဲ့ဖို့ ဂျပန်ပြည်မှာကွယ်... အစချီ တေးသီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲသလို တပ်မတော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တေးရေးဆရာအသီးသီးရေးဖွဲ့နေချိန်မှာ နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်ကလည်း ရဲဇာနည် ဆိုတဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ့သီချင်းက အဖွဲ့နဲ့ လူများများနဲ့ သံပြိုင်သီဆိုလို့ မကောင်းပါဘူး။ ဆရာတင်ထုံးစံအတိုင်း အပြိုင်သီချင်းခပ်သွက်သွက်နဲ့ တူနေပါတယ်။ ထူးခြားတာကတော့ သီချင်းထဲမှာ သူ့နာမည်မပါတာပါ။

ရဲဇာနည်

ရဲဇာနည် နှဲကြရမည် သက်ဆုံးအတည် (လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်) လက်ရုံးအသုံးပြုတဲ့ (တို့ဗမာ) တို့အာဇာနည် ရှေးကတည်းက ရာဇဝင်အတည် နိုင်ငံကပက ထင်ရှားခဲ့သည် (တို့ပြည်ကြီးသည်) ဗိုလ်မှူး ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန် ရဲမရွံ့ စစ်တံခွန်ချီ အောင်ပါပြီ အောင်တပ်သံက ညီ ဇာတိသွေးကို မွေးကြမည် တို့ဗမာပီပီ (တို့ဗမာစစ်သည် တို့ပြည်ကို တို့ပိုင်ပေသည်) ဗမာမောင်များ ယောက်ျားတံခွန် လူရှည်ချွန် ကောင်းကင်တမ္မတ် ကြယ်ကိုဆွတ်တော့ မလွတ်ကေန် ရနိုင်ပြန်သည် (ရဲဇာနည်) ကိုယ်ပိုင်အသစ် နိုင်ငံတည်။

အနုပညာရှင်တွေဟာ ကိုယ်တတ်စွမ်းတဲ့ အနုပညာနဲ့ အဲသလိုအသီးသီး ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြတာတွေကို ကျွန်တော်ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ချင်ပါတယ်။ ဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော်ကြိုးစားပမ်းစားရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။ မှတ်သားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကူညီခဲ့ကြတဲ့ မိဘနှစ်ပါး အမေ ဒေါ်အောင်ကြည်၊ ယရာကြီးဦးခင်မောင်လတ်၊ ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်မျိုးချစ်၊ ဂီတလူလင်ဦးကိုကို၊ အန်တီတာ၊ မြန်မာ့အသံဦးသစ္စာတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မှတ်မှတ်ရရ အမေဒေါ်အောင်ကြည်ဆီ ခဏ ခဏ သွားရင်း မေးမြန်းမှုနဲ့ တစ်ခါမှာ အမေက သီချင်းတစ်ပုဒ် သူ့ဘာသာ သူညည်းမိသွားပါတယ်။ အဲဒီသီချင်းကို အမေကိုယ်တိုင် မေ့နေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်လောက် ရှိနေပါပြီတဲ့။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို သူ့နှုတ်ဖျားကနေ ထွက်လာမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးဆိုပြီး အမေက ပြောကာ ပြောကာနဲ့ ရယ်နေပါတော့တယ်။ အဲဒီနောက် ဂီတလူလင်ဦးကိုကို ကျောက်လွှာတော့ အမေက ဆိုပြပါလေရော။ သားတပည့် ဦးကိုကိုကိုယ်တိုင်မကြားမှားနဲ့ဆိုပြီး ယတ္တလားလေးနဲ့ လိုက်တီး၊ ဂီတ သင်္ကေတနဲ့ပါ ရေးမှတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တရပေးခဲ့ပါတယ်။ သီချင်းနာမည်ကိုတော့ အမေက အမှတ်မရတော့

ပါဘူး။ မြန်မာညွန့် ဦးချစ်မောင်ရေးခဲ့တယ်ထင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သီချင်းရဲ့ သံပြိုင်အပိုဒ်ဟာ အင်မတန် အားရှိပါတယ်။ အံ့နဲ့ ကျင်းနဲ့ တီးလို့ ဆိုလို့ ကောင်းတဲ့ တေးသွားမျိုးပါ။

(အမေဒေါ်အောင်ကြည့်သီချင်း)

အမိမြန်မာပြည် ကျက်သရေကိုဆောင် သာကိန္ဒယ မျိုးပျာထိင်ခေါင် လူတို့ပြည်တောင် ဥဒါန်းတွင်အောင် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနဲ့ နှိမ်နင်းသမျှအောင်ခဲ့ တို့မြေ တို့မြေ တို့စာ တို့ပေ အမိမြန်မာပြေ လွမ်းမိုးခဲ့သလေ

(သံပြိုင်) (တို့ခေတ်ကိုရောက်ပေါ့ ညီညီစေ ကြတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်း မြောက် ညီညီစေ) ဆုတောင်းပါရ အမိမြန်မာပြေ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ပြေ ကိုယ့်စာ ကိုယ့်ပေ ယောက်ျားများမောင် တို့အာဇာနည်တွေ။

အဲဒီသီချင်းကို ကျွန်တော် အသုံးမပြုဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါဟာလည်း မှတ်မှတ် ရရပါပဲ။ အဲဒီသီချင်းထည့်သုံးတဲ့ အငြိမ့်တိုင်းဟာ ပြည်သူ့ရှေ့မှောက် တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ရရှာပါဘူး။ ပထမတစ်ခါ ၁၉၈၄ ခုနှစ် အမျိုးသားနေ့အငြိမ့်မှာ ထည့် သုံးခဲ့ပေမယ့် ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ကူးကာနီးမှ ကျွန်တော်တို့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့နဲ့ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ပြဿနာတက်ပြီး ရိုက်ကူးရေးအစီအစဉ် ပျက်ခဲ့ရပါတယ်။ (ဒီအကြောင်းကို နောင်တော့ ထည့်ရေးသွားပါမယ်)။ ဒုတိယတစ်ခါ ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ မြပုဏ္ဏမာအဖွဲ့ အငြိမ့်ခန်းရိုက်ဖို့ အသံသွင်းပြီးကာမှ တိုင်းပြည်အခြေအနေကြောင့် ရိုက်ကူးရေးတန်းလန်းကြီးနဲ့ ပျက်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသီချင်းကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ခွင့် မသာခဲ့ပါဘူး။

အထက်က ဖော်ပြခဲ့သလို ကျွန်တော်မှာ စုထားဆောင်းထားတာတွေ နေတော့ ၁၉၈၄ ခုနှစ် တပ်မတော်နေ့အငြိမ့်ကို ကျွန်တော်တအားကို ရိုက်ချင်ခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့က ကျွန်တော်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို က သတ်တဲ့အနေနဲ့ အဲဒီအစီအစဉ်ကို ကန့်ကွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တော်တော် ဆတ်ဆတ်ခါသွားပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့နာမည်ရလာအောင် လုပ်ခဲ့တာ ငါ၊ ဒီအဖွဲ့နဲ့ ပျော်မြေတင်ဆက်မှုမှန်သမျှ ငါ့ခေါင်းထဲက ထွက်တာ။ ခုငါ့ကို ဘာကြောင့် ဝိတ်ပစ် ကြတာလဲ။ အေး... မင်းတို့မပါတဲ့ ငါ့ဘာသာငါ့ဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်ကွ... ဆိုတာတွေဟာ ကျွန်တော်မူမူနဲ့ ကြိုးဝါးခဲ့တာတွေပါ။ တကယ့်လက်တွေ့မှာ ကျွန် တော်တစ်ယောက်တည်း ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်အကောက်ကြ ရပါတော့တယ်။ မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်စားစာခံတစ်ယောက်ရှာဖွေ

တယ်။ တွေ့လည်း တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကြောင့်ပဲ တပ်မတော်နေ့အငြိမ့်ကို အောင် အောင်မြင်မြင် တင်ဆက်နိုင်ခဲ့သလို သူ့ကြောင့်ပဲ အေးအေးမြင့်မြင့်အငြိမ့်ကခဲ့ရပါတယ်။ သူကတော့ တပ်မတော်နေ့အငြိမ့်ခန်း ရိုက်ကူးအပြီးမှာ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ကနေအပြီး အပိုင်ထွက်သွားခဲ့ရပါတယ်။ သူ့နာမည်က တက္ကသိုလ်ဟန်မြတ်မော်ပါ။

...

မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ တပ်မတော်နေ့ ဂုဏ်ပြုအငြိမ့်ခန်းဆိုရင် ဌာနအနေ နဲ့လည်း နာမည်ရမယ်။ အဖွဲ့တစ်ခုအနေနဲ့ဆိုရင် ဌာနနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ငွေရေးကြေး ရေးအတွက် ဌာနက အကုန်ခံစရာ မလိုဘူး။ ကျွန်တော်တို့စုမယ်။ (ဒါက ကျွန်တော့် မှာ အကြံရှိပါတယ်။ နီလာဝင်းနဲ့ ခင်သန်းမြင့်ကို မင်းသမီးအဖြစ်ထားခဲ့ရင် သူတို့ တွေက ငွေကြေးပိုဖို့ သေချာလို့ပါ။) မြန်မာ့အသံဦးစွာကို ခေါင်းတည်လိုက်ရင် ပြီးတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုပ်တာထက် ဆရာမော်အနေနဲ့ လုပ်တာက ပိုပြီး သင့်တော်တယ်။ ဦးသစ္စာက ကျွန်တော်လုပ်တာဆိုရင် မိုးနတ်သူဇာလို့ပဲ ယူဆနေ လိမ့်မယ်။ ဆရာမော်လုပ်တာဆိုရင် ဦးသစ္စာ ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးသစ္စာ သဘောကျ လူရွှင်တော်ရွေးပါစေ။ (ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော်တို့တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံ မြဂျွန်းသာဖွဲ့စည်းတုန်းက ဦးသစ္စာလုပ်ခဲ့တာပါပဲ။) ကျွန်တော် ဒီလိုစဉ်းစားအကြံ ပေးခဲ့တာတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ မြှုပ်ကွက်တစ်ခုရှိပါတယ်။ ဦးသစ္စာနဲ့ ကျွန်တော် တို့ဟာ ရန်ကင်း တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေသူတွေပါ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ ဦး သစ္စာတို့ဟာ တအားခင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဦးသစ္စာ အစာအိမ်သွေးကြောပေါက်လို့သွေး တွေ အနံ့ပြီး ဆေးရုံတင်ရတာ ကျွန်တော်တို့အိမ်လာလည်ရင်း ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီလို ကျွန်တော်ပြောရတာဟာ ဦးသစ္စာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနဲ့ဆက်ဆံရေးကို ပေါ် လွင်စေချင်လို့ပါ။ ဦးသစ္စာရဲ့ အခက်အခဲပြဿနာမှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့အိမ်က မသိ တာ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော့်မိဘဆီ ဦးဆုံးသတင်းပို့ တာလည်း ဦးသစ္စာပါ။ ဒါကြောင့် မိုးနတ်သူဇာနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ခွဲထွက်ပြီး ကျွန်တော့် ဘာသာသီးသီးသန့်သန့် ဒီအငြိမ့်ကို သွားလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်အဖေနဲ့ ဖာမေက သေချာပေါက်ကန့်ကွက်ကြမှာပါ။ ဦးသစ္စာကလည်း တားဆီးမှာပါ။ ဒါဆို လည်း ကိုယ့်အဖွဲ့ကိုယ် စည်းရုံးပါလားလို့ ပြောရော ရှိလာပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်အတွင်းစိတ်ထဲမှာက ကျွန်တော်ကို တားမြစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေ မှတ်လောက် သားလောက်အောင် လုပ်ပြမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရှိနေလို့ပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မိုးနတ် သူဇာမှာ အတိုက်အခံပြောခဲ့ရင် အားလုံးက လက်ခံမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မပြောချင်ခဲ့ပါဘူး။ ဇာနည်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ မင်းတို့ မပါလည်း လုပ်

တတ်တယ်ဆိုတာမျိုး ပြချင်နေတာကိုး။ မိုးနတ်သူဇာကို ဖက်တွယ်ကပ်ရပ်နေတဲ့ အထဲ ကိုယ်မပါဘူးလို့ ပြောချင်နေတာကိုး။ မိုးနတ်သူဇာကြောင့် ဇာဂနာဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကြေညာချင်တာကိုး။ မိုးနတ်သူဇာမှာ ကတဲ့ အခရာဆိုလို့ ကျွန်တော်နဲ့ မမမော် (သီတာဝင်း) နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်။ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းဖွင့်ဟတိုင်ပင်လိုက်ရင် နာရီဝက်မကြာဘူး ပြီးသွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်မှ ရောက်လာတဲ့ ငရဲပန်းတွေရဲ့ စကားကို နားထင်နေတဲ့ မမမော်ကို မကျေနပ်တာက ပိုကြီးနေလို့ပါပဲ။ အဲဒီအချက်တွေ အားလုံးကို စုလိုက်တော့ တပ်မတော်နေ့ အငြိမ်ရိုက်ဖို့အတွက် ဦးသစ္စာဆီ ခေါင်းတည်လိုက်တာပါပဲ။ ဦးသစ္စာကို ဘာကြောင့် ခေါင်းတည်သလဲ ဆိုတာကလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံဟာ မကြာခင်ကျတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိအသုံးပြုနေတဲ့ မြန်မာ့အသံစတူဒီယို (အေ)ခန်းမအစား စတူဒီယိုအသစ်ကြီးကို ဆောက်နေတာလည်း ပြီးတော့မှာပါ။ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနဟာ မြန်မာ့အသံရဲ့ ဌာနခွဲတစ်ခုမဟုတ်တော့ဘဲ သီးခြားရပ်တည်တော့မှာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနရယ်လို့ကို မရှိသေးသလို ဦးသစ္စာရဲ့ ရာထူးကလည်း ဘာမှန်း မသိပါဘူး။ တကယ်တမ်းအလုပ်လုပ်နေတဲ့သူတွေက ဦးသစ္စာ ဦးအောင်မြင့်၊ ရိုက်ကူးရေးအပိုင်းမှာ ဦးထွေးမောင်၊ ဒါလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ကနေ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်သင်အနေနဲ့ ဝင်လာတဲ့ ကိုဟန်မြင့်၊ ကိုဇော်ဝင်း၊ ကိုခင်ဇော်၊ ကိုရဲလင်းတို့က ကင်မရာမင်းတွေ လုပ်နေကြပါတယ်။ ဇာတ်ခုံပညာရှင် ဦးလှသိန်းတို့၊ မိတ်ကပ်အကြိုက်တို့ဆိုတာက ပဟာယီ ဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့ ခေါ်ယူထားတာ ဖြစ်သလို စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်းတော်တော်များများခေါ်ခိုင်းထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဖွဲ့စည်းပုံအသစ်မှာ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိတွေအဖြစ်နဲ့ ခန့်မယ်ဆိုရင် ဘွဲ့ရလုပ်အားပေး လူငယ်တွေက အခွင့်အရေးအား အကောင်းဆုံးဖြစ်နေပါတယ်။ ဦးသစ္စာအနေနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားစမ်းသပ်ကာလကတည်းက စလုပ်လာခဲ့ပြီး အတည်တကျဖြစ်တဲ့အခါကျတော့မှ မြန်မာ့အသံပြန်သွားရရင် တော်တော်ရင်နာစရာပါ။ ဒီအတွက်ကြောင့်လည်း ဦးသစ္စာမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာမျိုး တကယ်လိုအပ်နေတာ အမှန်ပါ။ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်တော်တော်များများကို ထုတ်လွှင့်နိုင်ဖို့၊ လူကြိုက်များတဲ့ အစီအစဉ်တွေ တိုးပွားလာစေဖို့ ကြိုးစားနေရတာ ဦးသစ္စာပါ။ (ဒီနေ့ထိ သင်္ကြန်ဆိုရင် အမြဲလွှင့်နေရတဲ့ ဝင်းဦးရဲ့ တေးသီချင်းတွေဟာ ဦးသစ္စာရဲ့ လက်ရာတွေပါ။) ဒီတော့ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားရဲ့ စတူဒီယို (အေ)ခန်းမကြီးထဲမှာ နေထိုင် ရိုက်ကူးရေးရှိနေစေဖို့ ဦးသစ္စာခမှာ တော်တော်လုံးပန်းစေရပါတယ်။ အဆိုတော်တွေ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေဆိုတာကလည်း ကိုယ့်အချိန်ကို ကိုယ်အားကြတာ မဟုတ်တော့ ဦးသစ္စာအနေနဲ့ မျက်နှာရင်းပြီး အတင်းကို လိုက်



ခေါ်နေရပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားဆိုတာကလည်း ကိုယ့်စရိတ် ကိုယ်စားပြီး အလကားလာရိုက်ရမှာဆိုတော့ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်တွေက သိပ်မလုပ်ချင်ကြဘူး။ ဒီတော့ တိုတိုပြောရရင် ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ပြည်တွင်းအစီအစဉ်နည်းသလို ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်လည်း ရှားပါးတယ်။ နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းတွေတွေ ဖြစ်တဲ့ ချာလီရဲ့ နတ်သမီးများ၊ စုံထောက်ကြီးကိုလဲဘို၊ ကိုဂျက်၊ ဒိုင်နက်စတီ၊ အချစ်လှေ၊ စတားပရိတ်... အဲဒါတွေကိုပဲ ပရိသတ်စောင့်ကြည့်နေကြတာပါ။ ပြည်တွင်းအစီအစဉ်တွေထဲမှာ ပုံမှန်လွှင့်ရတဲ့ အစီအစဉ်ဆိုလို့ ဟဒယရွှင်ဆေးအခန်းနဲ့ အငြိမ်ပဲ ရှိပါတယ်။ ပရိသတ်ကြိုက်တဲ့အဖွဲ့ဆိုလို့ မိုးကျော်၊ ဆိုနီ၊ ဇာဇာစန်းရယ်၊ မိုးနတ်သူဇာရယ် ဒီနှစ်ဖွဲ့တည်းပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ အဖွဲ့သစ်တွေ တိုးပွားလာမှ အစီအစဉ်ဒိုင်မာမှာ ဖြစ်လို့ ဦးသစ္စာတော်တော်ခေါင်းစားနေပါတယ်။ ဒီကြားထဲ သူ့နေရာကို မျက်စောင့်လာထိုးနေကြပြန်တော့ စိတ်ညစ်ရပြန်ပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာ ဦးသစ္စာထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့ အစီအစဉ်ဆိုရင် ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ပိုက်ဆံပေးနိုင်တာမဟုတ်တော့ တော်တော်ခွကျတယ်ဆိုတာဟာ ဦးသစ္စာရဲ့ လက်သုံးစကားလို့ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီအချက်တွေကြောင့် တပ်မတော်နေ့အငြိမ်ခန်းကို ဦးသစ္စာဆီ ခေါင်းတည်လိုက်ရင် သေချာပေါက်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာမော်ကို တိုက်တွန်းခဲ့တာပါ။ ဆရာမော်ကလည်း တက္ကသိုလ်ဆရာဘဝကနေ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနအသစ်ကို ပြောင်းချင်နေတော့ ဒီကိစ္စကို တွန်းတွန်းတိုးတိုး လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ယုံတဲ့အချက်နှစ်ချက်လုံး ကျွန်တော်တို့ပဲပါတယ်။ မထင်မှတ်တဲ့ ကိစ္စနှစ်ခုကလည်း ပေါ်ပေါက်လာပြန်ပါတယ်။ ဦးသစ္စာက မင်းသမီးစာရင်းမှာ ဦးစိန်လှမောင်ရဲ့ သမီး အေးအေးမြင့်ကို ထည့်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သလို တပ်မတော်နေ့ဂုဏ်ပြုအစီအစဉ်အနေနဲ့ ဆွေးနွေးခန်းတစ်ခု ထည့်သွင်းလာပါတယ်။ အဲဒီဆွေးနွေးခန်းမှာ သီချင်းတွေ၊ အကတွေပါ ထည့်မှာ ဖြစ်ပြီး မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ကို တာဝန်ပေးမယ်ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ခေါင်းခြောက်ရမယ့် အလှည့်ပါ။ မိုးနတ်သူဇာရဲ့ အစီအစဉ်က ပိုကောင်းသွားရင် ကျွန်တော်တို့အငြိမ်လွှင့်သွားမယ်။ မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့အငြိမ်မလွှင့်ရတော့ဘူးဆိုရင် မေပွဲ၊ ဖြစ်ချင်တော့ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့ဟာ အင်္ဂါနေ့ဖြစ်နေပါတယ်။ အငြိမ်လွှင့်နေကျနေ့ဟာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပါ။ တကယ်လို့များပုံမှန်အစီ အစဉ်အတိုင်း ချီတက်ဖို့ရင် ကျွန်တော်တို့ နောက်ရောက်မှာသေချာနေပါပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်နောက်တစ်မျိုးထပ်ကြပြန်ပါတယ်။ မင်းသမီးကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေးလက်ခံခဲ့ပြီးအငြိမ်မလုပ်ဘူးဆိုရင် မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့ညမှာ ထုတ်လွှင့်ပေးဖို့ ဦးအောင်မြင့်ကို အပူကပ်ပြန်ပါ

တယ်။ သူက တစ်ပတ်စာအစီ အစဉ်ရေးဆွဲမှာကို။ တစ်ခါ... သွေးနွေးခန်းမှာ မေးမြန်းမယ့်သူဟာလည်း သူ့ပုံဆွဲတော့ သူ့အစီအစဉ်မှာ ပါမယ့် သီချင်းတွေကိုပါ ကြို တင်ထောက်လှမ်းထားရပါတယ်။ ဒါမှလည်း သီချင်းမထပ်အောင် စီစဉ်နိုင်မှာပါ။ ဒီအကြောင်းတွေကို အရင်းအတိုင် ဖောက်သည်ချနေတာဟာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ သူများထက် သာချင်တဲ့ လူဟာ ပိုအပင်ပန်းခံရသလို သူများကို ပညာပေးချင်တဲ့ လူ ဟာ ကိုယ်အရင်ပေးခံရတယ်ဆိုတာ ဝေလွင်စေချင်လို့ပါ။ တကယ်တမ်းရုပ်မြင်သံကြား ကနေ ထုတ်လွှင့်တဲ့အခါကျတော့ အငြိမ်းခန်းကို လူကြိုက်များခဲ့ပါတယ်။ ဖြစ်ချင် တော့ အင်းစိန်ထောင်နားက မူလတန်းကျောင်းလေးမှာ အငြိမ်းကဖို့ စုတ်ချွန်းက လက်ခံလာပါတယ်။ အဲဒီပွဲကို မမမော် (သီတာဝင်း) က မကနိုင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ တပ်မတော်နေ့အငြိမ်းခန်းမှာ စုတ်ချွန်းဟာ ကျွန် တော်နဲ့အတူ လူ့ရွှင်တော်ဝင်လုပ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အဲဒီပွဲမှာ အေးအေး မြင့်ကို ခေါ်ကခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အငြိမ်းပွဲအပြီးမှာ မိုးနတ်သူဇာပွဲရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော် ကြီးများဟာ ဇာတ်ခုံနောက်ကနေ ကျွန်တော့်ကို လာစောင့်နေပါတယ်။ အဆိုတော် တက္ကသိုလ်လဲ့လဲ့၊ ဒေါ်ဘောဘီ (လှဝင်းနွယ်ရဲ့ အမေ)၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်စိုး (လွင်မာဦးရဲ့ အမေ)၊ ကျောင်းဆရာ ဦးတင်ဝင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အပျက်အပျက်နဲ့ နာခေါင်း သွေးထွက်တော့မှာပဲ လာရောက်ညှိနှိုင်းကြောင်း ကျွန်တော့်နောက်ကို စုတ်ချွန်း၊ ညောင်ညောင်တို့ ပါသွားလို့ အဖွဲ့ကြီးဟာ လိပ်ပက်လက်လှန်ထားသလို ဖြစ်ကျန် ခဲ့ကြောင်း၊ ဖျက်နာစုံညီတွေ့လိုက်စေလိုကြောင်း လာရှင်းပြကြပါတယ်။ ကျွန်တော် သဘောတူခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးသွားမကို။ ဒါပေမဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ ကျွန် တော်မလိုလားတဲ့သူတွေကို ရှင်းခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားအငြိမ်းခန်းရိုက်ကူးတဲ့ အခါ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို ကဖျက်ယဖျက် မလုပ်ဖို့ သဘောမတူခဲ့ရင် ဘေးထွက် နေကြဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အားလုံးသဘောတူခဲ့ကြသလို တညီတညွတ် တည်းတောင်းဆိုခဲ့တဲ့ အရာကတော့ ဆရာမော်ကို အဖွဲ့နဲ့ ဝေးဝေးနေဖို့ပါပဲ။ ဆရာ မော်ကလည်း ကွမ်းတဖြူဖြူနဲ့ အပြုံးတောင် မပျက်ပါဘူး။ အားလုံးကို နှုတ်ခွာက သွားပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်မကောင်းတာပါ။ ဆရာမော်နဲ့ ဒီကိစ္စတွေ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်လုပ်တာလို့ ပြောပြီး သူတို့တောင်းဆိုတာကို ငြင်းပယ်ခဲ့ ရမှာပါ။ ကျွန်တော် ဝန်မခံရတာပါ။ ကိုယ်နိုင်ဖို့တစ်ခုတည်းပဲ ကြည့်ပြီး ဒီအငွေကို တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ နှစ်နာမှုကို ထည့်မတွက်တာဟာ လူကောင်းတွေရဲ့ အပြုအမူ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်သင်ခန်းစာရခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမော်နဲ့အတူ ညောင်ညောင်က လိုက်ပါသွားခဲ့ပါတယ်။ သင်္ကြန်မှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကိုတော့ ဆရာမော်လာပြီး အား ပေးရှာပါတယ်။ ဒီနောက်မှာတော့ ဆရာမော်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်

လဲဆိုတော့ မိုးနတ်သူဇာရဲ့ အငြိမ်းခန်းအတွက် စိတ်ကူးကောင်းလေးရလိုက်လို့ပါပဲ။ ကြည့်လိုက်ရတဲ့ 'မောင် မောင်ဆိုလေ ထီးရိုးရှည်' သံချပ်အသင်းကနေ ရလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးပါ။ ထီးရိုးရှည်သီချင်းရဲ့ မူလအစစ်အမှန်ပိုင်ရှင် ဒေါ်လှကလေးစိန်ဟာ မန္တ လေးမှာ ရှိနေပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့မှ စီစဉ်တင်ဆက်တဲ့ ဂီတမယ်လှကလေးစိန် အငြိမ်းခန်းလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ပြီးပြီ။ ပွဲသိမ်းပဲ။ ဒီကနေထက်ထိ လှကလေးစိန်ကို သဘောကျနေကြတဲ့ အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀ အဘိုးကြီးတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒေါ်လှကလေးစိန်ကတော့ အသက် ၇၀ ကျော်နေပါပြီ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကူးကို အဖွဲ့ထဲ ချပြတဲ့အခါမှာ အားလုံးသဘောကျလက်ခံ ခဲ့ကြတဲ့အတွက် ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး မန္တ လေးကို ချီတက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒေါ်လှကလေးစိန်ရဲ့ ကကြီးကဟန်တွေကို မမမော် က သင်ယူ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါ်လှကလေးစိန်ရဲ့ ညီမနဲ့ တွေ့ပြီး ဒေါ်လှကလေး စိန်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေ၊ ရတနာပုံအငြိမ်းထောင် ဦးမောင်ကိုနဲ့ တွေ့ပြီး ဒေါ်လှက လေးစိန်ရဲ့ သီချင်းတွေ၊ အမေဒေါ်အမာဆီ သွားပြီး အမေမြင်တဲ့ ဒေါ်လှကလေးစိန် ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က ပြောပြချက် ဝေဖန်ချက်တွေ၊ ဦးပေါစိန်၊ ဦးမိတ်ဆက်တို့ ပြောပြတဲ့ ပြက်လုံးတွေ၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို တစ်ပတ်အတွင်း စုဆောင်းခဲ့ပြီး ရန်ကုန် ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အမေဒေါ်လှကလေးစိန်ကိုပါ အငြိမ်းဝင်ရိုက်ဖို့ စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ ပါတယ်။

UNIVERSITY CLASSIC

ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတ်ညွှန်းကို ဦးသစ္စာဆီ သွားပြတော့ တအားသဘောကျသွားပါတယ်။ အမြန်ဆုံးအကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို နားပူပါလေရော။ သိနေတယ်လေ ဒီလိုပဲ ကြိုက်နေလိမ့်မယ် ဆိုတာကို။ ဒီနေရာမှာ ဇာတ်ညွှန်းဆိုတာကို နည်းနည်း ရှင်းပြခွင့်ပြုပါ။ မိုးနတ်သူ ဇာအဖွဲ့နဲ့ ခေတ်ငါးခေတ်အငြိမ်းခန်း ရိုက်ကတည်းက ဇာတ်ညွှန်းအတိအကျရေးပြီး အငြိမ်းခန်းရိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အားသာချက်ကတော့ စင်ပေါ်မှာ ကတာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ရုပ်ကို အတိအကျရယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆိုပါတော့၊ ဆရာဝန် ပြက်လုံးမှာ လူနာကို ပါးစပ်ဟာခိုင်းတာ၊ လူနာက တအားကုန်းအော်နေလို့ ဆရာဝန် က မေးတဲ့အခါ ဒေါက်တာဘွတ်ဖိနပ်ကြီးနဲ့ နင်းထားလို့ဆိုတာမျိုး ပြောတဲ့အခါမှာ ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့ နင်းထားတဲ့ ခြေထောက်ကို အနီးကပ်ပြချင်တော့ ဇာတ်ညွှန်းကြိုပေး ထားခဲ့ရင် ထုတ်လုပ်ရေးမှူး (ရုပ်မြင်သံကြားရဲ့ အခေါ်အဝေါ်မှာ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်တဲ့သူကို producer လို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲပါ တယ်။ ဇာတ်လမ်းရိုက်ရင်လည်း ဒါရိုက်တာခေါ်တာ၊ မင်းသား မင်းသမီးခေါ်တာတွေ ဟာ သူ့တာဝန်တွေချည်းပါပဲ) လုပ်သူဟာ ကင်မရာဆရာတွေကို ကြိုတင်ညွှန်ကြား

ထားနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါ . . . စီးအလင်းအမှောင်ကစားမယ်ဆိုရင်လည်း ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း ဘယ်နေရာမှာ လင်းပြီး၊ ဘယ်နားမှာ မှောင်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြီး ပြောထားနိုင်ပါတယ်။ ဇာတ်ညွှန်းရှိနေတဲ့အတွက် အလုပ်လုပ်ရတာလည်း ခရီးတွင် သလို ကျွန်တော်တို့အတွက်လည်း ထိထိရောက်ရောက်အကျိုးရှိတဲ့ ကင်မရာရိုက်ချက်တွေကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ရဲ့ ဒေါ်လှကလေးစိန်အငြိမ်ခန်းကို အောင်အောင်မြင်မြင်ရိုက်ကူးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အမေကြီး ဒေါ်လှကလေးစိန်နဲ့ သမီးလေးသီတာဝင်းတို့ရဲ့ တွဲဖက်ကပြတဲ့ ခွင်ကို တော်တော်သဘောကျခဲ့ကြပါတယ်။ ဒေါ်လှကလေးစိန်က သူ့ကိုယ်သူ အဖျိုးကြီးသက်တော်ရှည်လို့ တင်စားပြီး (ဒေါ်လှကလေးစိန်ဟာ ဆုံးပါးသွားတဲ့အထိ အဖျိုးကြီးဘဝနဲ့ပါ) သမီးရည်းစားတို့လေ အနည်းနည်းထားလို့လည်း အဆင်မပြေ ဂီတမယ်လှကလေးစိန် အိမ်ထောင်ရေးသဘော ပြောကြားပါရစေလို့ ဆိုလိုက်ပြီး ကလိုက်တဲ့အခါ ကင်မရာအထူးပြုလုပ်ချက်နဲ့ သီတာဝင်းဖြစ်သွားပါတယ်။ သီတာဝင်းက ခုနက သီချင်းကိုပဲ ဆက်ပြီး သမီးရည်းစားတို့လေ အနည်းနည်းထားလို့လည်း အဆင်မပြေ ဂီတမယ်လှကလေးစိန် အိမ်ထောင်ရေးသဘောပြောကြားခဲ့ပေလို့ ဆက်ဆို၊ သူ့ကိုယ်သူ (သီတာဝင်းလည်း အဖျိုးကြီးသက်တော်ရှည်) ဆိုပြီး ဒေါ်လှကလေးစိန်နဲ့ သီတာဝင်း အတူတွဲကခဲ့ကြတာ ပရိသတ်အကြိုက်တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီသီချင်းကြောင့်ပဲလား မသိပါဘူး။ သီတာဝင်းလည်း အသက် ၅၀ ထိ အဖျိုးကြီးဖြစ်နေတုန်းပါ။ ကလေး၊ သဘင်သည်၊ သူရူးသုံးဦး စကားကို နာယူမှတ်သားပါလို့ အဆိုရှိခဲ့တာ တယ်မှန်တာပါပဲလို့ ဆိုရတော့မှာပါ။

ဒေါ်လှကလေးစိန်အငြိမ်ခန်းအပြီးမှာ မိုးနတ်သူဇာဟာ အရှိန်အဟုန်မရှိဘဲ လာပါတယ်။ ကက်ဆက်ခွေအငြိမ်တွေလည်း သွင်း၊ မြန်မာပြည်အနှံ့လည်း ပွဲတွေကနဲ့ မအားရအောင်ကို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲသလိုဖြစ်ခဲ့တာဟာ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနနဲ့ သဘောထားကွဲလွဲစရာတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဦးသစ္စာကမ်းလှမ်းလာတဲ့ မြန်မာ့အသံ နှစ်ပတ်လည်အစီအစဉ်၊ သီတင်းကျွတ်အထူးအစီအစဉ်တွေနဲ့ လွတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ အမျိုးသားနေ့အငြိမ်ခန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့တက်က အပြည့်အစုံ ပြင်ဆင်ထားပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီအစီအစဉ်ဟာ အလွန်နမော့စရာ ကောင်းစွာပါပဲ။ ပျက်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒီနှစ်က အမျိုးသားနေ့ဟာ စနေနေ့ကျပါတယ်။ ဒီတော့ သောကြာနေ့မှာ အငြိမ်ခန်းကို ထုတ်လွှင့်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါနီဝင်ဘာ ၁၆ ရက်နေ့ပါ။ ဒီတော့ ဆင်ဆာဘုတ်ကို နောက်ဆုံးတင်ရမယ့် ရက်ဟာ နီဝင်ဘာ ၁၄ ရက်နေ့ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ၁၁ ရက်နေ့ နောက်ဆုံးအချောသင်ရိုက်နိုင်မှ ၁၂၊ ၁၃ နှစ်ရက် တည်းဖြတ်တဲ့ ကိစ္စလုပ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ တန်ဆောင်

မှန်းလပြည့်နေ့မတိုင်မီ (နီဝင်ဘာ ၆ ရက်နေ့ကတည်းက) တစ်ရက်မှ မပြတ်အောင် ကျွန်တော်တို့ပွဲတွေ လက်ခံပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပွဲအားတဲ့ရက် နီဝင်ဘာ ၅၊ ၆ ကို တောင်းတဲ့အခါ စတူဒီယို မအားပါဘူး။ တိုတိုပြောရရင် ၁၉၈၄ ခုနှစ် အမျိုးသားနေ့အငြိမ်ခန်းကို မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ လုံးဝမရိုက်လိုက်ရတာပါပဲ။ ပိုဆိုးတာက ၁၉၈၅ ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေးနေ့ပါ ကျွန်တော်တို့ရိုက်ခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။

၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဂုဏ်ပြုအငြိမ်ခန်း ရိုက်ကူးဖို့အတွက် မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ကို မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားဌာနက လုံးဝမကမ်းလှမ်းခဲ့ပါဘူး။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကလေးကလားဆန်တဲ့ အလုပ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အမျိုးသားနေ့ကကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်လျောခဲ့တာပါ။ နေ့ဘက်မဟုတ်ရင်တောင် ညဘက် မိုးလင်းပေါက်အထိ ရိုက်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဘက်က တစ်ခုမှ မလိုက်လျောခဲ့ပါဘူး။ ဒါ မရိုးသားဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်နေပါတယ်။ ခွင့်ပြုချင်တဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့တောင် ပေးရိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခုကျမှ ဟိုနေ့မရ ဒီနေ့မရဆိုတာမျိုးတွေလည်း လုပ်သေး။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း အပြစ်တင်သေး။ ဟော... လွတ်လပ်ရေးနေ့လည်းကျရော ခေါ်တောင် မရိုက်တော့ဘူးဆိုတော့ ဒါတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော်အတတ်ပြောရဲ့ခဲ့တာပါ။ (နောက်ခြောက်လ မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ရပါတယ်။ မနှစ်က လွတ်လပ်ရေးနေ့အငြိမ်ခန်းပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အပေါ် အငြိုးထားခဲ့တဲ့ ဟိန္ဒရာကြီးရဲ့ စနက်ပါပဲ(ခင်ဗျား) ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားတွေက တာဝန်ရှိတဲ့ လူကြီးတွေကို သွားဖေးပြီး ရှင်းချင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့မူကတော့ ရှင်းပါတယ်။ 'မဆက်ဆံရေးမှု' ပဲ။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားဌာနကို သပိတ်မှောက်မယ်။ သူတို့မှာ အစီအစဉ်မှ မရှိဘဲ။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားစတူဒီယိုအသစ်ကြီးလည်း ဖွင့်ပြီးရော ပြစရာ ဘာအစီအစဉ်ကောင်းကောင်းမှ မရှိရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ။ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထိ လည်လာမှာပဲ။ ဒီပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့က စခဲ့တာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီလိုပဲ တုံ့ပြန်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ချက်ဟာ ကြာကြာမခံလိုက်ပါဘူး။ တစ်ပတ်နေ့အငြိမ်ရိုက်ဖို့ မိုးနတ်သူဇာကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြန်ပါတော့တယ်။

...

တပ်မတော်နှင့် ဇာဂနာ

ကျွန်တော်သဘောက ရုပ်မြင်သံကြားဌာနဟာ သားရေကြိုးလို ရှုချည်နှစ်ချည်မလုပ်သင့်ဘူး။ သူတို့လက်ထဲမှာ ယဉ်ကျေးမှုအငြိမ့်ရယ်၊ ပန်တျာကျောင်းအဖွဲ့ရယ်၊ ယမင်းရွှေစင် (ကိုခင်မောင်မြင့်နဲ့ ခင်သန်းမြင့်တို့အဖွဲ့ပါ) ရယ်၊ တစ်ခိုင်လုံးရွှေရယ် ရှိနေတာပဲ။ လုပ်ကြပေစေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုအခါအစဉ်တို့တွေ လုပ်ဖူးပြီးသားပဲ။ ကျန်တဲ့ အဖွဲ့တွေ ဘာလုပ်ပြုကြမယ်ဆိုတာကို ဒူးကလေးနဲ့ပြီး ကြည့်နေရုံပဲ။ သဘောကတော့ ရှိုးကစားသလိုပဲ။ သူတို့ကို ဖေးခေါ်လိုက်ရမှာပါ။ ရန်သူ့ခြေကို မှန်းကြည့်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ မဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ မာနကို မထားကြတော့ဘူး။ တစ်ခါတည်းကို ကောက်စီစဉ်ကြတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ဘက်ကလည်း ပြတ်တယ်။ အဖွဲ့ထဲက မထွက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို သဘောမတူတဲ့ လူ ဘေးထွက်ထိုင်ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် လုံးဝဝင်မပါဘူး။ တာတာ သွားပြီး... ဆိုပြီး ရှောင်နေလိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒီအငြိမ့်မပြီးမချင်း ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်အကျင့်က မနေတတ်လို့ပါ။ အမြင်မတော်ရင် ဝင်ပြော ဝင်လုပ်လုပ်မိနေမှာ စိုးလို့ပါပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ပိန်ပိန်ကလည်း သူတို့ကျောင်းက ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးခရီးထွက်ရမယ်ဆိုပြီး ဒီအငြိမ့်ခန်းမှာ မပါနိုင်တော့ပြန်ပါဘူး။ မိုးနတ်သူဇာမှာ လူရွှင်တော်အင်အားတော်တော်နည်း သွားတာပေါ့။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကမယ်ဆိုတဲ့ မှုနဲ့ ထင်ပါရဲ့။ စက်မှုတက္ကသိုလ်က ချွန်စက်ကို သွားခေါ်လိုက်ကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းအံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ ဒါဘယ်သူအကြံလဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲမှာ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ထဲက တက္ကသိုလ်မေဇင်တို့လမ်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကခဲ့ရပါသေးတယ်။ ဒီတုန်းက မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ရဲ့ ဝဋ်သည်တွေအဖြစ်နဲ့ အရိုင်း၊ ချွန်စက်၊ ပေါ်ပေါ်၊ ဘီယာတို့ လာကခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီပွဲအပြီးမှာ မိုးနတ်သူဇာကို အရိုင်း၊ ချွန်စက်တို့နဲ့ အင်အားထပ်ဖြည့်ဖို့ ကျွန်တော်အကြံပြုတဲ့အခါမှာ အားလုံးက အင်တင်တင်ရယ်ပါ။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်နဲ့ အရိုင်းနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အမြင်မကြည်ကြပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ လူရည်ချွန်ဂုဏ်ပြပွဲမှာ အကြီးအကျယ်ပြသနာတက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ တက္က

သိုလ်အသီးသီးက လူရွှင်တော်တွေ မင်းသမီးတွေကို ရွေးခေါ်ခဲ့ကြပါတယ်။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က မိုးမိုးနဲ့ လူရွှင်တော် မောင်မေတ္တာ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပင်မကြီးက နီလာဝင်း၊ ကြက်ပြုံး၊ အရိုင်း၊ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်က ဇာဂနာတို့ကို လူရည်ချွန်ကော်မတီက ရွေးချယ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကော်မတီရဲ့ သဘောထားကတော့ ကျောင်းအနုပညာအသင်းအဖွဲ့တွေ စုံစေချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ပင်မကြီးက တစ်စခန်းထလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီအငြိမ့်ခွင်ကို သူတို့ စီးမယ်ပေါ့။ သူတို့တက္ကသိုလ်က ရွေးချယ်ခံထားရတဲ့ လူအင်အားက ငါးဆယ်ရာနှုန်းဆိုတော့ မဲများတယ်ပေါ့လေ။

ကျွန်တော်နဲ့ မေတ္တာက တစ်တွဲ၊ အရိုင်းနဲ့ ကြက်ပြုံးက တစ်တွဲ၊ သိသိသာသာကို ကွဲသွားခဲ့ပါတယ်။ ပင်မတက္ကသိုလ်ကြီးကလည်း နည်းမျိုးစုံနဲ့ လူရည်ချွန်အငြိမ့်ခွင်တစ်ခုလုံး သူတို့ဗိုက်အောက် ဆွဲသွင်းခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဘယ်သူကမှ လက်သင့်မခံတော့ပါဘူး။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကဆို သူတို့အဆောင်မှာ ဇာတ်လားတိုက်ခိုင်းပြီး အကျွေးအမွေးပါ တာဝန်ယူခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (လှိုင်) ကလည်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးနဲ့ အဝတ်အစားကိစ္စတာဝန်ယူပါတယ်။ ပင်မကြီးကတော့ ဘာတာဝန်မှ မယူဘဲ ဘယ်လိုခွင့်စီးရမလဲဆိုတာကိုပဲ ချောင်းနေပါတော့တယ်။ ဘယ်လိုမှ ဝင်ခွင့်မသာတဲ့အခါမှာတော့ ဇာတ်လားမတိုက်နိုင်ဘူးလို့ အကွက်တစ်ကွက်ရွှေ့လိုက်ပြန်ပါရော။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း 'ကောင်းပါပြီ၊ စင်ပေါ်ကျ တွေကြတာပေါ့' လို့ အကြောင်းပြန်လိုက်ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်က တစ်ခုသာတာပဲ ရှိပါတယ်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သွားတဲ့ အကျိုးဆက်ပါ။ လူရည်ချွန်ငါးထပ်ကွမ်းနဲ့ အင်တာဗျူးဆိုပြီး ပြက်လုံးထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ငါးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်၊ ကိုမေတ္တာက အင်တာဗျူးမေးတဲ့သူ။ အမှန်ကတော့ လူရည်ချွန်တွေရဲ့ အတွင်းကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်တို့ တင်ကြိုထောက်လှမ်းခဲ့တာပါ။ ဒီအလေ့အကျင့်ကို ကျွန်တော်တော်တော်ပျိုးခဲ့ရသလို နှစ်လည်း နှစ်မြှိုက်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နယ်မြို့တွေမှာ တော်တော်ထိရောက်တဲ့အလုပ်ပါ။ ဆိုကြပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့ ပုသိမ်မြို့ကို ရောက်ရင် ခုပုသိမ်မှာ current အဖြစ်ဆုံးက ဘာလဲ။ လူတွေ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အကြောင်းအရာ၊ လူပြောသူပြော ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအရာကို လိုက်ရှာဖွေ ရှာဖွေရပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ၊ ထမင်းဆိုင်တွေမှာ၊ အထူးသဖြင့် မြို့ခံကားသမား၊ မြင်းလှည်းသမား၊ မော်တော်သမားတွေဟာ သတင်းရုံတတ်ပါတယ်။ သူတို့ဆီက ရလာတဲ့ အချက်အလက်တွေပေါ်မှာ မူတည်ပြီးမှ ဖြစ်နိုင်ခြေအရှိဆုံး ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်ပြီး ပြက်လုံးခွင်တစ်ခွင်ကို ဖန်တီးကြတာပါပဲ။ ဥပမာ- ပုသိမ်မြို့မှာဆိုရင် မော်တော်

ပိုင်ရှင်တချို့ ချောချောဆိုပြီး ချောကို အကြောင်းပြုလို့ တတ်ဆီတွေ အသွင်းအထုတ် လုပ်နေကြတဲ့ အကြောင်းကို ပြက်လုံးခွင်လုပ်ခဲ့တာပါ။ ပရိသတ်တွေကလည်း တော်တော်နှစ်ခြိုက်ကြပါတယ်။ ဒီလိုအားထုတ်မှုမျိုးတွေနဲ့ အသားကျခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်အတွက် လူရည်ချွန်တွေဆီက ငပလီဇာတ်လမ်း၊ အင်းလေးဇာတ်လမ်းတွေ ရဖို့ ဘာမှ မခက်ခဲ့တော့ပါဘူး။ အပန်းဖြေခရီးလို့ နာမည်တပ်ထားပေးမယ့် အပန်းရှာခရီးဖြစ်နေရတဲ့ လူရည်ချွန်တွေမျှာ အစောကြီးထရ ပြေးရ ထမင်းစားပြီးလည်း သဘောတရားတွေသင်ရနဲ့ ကျောင်းတက်တာထက် ငါးဆလောက် ပိုပင်ပန်းလို့ ငါးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်မှာ ငါးရက်နဲ့ ပေါင်ငါးဆယ်ကျလာလို့ ဘောင်းဘီတွေလည်း မတော်တော့ဘဲ ချောင်ပြီး ကျကျနေတာနဲ့ ကြီးနဲ့ တုပ်ထားရပါတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်က လူရည်ချွန်ဘောင်းဘီပွေကြီးနဲ့ စင်ပေါ်မှာ ပြက်လုံးထုတ်ခဲ့ပါတယ်။

ပရိသတ်တွေကတော့ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ သဘောတွေ ကျလိုက်ကြတာ။ ကြွက်ပြားနဲ့ အရိုင်းကတော့ ဇာတ်စင်ထောင့်မှာ ဆေးလိပ်တဖွားဖွားပေါ့။ အဲဒီပွဲအပြီးမှာ အရိုင်းတို့ ပင်မအနုပညာအဖွဲ့ကြီးလည်း စိတ်ဝမ်းတွေ ကွဲခဲ့ပါတယ်။ လူရည်ချွန်ပွဲမှာ အသင်းသားဟောင်းတွေ ဝင်ခြယ်လှယ်တာ မှားတယ်ဆိုတဲ့သူတွေ အမြောက်အမြားပေါ်ပေါက်ခဲ့သလို အနုပညာအသင်းရဲ့ နာယက ဆရာမကြီး ဒေါ်စိစိဝင်းရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကိစ္စလည်း စတင်ခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာအသင်းကြီးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆရာမော် (စာရေးဆရာ မော်မော်အောင်) နဲ့ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆရာ အောင်ကျော်တိုးတို့ကို တာဝန်သတ်သတ်မှတ်မှတ်ပေးပြီး ပြုပြင်စေခဲ့ပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ အကျိုးဆက်တစ်ခုကတော့ ကြွက်ပြားဟာ ဇာတ်ခုံကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့တာပါ။ လူ့ရွှင်တော်သိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆိုင်းပိုင်းရှေ့မှာ တအားပျော်တဲ့သူတစ်ယောက် စိတ်နာနာနဲ့ ဇာတ်စင်ကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့တာဟာ အင်မတန်မှ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းခဲ့ပါတယ်။

အဲသလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်ထားခဲ့ကြပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အရိုင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြုပြီး လေးစားနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ပလာယာလို့မျိုး အရိုင်းဟာ အသံသန္ဓေ မှင်မောင်းအလွန်ကောင်းတဲ့သူပါ။ ဒီအတွက် ကြောင့်လည်း မိုးနတ်သူဇာကို အင်အားဖြည့်မယ်ဆိုရင် အရိုင်းဟာ အသင့်တော်ဆုံးပါလို့ ကျွန်တော်ရဲရဲကြီးအားမခံခဲ့ပါဘူး။ ခြောက်လကျော်ကျော်လောက် မနေမနား ကျွန်တော်နားပူခဲ့တဲ့အတွက် မမမော် (သီတာဝင်း) ဟာ မိုးနတ်သူဇာအင်အားဖြည့်တင်းရေးကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သလို စက်မှုတက္ကသိုလ်က ချွန်စက်၊ ပင်မကြီးက အရိုင်းနဲ့ ဝေါ်ဝေါ်တို့ကို မိုးနတ်သူဇာဇာတ်ခုံပေါ် ဆွဲတင်နိုင်ခဲ့တာ ကျွန်တော်အတွက်တော့ တအားပါပဲ။ အရိုင်းနဲ့ ချွန်စက်ရောက်လာပြီးမှ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ 'ယောက္ခမ အိမ်

တက် သားမက် သမီးမီး' တစ်ခန်းရုပ်ပြဇာတ်ကို စင်တင်နိုင်ခဲ့သလို လူ့ရွှင်တော်တွေနဲ့ တေးဂီတအစီအစဉ်ကိုလည်း စင်တင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရိုင်းရော ချွန်စက်ရောဟာ အတီးအဆိုပါသနာပါကြသလို ပြဇာတ်ရေးတာ ကတာလည်း ဝါသနာပါသူတွေ ဖြစ်နေကြတာပါ။ မြို့တော်အင်အားသစ်အဖွဲ့ရဲ့ ပင်တိုင်ပရိသတ်တွေ ဖြစ်နေကြတာ တူသလို မိုးနတ်သူဇာမှာ ပြဇာတ်အစီအစဉ်လုပ်နေကြတာ ချင်းလည်း တူခဲ့ကြပါတယ်။ (ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး မတ်လရန်များပြဇာတ်နဲ့ တောစံပယ်ဖူးလေး ပြဇာတ်တွေကို စင်တင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။) မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့မှာ လူ့ရွှင်တော်ခြောက်ယောက် ဖြစ်လာသလို ကျွန်တော်နဲ့ အရိုင်းဟာလည်း အတွဲတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအချက်ဟာ အရေးပါပါတယ်။ လူ့ရွှင်တော်တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အပေးအယူမှုနေမှ ကြည့်ကောင်းပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်ပြော လျှောက်ပြန်နေတဲ့ လူ့ရွှင်တော်ဟာ ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်မခံပါဘူး။ အတွဲပျက်သွားတဲ့အခါမှာလည်း ကြည့်မကောင်းတတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အတွဲမိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ တစ်ယောက်က စကားတစ်ခွန်းစလိုက်တာနဲ့ သူ့ဘာပြောတော့မယ်၊ ကိုယ်ဘာပြန်ပြောရမယ်၊ ဘယ်ကို ဦးတည်သွားရမယ်ဆိုတာကို သိတဲ့ လူ့ရွှင်တော်တွေဟာ အတွဲတွေပါပဲ။ အတွဲညီတယ်၊ အတွဲမိတယ်ဆိုတာ ဒီလိုကနေ ဖြစ်ခဲ့ပုံရပါတယ်။ ရှေးက ဇာတ်ဆီ- ဇာတ်စံ၊ ဦးချစ်ဖွယ်- ဦးချစ်စရာ၊ ဒံပေါက်- ညှပ်ကြီးဆိုတာတွေဟာ အတွဲတွေပါပဲ။ ကျွန်တော်စင်ပေါ်တက်ကတည်းက အတွဲမိခဲ့ကြတာ ဇာနဏ-ပလာယာပါ။ မိုးနတ်သူဇာဖဖြစ်ခင်က ကျွန်တော်နဲ့ အတွဲမိခဲ့တာ ကိုခင်မောင်မြင့်ပါ။ ခုမိုးနတ်သူဇာမှာတော့ ဇာနဏ-အရိုင်းဖြစ်လာပါတယ်။ သူမရောက်ခင်က တစ်ဦးတည်း ပင်တိုင်ခွန်းထောက်ဆိုနေရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူရောက်လာမှ အနားရပါတော့တယ်။ အရိုင်းဟာ ကျွန်တော်ထက် အဆိုရော အသံရော ကောင်းတဲ့ သူပါ။ ချွန်စက်ကျတော့ ငြိမ်တယ်၊ မှင်မောင်းကောင်းတယ်။ ဒီလို လူတွေနဲ့ အင်အားဖြည့်ခဲ့တဲ့ မိုးနတ်သူဇာဟာ အားကောင်းမောင်းသန် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ၁၉၈၅ ခုနှစ် တပ်မတော်နေ့ ဂုဏ်ပြုအငြိမ်းခန်းရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်မှာတော့ အားကောင်းအညွန့်ကျိုး မိုးနတ်သူဇာကြီးဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

အထက်မှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၈၅ ခုနှစ် တပ်မတော်နေ့အငြိမ်းခန်းရိုက်ဖို့ မပါဝင်ဘဲ ဘေးထွက်ထိုင်နေတဲ့ အချိန်မှာ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့သားများက ချွန်စက်ကို ခေါ်ပြီး အငြိမ်းခန်းကို ဖြစ်အောင် ရိုက်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်စကားလုံးဆုံးတာ 'ဖြစ်အောင်ရိုက်တယ်' လို့ အတိအလင်းဆုံးလိုက်တာပါ။ 'ကောင်းအောင် ရိုက်တယ်' လို့ ကျွန်တော်မသုံးပါဘူး။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ဇာတ်ဆိုတာဟာလည်း ဒီအချက်တွေကြောင့်ပါပဲ။ အရိုင်းနဲ့ ချွန်စက်ကို ရုပ်ပြင်

အငြိမ်ခန်းထဲမှာ ထည့်မရိုက်သေးဖို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကန့်ကွက်ခဲ့ကြတာ မိုးနတ်သူဇာ အဖွဲ့သားတွေပါ။ ဒါကလည်း ရှင်းပါတယ်။ အရိုင်းက ပင်မကြီးက လာတာပါ။ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ရဲ့ အဖွဲ့သားအများစုကတော့ လှိုင်နယ်မြေကပါ။ သူတို့နှစ်ကျောင်းရဲ့ အမြင်မကြည်လင်မှုတွေက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲအထိ ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။ အရိုင်းကို အငြိမ်ခန်းထည့်မရိုက်ရင် ချွန်စက်ကိုလည်း မထည့်နဲ့ဆိုပြီး နှစ်ယောက်စလုံးက အရန်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခဲ့ရတာပါ။ ခုတော့ တပ်မတော်နေ့အငြိမ်ခန်းမှာ အရိုင်းကို ခေါက်ထားပြီး ချွန်စက်ကို ထည့်ကတားတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်သူစနက်လဲ။ ဒီအငြိမ်ခန်းမှာ ဇာဂနာမပါဘူး။ ပိန်ပိန်မအားဘူး။ စုတ်ချွန်းနဲ့ တက်တုပ် ရှိတယ်။ လေးယောက်ပြည့်အောင် ချွန်စက်နဲ့ အရိုင်းကို ထည့်သင့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့အရိုင်းကို ခေါက်ထားပြီး ချွန်စက်ကို ထည့်တာ မတရားဘူး။ တစ်ခါ လူရွှင်တော်သုံးယောက် တည်းနဲ့ အငြိမ်ကတယ်ဆိုတာကလည်း မလုပ်ဘူး။ မန္တလေးမှာလည်း ဒီလိုပဲ ကတားပဲပေါ့လေတဲ့။ ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ စင်ပေါ်မှာ ကြိုက်သလောက် ကြိုက်သလို ကလို့ ရတယ်။ ဒါရပ်မြင်သံကြား။ ကင်မရာရဲ့ သဘောတရားအများကြီးပါလာပြီ။ ပရိသတ်ကို ယုဒအဖြစ်အောင် တင်ဆက်နိုင်ရမယ်။ ကဲ မင်းသမီးထွက်လာပါပြီတဲ့။ ဘယ်ဘက်မှာ နှစ်ယောက်၊ ညာဘက်မှာ တစ်ယောက်။ ကြည့်လို့ ကောင်းရဲ့လား။ စဉ်းစားကြပါဦး။ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ တစ်ခါရိုက်ရင် ကင်မရာသုံးလုံး တစ်ပြိုင်နက်ရိုက်တာပါ။ အလယ်တည့်တည့်က ကင်မရာဟာ လူအကုန်ပါအောင် ရိုက်ယူရပါတယ်။ ဆယ်ယောက်ရှိရင် ဆယ်ယောက်၊ ခြောက်ယောက်ရှိရင် ခြောက်ယောက်ပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က ဖောက်ပြီး ဝင်ပြောရင် မလွတ်သွားအောင်လို့ပါ။ ဒီနေရာမှာ ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ကူးခြင်းရဲ့ သဘောသဘာဝကို နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ ရုပ်မြင်စတူဒီယိုတစ်ခုမှာ switcher လို့ ခေါ်တဲ့ စက်ခလုတ်ခုံတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဒီစက်ခလုတ်ခုံကို အင်ဂျင်နီယာ ဒါမှမဟုတ် တခြားကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးက ကိုင်တွယ်ရပါတယ်။ သူ့လက်အောက်မှာ ကင်မရာသုံးလုံးရဲ့ ခလုတ်သုံးခုရှိပါတယ်။ ကင်မရာတိုင်းမှာ ရိုက်ကူးခွေ လုံးဝ မပါပါဘူး။ ဒီအချက်က အရေးပါပါတယ်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပဲ ဘယ်လောက်ပဲ ရိုက်နေပါစေ၊ ကိုယ့်ကို ရိုက်တဲ့ ကင်မရာထဲမှာ အခွေ မပါတဲ့အတွက် ကိုယ့်အရုပ် ကိုယ့်သရုပ်ဆောင်ချက်ဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မပေါ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ဘယ်အရုပ် ဘယ်ပုံစံကို record လုပ်ထားသလဲဆိုတာ ခုနက switcher ကိုင်တဲ့ သူအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။ ကင်မရာသုံးလုံးရိုက်နေပေမယ့်သူကတော့ သူကြိုက်တဲ့ တစ်လုံးရဲ့ ရိုက်ချက်ကိုပဲ ယူမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို အမိန့်ပေးတဲ့သူကတော့ ရုပ်မြင်စင်တာ ရအနေနဲ့ ထုတ်လုပ်သူ producer လို့ ခေါ်တဲ့ အများအခေါ် ဒါရိုက်တာပါပဲ။ ဒါ

ရိုက်တာဟာ ကင်မရာသုံးလုံးက ရိုက်နေတဲ့ အရုပ်တွေကို မော်နီတာလို့ ခေါ်တဲ့ တီဗွီအသေးလေး သုံးလုံးကနေတစ်ဆင့် ကြည့်ပါတယ်။ ပြီးမှ ကင်မရာနံပါတ်တစ်က ရိုက်နေတဲ့ အရုပ်ကို ကြိုက်ရင် 'ကင်မရာခမ်း' လို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါလေရော။ ဒီအခါမှာ switch ဆရာက ခလုတ်နံပါတ်(၁)ကို နှိပ်လိုက်တော့ ပင်မထိန်းချုပ်ခန်းကြီးထဲက recorder အကြီးကြီးထဲကို တစ်ခါတည်း ရောက်သွားပါစေရော။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထုတ်လုပ်သူဆရာသမားက ကင်မရာနံပါတ်(၂)ကို ဘယ်လိုပဲရိုက်ထားဖို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်။ သူလိုချင်တဲ့ အနေအထားကိုလည်း ရောက်ရော 'ကင်မရာတူး' လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့အခါ switch ဆရာက ခလုတ်နံပါတ်(၂) ကို နှိပ်ပင်မထိန်းချုပ်ခန်းကြီးထဲက recorder အကြီးကြီးထဲကို ထပ်မံရောက်သွားပါတယ်။ ဒီတော့ ရုပ်ရှင်တွေ ဗွီဒီယိုတွေ ရိုက်သလိုမျိုး ရိုက်ပြီးသားအခွေတွေကို တည်းဖြတ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတည်း တည်းဖြတ်ပြီးသား အရုပ်တွေ၊ အသံတွေကို ပင်မထိန်းချုပ်ခန်းထဲက စက်အကြီးကြီးထဲကို အရောက်ပို့ရတာပါပဲ။ ကင်မရာခလုတ်လည်း ပိတ်၊ အဆင်သင့်တည်းဖြတ်ပြီးသား အခွေလည်း ရ။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကနေ တိုက်ရိုက်တန်းလွှင့်ရုံပါပဲ။ ဘောလုံးပွဲတွေ တိုက်ရိုက်လွှင့်တာလည်း ဒီသဘောပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အမှားခံလို့ မရပါဘူး။ မှားရင် အစက ပြန်လုပ်ရမှာပဲ အားလုံးငြိမြင်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သေချာအောင် လုပ်ကြပါတယ်။ အကြိမ်ကြိမ်အစမ်းလေ့ကျင့်ကြရပါတယ်။ အငြိမ်လူရွှင်တော်တွေဟာ ခဏခဏ အစမ်းလေ့ကျင့်ကြရတာကို ကြောက်ကြပါတယ်။ ပြက်လုံးတစ်ခုတည်းကိုပဲ လေ။ ငါးခါလောက် ပြန်ပြန်နေရတော့ ပြီးငွေတတ်တာ သဘာဝပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် အငြိမ်ရိုက်ပြီးဆိုရင် တစ်ခါလောက်ပဲ အစမ်းလေ့ကျင့် တန်းရိုက်လုပ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်ကင်မရာမင်းမှ မစွန့်စားရဲပါဘူး။ ကင်မရာရိုက်ချက်အသစ်အဆန်းတွေ မလုပ်ရဲပါဘူး။ ကမိန်းတွေ ထရော်လီတွေ မရိုက်ရဲပါဘူး။ ကင်မရာကို မလူ့မရူး ငြိမ်ငြိမ်လေးထောင်ထားပြီးပဲ ရိုက်လေ့ ရှိပါတယ်။

ဆိုပါတော့၊ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ (ဇာတ်ခုံလို့ဆိုပေမယ့် ကြမ်းပြင်အထက် နှစ်ပေပဲ မြင့်တာပါ) သရုပ်ဆောင်ကပြသ အရေအတွက်ဟာ ငါးဦး၊ ခုနစ်ဦး၊ ကိုးဦး၊ စသဖြင့် ရှိသင့်ပါတယ်။ ငါးယောက်ကပြတဲ့ ဇာတ်ခုံဆိုရင် ကင်မရာနံပါတ်(၁) က ငါးယောက်စလုံးကို အပြည့်ရိုက်ယူရမှာ ဖြစ်သလို၊ ကင်မရာနံပါတ် (၂) ကတော့ ညာအစွန်သုံးဦးကို တောက်လျှောက်ရိုက်ထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကင်မရာ နံပါတ် (၃) ကတော့ ဘယ်အစွန်သုံးဦးကို ရိုက်ယူထားကြရမှာပါ။ ဒီအတွက်ကြောင့် ဇာလယ်တည့်တည့်မှာ မင်းသမီးကို နေရာပေးပြီး ဘယ်ညာနှစ်ဖက်မှာ နှစ်ယောက်စီ နေရာချမှ ခွင်လုံမှာ ဖြစ်သလို ကင်မရာသုံးလုံးစလုံးမှာ မင်းသမီးမျက်နှာ ပါနေမှာ

ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ မင်သမီးရဲ့ဘယ်ဘက်မှာ လူ့ရွှင်တော်နှစ်ဦး၊ ညာဘက်မှာ တစ်ဦးနေရာချလိုက်ရင် ကင်မရာနံပါတ် (၂) နဲ့ (၃) နှစ်လုံးစလုံးမှာ မြင်ကွင်းလွတ်နေတာမျိုး ဖြစ်သွားပြီး ကြည့်မကောင်းတော့ပါဘူး။ ရုပ်ရှင်အဆီကတော့ ကင်မရာဘောင်း (Bound) ဟာသွားတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

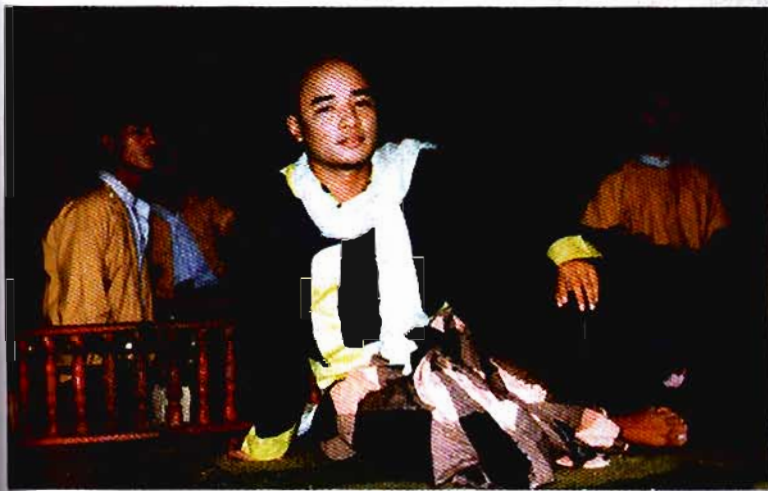
ဒီလိုအခြေခံတတ်မြောက်နားလည်တဲ့ သူတိုင်းဟာ စုံကဏန်းကို ရှောင်၊ မကဏန်းကိုပဲ ဆောင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးနတ်သူဇာတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပါပြီ။ လူ့ရွှင်တော်သုံးယောက်နဲ့ အငြိမ့်ခန်းကို ရိုက်ကူးလိုက်ပါပြီ။ မကျေနပ်ရင် မင်းဝင်ရိုက်လိုက်ပါလားလို့ ပြောနေကြပေမယ့် ရှောင်နေမှဆိုပြီး သနပ်ပင်မှာ ဖာကနာရိပ်သာသွားဝင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုတစ်ယောက်တစ်မျိုး စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့ကြတဲ့အကျိုးဆက်ကတော့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ကို ရုပ်မြင်သံကြားဆင်ဆာလူကြီးများက အထင်အမြင်သေးစေခဲ့သလို အဖွဲ့သစ်တွေ ထပ်မံဖော်ထုတ်ဖို့ ဦးသစ္စာကို တာဝန်ပေးအပ်တာမျိုးတွေ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ လူ့ရွှင်တော် ထိန်ထိန်၊ စုတ်ဖွား၊ ဖြတ်ထုံ၊ လေးအိုး၊ မင်းသမီး၊ ချစ်ချစ်ဇော်တို့ရဲ့ ပိတောက်ရွှေပါအဖွဲ့၊ မင်သမီး၊ သီတာသန်း၊ လူ့ရွှင်တော်၊ ချစ်စရာ၊ ကိုခင်မောင်မြင့်တို့အဖွဲ့၊ မင်သမီး၊ ခင်သန်းမြင့်ရဲ့ ယမင်းရွှေစင်အဖွဲ့တို့ အသီးသီးထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြတာဟာ ဒီအကျိုးဆက်တွေပါပဲ။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ မောင်းနှင်အားတွေပါပဲ။ သူတို့တွေနဲ့ ကွဲကွဲပြားပြား ခြားခြားနားနားဖြစ်အောင် လုပ်ရပေတော့မယ်လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သလို ရုပ်မြင်သံကြားသမိုင်းမှာ ရုပ်ရှင်ကားတွေလို အပိပ်လိုက်ခဲ့ပြီး ပြရတဲ့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ရဲ့ ဆယ်နှစ်လရာသီအငြိမ့်ခန်းကို တင်ဆက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ (ဒီနေ့ထိလည်း ဘယ်သူမှ ထပ်မလုပ်နိုင်ကြသလို အဲဒီစံချိန်ကိုလည်း မချိုးနိုင်သေးပါဘူး။) ဆယ်နှစ်လရာသီ အငြိမ့်ခန်းဟာ ပွက်ပွက်ညံနေအောင်ကို အောင်မြင်သွားခဲ့ပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာကို မနာလို အထင်ကြီးကြတဲ့သူတွေ ပိုမိုများလာသလို ဖာကနာကို ရုပ်ရှင်နယ်ထဲ ဆွဲခေါ်တာတွေလည်း ကြုံလာခဲ့ပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့လည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်ဖို့ စတင်တာစုလာပါတော့တယ်။

...



အားလည်း နာတယ် ခင်လည်း ခင်တယ် ပြက်လုံး ပြက်နေသော ဖာကနာနဲ့ အရိုင်း



ရှေးရိုးအသွင် အငြိမ့်သဘင်ခန်း

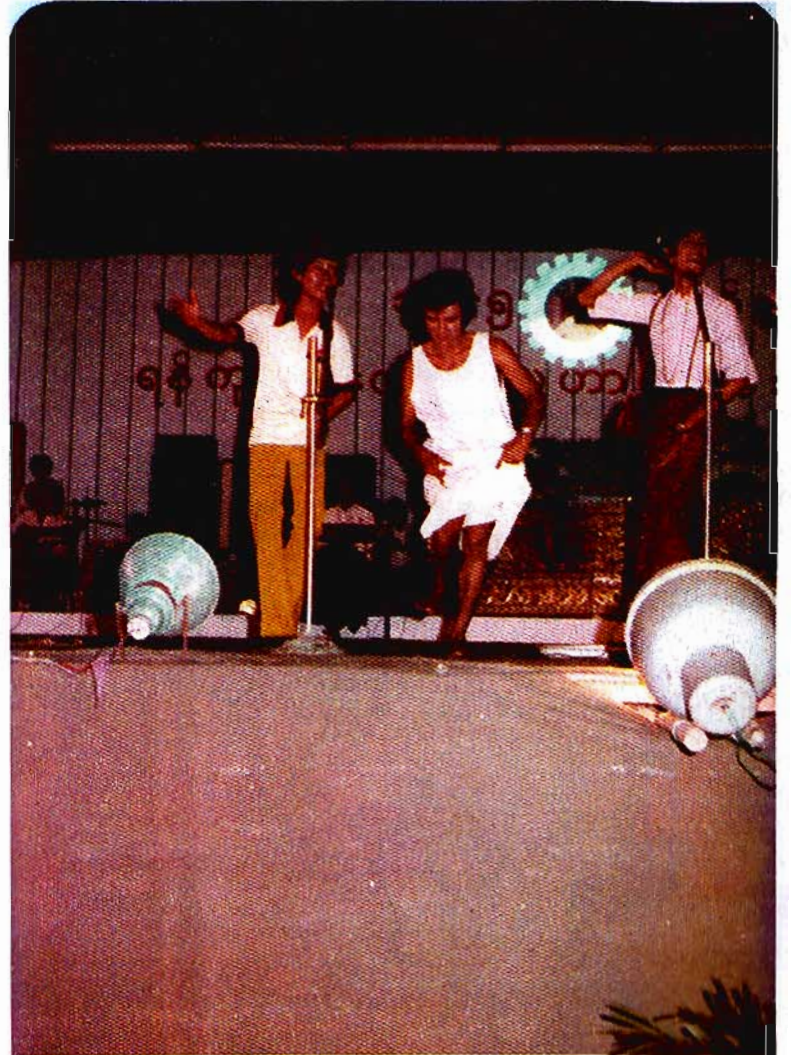


ပိန်ပိန်၊ ဇာဂနာ၊ မေတ္တာ၊ ပလာယာ
(တောင်သူလယ်သမားအငြိမ့်)



ပိန်ပိန်၊ စုတ်ချွန်၊ ညိုညိုလှိုင်၊ မာလာလွင်၊ မေတ္တာ၊ ဇာဂနာ
မြကျွန်းသာတက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံအငြိမ့်

HOME



တက်တူ၊ ဇာဂနာ၊ မေတ္တာ (Mary and John ပြက်လုံး)

HOME



Presenter အစ မြို့တော်ဝန်မဏ္ဍိုင်က ကွန်ပီ၊ ဇာဂနာ၊ ပိန်ပိန်၊ တက်တူ



တက်တူ၊ တက္ကသိုလ်လဲ့လဲ့၊ ဇာဂနာ၊ သီတာဝင်း (မန္တလေးသို့ ပွဲကရန်အသွား)



Presenter အစ မြို့တော်ဝန်မဏ္ဍိုင်က တက်တူ၊ မေတ္တာ၊ ဇာဂနာ၊ ပိန်ပိန်

HOME



ဒေါ်လှကလေးစိန်နှင့် မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့သားများ

HOME



ဂိတမယ်ဒေါ်လှကလေးစိန်နှင့် မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့သားများ



ဂိတမယ်ဒေါ်လှကလေးစိန်နှင့် မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့သားများ



ဂိတမယ် ဒေါ်လှကလေးစိန်



သီတာဝင်း မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ကပြနေစဉ်



ဂီတမယ်ဒေါ်လှကလေးစိန်နှင့် မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့သားများ



ဒေါ်လှကလေးစိန်နှင့် မိုးနတ်သူဇာ



ဂီတမယ်ဒေါ်လှကလေးစိန်နှင့် မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့သားများ

HOME



တက်တူ၊ စုတ်ချွန်၊ သီတာဝင်း၊ ဇာတ်နာ၊ ပိန်ပိန်
ခေတ်ငါးခေတ်အငြိမ့်

HOME



သီတာဝင်း



အရိုင်း၊ ဝင့်သိင်္ဂီ၊ ဇာတ်နာ၊ ကင်းကောင်



တက်တူ၊ စုတ်ချွန်၊ သီတာဝင်း၊ ဇာတ်နာ၊ ပိန်ပိန်

HOME



ပဲခူးပွဲမှ ဇာတ်နာ၊ ဝင့်သိင်္ဂီ

HOME



မြပုဏ္ဏမာ ဇာတ်ရုံ



ဂေါ်ဖီလာ၊ အရိုင်၊ ဝင့်သိင်္ဂီ၊ ဇာတ်နာ၊ ဖိုးဖြူ

လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဇာတ်နာ

၁၉၈၅ ခုနှစ်ဟာ ကျွန်တော်တဝအတွက် တော်တော်အပြောင်းအလဲများတဲ့ နှစ်ဖြစ်သလို ဝိုးနတ်သူဇာအတွက်လည်း တော်တော်အပြောင်းအလဲများတဲ့ နှစ်ပါပဲ။ ဝိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ရဲ့ တပ်မတော်နေ့အငြိမ်းရိုက်ဖို့ မရိုက်ဖို့ ဆွေးနွေးရင်း အဖွဲ့နှစ်ခြမ်းကွဲခဲ့သလို တခြားအဖွဲ့သစ်တွေ အပြိုင်အဆိုင်ပေါ်လာတဲ့အတွက် ဝိုးနတ်သူဇာ ညီညွတ်ရေးကို လှလှယုယုပြန်တည်ဆောက်ကြရပြန်ပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားသမိုင်းမှာ မှတ်တိုင်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လရာသီအငြိမ်းနဲ့ ပဉ္စမအကြိမ်ပါတီညီလာခံအငြိမ်းကို တင်ဆက်နိုင်ခဲ့သလို ဇာတ်နာရဲ့ 'နေကောင်းသွားမှာပါ' ပြက်လုံးကို တစ်နိုင်ငံလုံး ပြောစမှတ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါပဲ။ ပြက်လုံးဆိုတာ အသစ်လုပ်လို့မရဘူး၊ အဟောင်းပေါ်မှာပဲ ထပ်ထပ်လုပ်ရတာဆိုတဲ့ ကြွက်ပျင်းလှူရွှင်တော်တွေကို ပြက်လုံးအသစ်ဆိုတာ ဟော့သလို လုပ်လို့ ရတယ်လို့ ပြသနိုင်ခဲ့တာ ဝိုးနတ်သူဇာရဲ့ အောင်ပွဲပါပဲ။ တကယ်တမ်းပြောကြစို့ဆိုရင် အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ရဲ့ လှူရွှင်တော်သက်ဟာ ဝါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ပြက်လုံးအသစ် မရှိဘူးဆိုတာကို မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြက်လုံးအသစ် ၁၇ ခုတိတိ တင်ဆက်ခဲ့လိုက်တာ ပြဿနာ ၁၇၀ လောက် တက်သွားတော့တာပါပဲ။

'ဆယ်နှစ်လရာသီကဗျာများ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်မိရာကနေ ဆယ်နှစ်လရာသီအငြိမ်းခန်းလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာတို့ရဲ့လ ဆယ်နှစ်လမှာ ပွဲဆယ့်နှစ်ပွဲရှိတယ်။ ပန်း၊ ဆယ့်နှစ်မျိုး၊ ပွင့်တယ်။ နုကွတ်ဆယ့်နှစ်မျိုး၊ ထွန်းတယ်။ ဒီတော့ တစ်လတစ်ပွဲကို အငြိမ်းခန်းတစ်ခုလုပ်လိုက်ရင် သေချာပေါက် ဆယ်နှစ်ရက်စာပဲ။ ကျွန်တော် တော်တော်ပျော်သွားပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ အငြိမ်းကို အပိုင်းနဲ့ ခွဲပြရတာမျိုး တစ်ခါမှမရှိသေးဘူး။

ဒီတော့ ကျွန်တော်အားကြိုးမာန်တက်နဲ့ သီချင်းတွေရှာ၊ ပြက်လုံးတွေ စဉ်းစားလုပ်လိုက်တာ နောက်ဆုံးနှစ်စာမမပွဲမှာ ဆယ်လီထီတော့တာပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေကရော ဆရာတွေကပါ စိတ်မကောင်းကြဘူး။ ဝိုင်းအားပေးကြတယ်။ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ တစ်လက်မလောက်အလိုကျမှ ခလုတ်ကန်သင်းမဖြစ်စေချင်ကြပါ

ဘူး။ အဖွဲ့သားတွေကလည်း အငြိမ်အစိအစဉ်ကို လက်လျှော့စေချင်ကြတယ်။ စာမေးပွဲကို ပြန်ဖြေဖို့ စာမေးပွဲထဲမှာပဲ အာရုံနှစ်မြှုပ်ဖို့ ဝိုင်းတိုက်တွန်းခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ နှစ်ခုလုံး အောင်မြင်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်းလည်း အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး အောင်မြင်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့ရသလို ဆယ့်နှစ်လရာသီအငြိမ်ကိုလည်း တစ်ခမ်းတနားတင်ဆက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အကျိုးဆက်ကတော့ ဇာဂနာကို ခေါင်းဆောင်တင်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ကိစ္စတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တော့တာပါပဲ။

ဆယ့်နှစ်လရာသီအငြိမ် ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ပြပြီးတဲ့အခါမှာ ပထမဆုံးကျွန်တော့်ဆီ ဆက်သွယ်ခဲ့သူကတော့ ဒါရိုက်တာ သင်သင်းယုပါပဲ။ ‘နေကျောက်ခဲ’ ကာတွန်းကို ဇာဂနာနဲ့ရိုက်ဖို့ဆိုပြီး ရုပ်ရှင်ကင်မရာကြီးတွေနဲ့ စမ်းသပ်ရိုက်ကူးခဲ့ပါသေးရောလား။ ဒီတုန်းက ကင်မရာမင်္ဂ ဦးဖိုးထောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဇာတ်ကားမှာ ဇာဂနာမပါခဲ့ပါဘူး။ ဒီတုန်းက နိုင်ငံကျော်၊ နာမည်ကျော် မင်းသမီးက ဇာဂနာနဲ့ မတွဲနိုင်ဘူးဆိုလို့ ဒေါ်သင်းသင်းယုက ဇာဂနာကို ခေါင်းဆောင်တင်ရိုက်မယ့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သင်းသင်းယုဟာ ဇာဂနာအပေါ်မှာ တော်တော်စေတနာထားခဲ့သူပါ။ သီရိရုပ်ရှင် ဦးသန်းမောင်နဲ့ ဆက်သွယ်ပေးပြီး ဒါရိုက်တာဦးမင်းနိုင်ရဲ့ ‘ချစ်ကြီးလိမ်’ ဇာတ်ကားမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဇာတ်ကားမှာ ပါဝင်မယ့် မင်းသမီးက ဇာဂနာနဲ့ မတွဲဘူးဆိုတဲ့ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်ပါပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်စကားတောင် မပြောဖူးဘဲနဲ့ ဘာလို့ကျွန်တော့်ကို အပြုံးထားနေလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်သဘောမပေါက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ထုတ်လုပ်သူ ဦးဖော်ဝင်း၊ စာရေးဆရာ ဦးအောင်စိုးဦးနဲ့ ဒါရိုက်တာမောင်တင်ဦးတို့ရောက်လာတော့မှပဲ ဇာတ်ရည်လည်ခဲ့ပါတော့တယ်။ တခြားလူတွေနဲ့ မရိုက်ဖြစ်ဘဲ ပါပါကြီးနဲ့သာ ပွဲဦးထွက်ရိုက်ဖြစ်အောင် ဦးတင်ဦး ဆင်လိုက်တဲ့ ခွင်လို့ သိလိုက်ရတဲ့အခါ ပါပါကြီးလို့ နာမည်ကျော်နေတဲ့ ဒါရိုက်တာမောင်တင်ဦးဟာ အကွက်ရွှေ၊ အကွက်ဆင်၊ အကွက်မြောင်း တယ်တော်ပါကလားရယ်လို့ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါရိုက်တာမောင်တင်ဦးရဲ့ ‘မင်းသားတော့ မင်းသား’ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးမှာ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နဲ့ ဇာဂနာ ပထမဆုံးသရုပ်ဆောင်ခွင့်ရခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒါဟာလည်း မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့နဲ့ ဝေးစေခဲ့တဲ့ အဓိက အကြောင်းရင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ ပါပါကြီးမောင်တင်ဦးက ကျွန်တော့်ကို အငြိမ်မကုသိုင်းပါဘူး။ ဇာတ်ခုံပေါ်က အမူအရာတွေ ရုပ်ရှင်ထဲ ပါလာမှာ စိုးလို့တဲ့။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်အစက လုံးဝ နားမလည်

ခဲ့ပါဘူး။ ပါပါကြီးသက်သက် လူလည်ကျတာ၊ ပါဝါပြတာလို့ပဲ နားလည်ခဲ့တာပါ။ တကယ်နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့မှပဲ ဟုတ်မှန်း သိခဲ့ပါတယ်။ မင်းသားတော့ မင်းသားဇာတ်ကားရိုက်ရင်း တစ်ညမှာ ပဲခူးကို မိုးနတ်သူဇာနဲ့အတူ အငြိမ်သွားကခဲ့ပါတယ်။ နောက်နေ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမူအရာတွေဟာ အိုဗာတွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တစ်နေကုန် ကားရိုက်နားခဲ့လိုက်ရပါတယ်။ ဇာတ်ခုံပေါ်က ကိုယ်ဟန်အမူအရာ၊ လေယူလေသိမ်းတွေဟာ လုံးဝခြားနားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ခွင့်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာပါ။ ဒီအကြောင်းတွေဟာ အငြိမ်နဲ့ သိပ်မဆိုင်တဲ့အတွက် နောင်မှပဲ ကျွန်တော်ရေးသားဖော်ပြပါမယ်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်ဟာ တော်တော်အပြောင်းအလဲများတဲ့ နှစ်လို့ ကျွန်တော်အထက်မှာ ပြောခဲ့သလို ပြဿနာများတဲ့နှစ်လို့လည်း ကင်ပွန်းတပ်လို့ ရနိုင်ပါတယ်။ အစကတော့ ဆယ့်နှစ်လရာသီအငြိမ်ပါပဲ။ မြန်မာတို့ရဲ့ ပထမဆုံးလ၊ ပထမဆုံးပွဲဖြစ်တဲ့ တန်ခူးလသင်္ကြန်ပွဲကို မန်းတောင်ရိပ်ခို (မူရင်း) ဆိုပြီး သုမောင် ဆိုတဲ့ သီချင်းပါ။ သုမောင်ဆိုတုန်းက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့အစီအစဉ် တီဗွီမှာ လွှင့်တော့မှပဲ ကွိုင်က တက်တော့တာပါပဲ။ ဆရာမြို့မငြိမ်းရဲ့ မန်းတောင်ရိပ်ခို (မူရင်း) ဆိုတဲ့ သီချင်းပထမအငိုက်ဟာ ဆရာမြို့မငြိမ်းရဲ့ ချစ်ဗျူဟာတေးသွားအလိုက်နဲ့ အတူတူပါပဲ။ ချစ်ဗျူဟာသီချင်းဟာ အိမ်ကညက်ညောတဲ့ ဖဲမွေ့ရာပေါ်ဝယ်ဆိုတဲ့ တေးသွားနဲ့ မန်းတောင်ရိပ်ခို(မူရင်း)ရဲ့ ပိတောက်တွေ ဝေလို့ရယ် ဝင်းပပပျိုရယ်ဆိုတာတွေဟာ အသံအတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သုမောင်ရဲ့ သီချင်းကို အမှီပြုပြီး တင်ဆက်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်တို့တင်ဆက်လိုက်တဲ့ သီချင်းဟာ လုပ်ကြံထားတာဆိုပြီး စာစောင်တွေမှာ အရေးခံရပြန်ပါရော။ ဒီကိစ္စဟာ နောင်နှစ်(၂၀) လောက်အကြာမှာ အနိုးတွန်းပြီး အောင်အောင် (ယဉ်မွန်)ရဲ့ စာအုပ်ကို အကြောင်းပြုလို့ ဆရာညွှာ၊ ဆရာမြို့မငြိမ်း၊ ဦးဘသိန်းတို့ရဲ့ သုံးဦးအစုစပ်ဆိုတာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပါရောလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီတုန်းက တင်ဆက်ခဲ့တဲ့ မန်းတောင်ရိပ်ခို(မူရင်း)သီချင်းကို အမှတ်တရဖော်ပြချင်ပါတယ်။

မန်းတောင်ရိပ်ခို(မူရင်း)

ရွှေပိတောက်တွေ ပွင့်ကြွေင်ကာရယ်
 နွဲ့ယိမ်းကာ ပန်းပေါင်းတင့်ဆီခြယ်
 မာလာထုံညီပျို သင်းရန်ကြူတယ်
 မြို့တိုင်းနယ်တိုင်းရယ် သင်းကြိုင်ပွင့်လန်းလို့နေတယ်

ပိတောက်တွေဝေလို့ရယ် ဝင်းပပယျိုရယ် ဝင်းပပယျိုရယ်
 ချစ်ရေစင်ဖျန်းတယ် ရွဲလို့သာစိုစေကွယ်
 ငွေငန်းဖြူရယ် ရွှေမန်းသူရယ်
 ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းတွေ့ချင်တယ်။
 ပက်စမ်းပါခင်ရဲ့ ရွဲချင်တိုင်းရွဲပါစေကွယ်
 ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘယ်လိုတွေ့ ပက်ပက်
 မြို့မက ရယ်တယ်
 ပက်ချင်တိုင်းလည်း ပက်နိုင်တယ်
 သင်္ကြန်ပျိုသက်လှယ်
 ကိုယ့်ဘာကိုယ်ပက်မယ်ခေါ်ဦးရေလယ်။
 (သံပြိုင်)
 (မြန်နွာ ရေညိုညိုရစ်ကာသန်းတော့
 ရွှေမန်းတောင်ရိပ် တူတူခိုသူ ပျိုဖြူတွေ့ရယ်
 ပျော်ခင်းလေးသာပါဘိတယ်
 အတိတ်ကောင်းယူမယ် နှစ်ဦးအခါတော်ဝယ်)
 ဪ အတာတော်ကျူးချိန်မို့ ရွှင်မြူးကပျော်ကြတယ်
 မယ်တို့တွေမာစေကြောင်း ဆုတောင်းပါတယ်
 မန်းမြို့သူရယ် ရေကြက်ဥပါးမှာစီခြယ်
 မြင်သူတိုင်း ငေးလောက်ပေတယ်
 ပပဝတီ ရောဟထီ ဘရဏီ လူ့ပြည်မှာအကုန်ဆုချောသလား
 နမများ အစ်မများတို့ရယ် ညီညာဆုံကြတယ် အလှများဂုဏ်ကြွယ်။
 (သံပြိုင်)

ဒီနေရာမှာ ပြက်လုံးကိစ္စကိုလည်း နည်းနည်းစွက်ပြီးပြောရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သင်္ကြန်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ပြက်လုံးကို ရှာကြတဲ့အခါ ယိမ်းကတာရယ်၊ သံချပ်ထိုးတာရယ် နှစ်မျိုးရလာပါတယ်။ ယိမ်းကတာ ပြည်သူပိုင်မဟုတ်ပါဘူး။ သံချပ်ကတော့ အများဆိုင်ပစ္စည်းပါ။ ပြည်သူ့ပိုင်ခန့်သံပါ။ လူ့ပြက်သံချပ်ထိုးတာ ဘာဆန်းလဲဆိုတော့ ဆန်းပါတယ်။ မိုး မိုး မိုး မိုးလားမောင်တို့ဆိုတာ မဟုတ်သလို၊ သီချစ်၊ တစ်ပုဒ်ကို အသံယူပြီး စာသားသွတ်ထားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သံချပ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်ကို ထည့်လိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ။ ပြက်လုံးဆိုတာ အသစ်လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော်တို့က လုပ်ပြချင်တာပါ။ အဲလွဲသံချပ်ဆိုတာ လူ

ရွှင်တော်တွေဆီမှာ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ ကဗျာဘာဏ်တိုက်ထဲမှာလည်း ပါပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ သမီးနဲ့ သရက်သီး အဲလွဲသံချပ်မျိုးပါ။ ဘုရင်နဲ့ နောက်တော်ပါဝန်တွေ အတိုင်အဖောက်မကိုက်လို့ အဲလွဲသွားတဲ့ သံချပ်မျိုးပါပဲ။ ဆိုပါတော့...

ဘုရင်- ငါ့ရဲ့ မယ်တော် မမြင်ပါလား
 ဝန်များ- ပြတင်းရွှေချ စံစားနေပါတယ်
 ဘုရင်- ငါ့ရဲ့ ဆင်တော် မမြင်ပါလား
 ဝန်များ- ပြတင်းရွှေချ စံစားနေပါတယ်
 ဘုရင်- ဟာ ဆင်က ပြတင်းရွှေချနဲ့ စံစားစရာလားကွာ။ မုန်ယိုသွားလို့
 တောခိုသွားတယ်ပြောမှပေါ့
 ဝန်များ- မုန်ယိုသွားလို့ တောခိုသွားတယ်
 ဘုရင်- အဗန္ဓရ သရက်သီး ချိုလိုက်တာ
 ဝန်များ- မုန်ယိုသွားလို့ တောခိုသွားတယ်
 ဘုရင်- သရက်သီးက တောခိုစရာလားကွာ။ အမျိုးကောင်းလို့ အစေ့
 ထုတ်ကာ နေလှန်းထားလိုက်လို့ဆို
 ဝန်များ- အစေ့ထုတ်ကာ နေလှန်းထားလိုက်
 ဘုရင်- ရှုမငြီးတဲ့ သမီးလေးကော
 ဝန်များ- အစေ့ထုတ်ကာ (ဘုရင်က ပါးစပ်အတင်းလိုက်ပိတ်)

ဒီပြက်လုံးကတော့ လူ့ပြက်အကုန်လုံးနီးပါး ပြက်ဖူးကြပါတယ်။ မိုးရိုးသံချပ်တစ်ခုကနေ အဲဒီလို အဲလွဲသံချပ်ကို ဘယ်သူတွေက စပြီး ပြောင်းခဲ့ကြတာလဲ။ ပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးကို ဘယ်ကနေပြီး ရကြလဲ။ တန်ဖိုးရှိတာ စိတ်ကူးပါ။ အဖိုးတန်တာ စိတ်ကူးပါ။ ကျွန်တော်တို့ တန်ဖိုးထားတာ စိတ်ကူးကိုပါ။ ပြောင်းလဲဖို့ ရလာတဲ့ အတွေးတစ်ခုရယ်။ အကောင်အထည်ဖော်လိုစိတ်ရယ်ဟာ တော်တော်အရေးပါပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က သီချင်းနဲ့ အတိုင်အဖောက်ပြောတဲ့ သံချပ်ပုံစံတစ်ခုကို စစ်ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ အော်ပရာတွေ၊ တေးဂီတပြဇာတ်တွေမှာ တွေ့ရလေ့ရှိတဲ့ သီချင်းနဲ့စကားပြောတဲ့သဘာဝကို အခြေပြုတာပါ။ ဆိုပါတော့...

- ကောင်ကလေး ကောင်ကလေး အင်္ဂလန်ကို လိုက်မလား
 - မလိုက်ဘူး မလိုက်ဘူး ဘယ်နိုင်ငံမှ မလိုက်ဘူး တို့နိုင်ငံ တို့ချစ်တယ်
 ဘယ်နိုင်ငံမှ မလိုက်ဘူး

- မီးရထား၊ မီးရထား၊ အင်္ဂလန်က မီးရထား၊ တစ်နာရီနောက်ကျသွားရင် ခရီးသွားလုပ်သားပြည်သူ လျော်ကြေးရတဲ့ မီးရထား

- မီးရထား၊ မီးရထား၊ မြန်မာပြည်က မီးရထား၊ တစ်နာရီမှာ ရောက်မယ် ပြောပြီး တစ်နေ့လုံးပျောက်တဲ့ တို့ရထား

အဲဒီသံချပ်ဟာ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ တော်တော်ကြိုက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြတော့ ဝါမလာရာတော့ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ၁၉၈၅ ခုနှစ်က ကျွန်တော်တို့စမ်းသပ်ခဲ့တဲ့ သံချပ်ပုံစံဟာ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ရောက်တဲ့အခါမှာ...

"ထမင်းအများကြီးမစားနဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဖက်တီးဖြစ်မှာစိုးလို့"

ဆိုတဲ့ ဝမ်းဒါးကြော်ငြာ

"ကျွန်မကို ချစ်ရင် မောင်ကြီးရယ် ဝယ်ပေးပါလား"

"ငါ့မှာ ရှိတဲ့ ဝတ်ဆံလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဖြစ်မှာလဲ"

"ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရော မချစ်ဘူးလို့ မှတ်လိုက်မယ်"

ဆိုတဲ့ ရွှေလီရွှေဆိုင်ကြော်ငြာတွေဟာ အဲဒီသံချပ်ရဲ့ အကျိုးဆက်တွေ ပါပဲ။

ဆယ့်နှစ်လရာသီအငြိမ်ရဲ့ ဂယက်အထဆုံးပြဿနာကတော့ နတ်တော် လပါပဲ။ နတ်တော်လစာဆိုပွဲမှာ စာရေးဆရာတွေ နယ်အနှံ့ ဟောပြောပွဲထွက် ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုဟောပြောကြတဲ့အခါမှာ တချို့စာရေးဆရာမတွေဟာ သီချင်းတွေ ဆိုဆိုပြတတ်ကြပါတယ်။ စာပေရေးရာအယူအဆတွေကို တစ်ခုမှ မဟောမပြောဘဲ ဘယ်ရတုကတော့ ဘယ်လို၊ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ကတော့ ဘယ်နှယ်ဆိုပြီး ဆိုလိုက် ကြတဲ့ သီချင်း။ တချို့နယ်တွေမှာ တီးဝိုင်းတောင် ထည့်ပေးရပါတယ်။ နောင်တော့ စာရေးဆရာမတွေ တင်မကဘူး။ စာရေးဆရာကြီးတွေကပါ ဆိုင်းဝိုင်းနဲ့ သီချင်းတွေ ဆိုပြီး စာပေဟောပြောလာကြပါတယ်။ အဲသဟာကို ကျွန်တော်တို့က ပြက်လုံးလုပ် ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ဆရာသိပ္ပံပျံ့တင်ကို နောက်တဲ့ ပြက်လုံးပါ။ ဘယ်နေရာကို ရောက်ရောက် ဒီအကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းပဲ ဟောပြောနေတယ် ဆိုတာကို ခေါင်းတည်ပြီး ပြက်လုံးလုပ်ခဲ့တာပါ။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီပြက်လုံးလုပ်တာဟာ မကောင်းပါဘူး။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးထိ ခိုက်အောင် ပြောတာ ပြက်တာဟာ မသင့်တော်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့အများ နဲ့ ဆိုင်မယ် ထင်တဲ့၊ တကယ်လည်း တိုက်ရိုက်ကြီးပတ်သက်နေတဲ့ စာရေးဆရာ

တွေ စင်မြင်ပေါ်မှာ အရက်တွေ မူးပြီး လျှောက်ပြောနေတဲ့ ကိစ္စကို ပြက်လုံးလည်း လုပ်လိုက်ရော ဝိုင်းတွယ်လိုက်ကြတာများ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းပါပဲခင်ဗျာ။ စာပေအသိုက်အဝန်းမှာ ကြီးလာပြီး စာရေးဆရာမိဘနစ်ပါးကနေ မွေးဖွားလာခဲ့တဲ့ ဖာနာခမျာ အရက်သမားစာရေးဆရာတွေ ဝိုင်းသမတာကို အလှူအလဲခံခဲ့ရပါတော့ တယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဖိမဆုံးမ ဖေဆုံးမလို့ ကျွန်တော်ကို စာမျက်နှာထက် တင် ရေးတာရယ်။ ဇွေးနဲ့ နှိုင်းခံရတာရယ်တွေပါပဲ။ ကျွန်တော် အင်မတန် လေးစားရတဲ့ ကျေးလက်အကြောင်းတွေ ရေးလေ့ ရှိတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင် အင် မတန် အငြိုးကြီးကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ကို ချေမှုန်းခဲ့ပါတယ်။ ဆရာအထောက်အကူ အောင်ရဲ့ သောင်ပြောထဲမှာ နာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ တွယ်ခဲ့ပါရောလား။ ကျွန်တော် ကို အားပေးခဲ့တာဆိုလို့ ဦးလေး ဦးကိုယုတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဆရာဝန်ပေါက်စ စာရေးဆရာနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်ကို အချောင်ထင်သမလိုက်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းက အသက်အစိတ်မပြည့်သေးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ပါ။ အရွယ်ကလည်း တော်တော်ထနေကြနေတဲ့ အချိန်ပါ။ ဒီလိုလူငယ်တစ်ယောက် ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကိုယ့်ကို တိုက်ခိုက်လာတဲ့သူတွေကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်ချင်မှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဖိဘာနှစ်ပါး၊ ဦးလေး ဦးကိုယု၊ အန်တီစမ်း (သာယာဝတီစမ်းစမ်းနွဲ့) နဲ့ ဦးလေးဗိုလ်သခင် ဆရာတင်တို့ အထိန်းအသိမ်းတော် လို့လို့ပဲ ပြောရပါတော့မယ်။ ကျွန်တော်တော်တော်ရန်ဆတော့မယ့် အခြေအနေက နေ လွတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်နှစ်ိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာကြီး ဦးစိန် ခင်မောင်ရီကို တက္ကသိုလ်ဆေးရုံပေါ်မှာ သွားကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောများ ပြစ်များခဲ့တာတွေ ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ပါ။ အဲဒီမှာ ဆရာကြီး ဦးစိန်ခင်မောင်ရီ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ "အမှန်ကတော့ ငါက ဝေဖန်ရေးရိုးရိုးရေးခဲ့တာပါကွာ။ ကျွန်တို့ လူတွေက ကလောင်အလွဲသုံးစား လုပ်ပြီး ဝိုင်းဆော်ကြတော့ ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး" တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း တော်တော်မှတ်သွားပါတယ်။ လောကမှာ အလွဲသုံးစားဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာမှ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း လူပြက်လိုင်စင်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ဆရာ သိပ္ပံပျံ့တင်ကို သွားနေကန်ခဲ့မိလို့ ခုလိုပြန်ခံရတာပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန် ပြောသိမ်နိုင်းခဲ့ပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်စာပေဟောပြောပွဲကို ဆယ်နှစ် လောက် နယ်ရော မြို့ပေါ် လိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ တချို့စာရေးဆရာတွေဟာ စင်ပေါ် မှာ မဟောပြောနိုင်ဘဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မူးနေကြလေတော့ ပရိသတ်ရဲ့အရှိအသေ တစ်စရာ ကိစ္စတွေ တော်တော်ဖြစ်ခဲ့တာ ကျွန်တော်မြင်တွေ့ခဲ့ရလို့ ဒီပြက်လုံးကို လုပ်ခဲ့မိတာပါ။ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ထဲမှာလည်း ဖော်ကားလို စိတ်နဲ့ ပြက်လုံး



ထုတ်တာ မဟုတ်။ အပြုသဘောနဲ့ တင်ပြတာပါလို့ အတိအလင်းကြီးကြိုတင် ပြော
 ထားပါရက်နဲ့ ဒီလောက် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ရေးရက်ကြလေခြင်းလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့
 တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီကိစ္စတွေကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်နဲ့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ဟာလည်း
 ဆက် ဆံ ရေးကျခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်စွာတယ်ပေါ့။ ဆရာစိန်ခင်မောင်ရီ ဝေဖန်
 ရေးရေးတာကို ကျွန်တော်ပြန်ပြီး မတုံ့ပြန်သင့်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်ကြောင့်အဖွဲ့ပေါ်
 မှာ အမှန်းပွားတဲ့ လူတွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်ပေါ့။ အဲသလိုအပြစ်တင်တာတွေကို
 ကျွန်တော်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအငြိမ်းအစိအစဉ်အောင်မြင်ခဲ့ရသလို 'နေ
 ကောင်းသွားမှာပါ' ပြက်လုံးခွင့်ဟာလည်း တက္ကသိုလ်တေသံသွင်းကနေ ကက်ဆက်
 ခွေထုတ်ရတဲ့အထိ လူထုကြားထဲ ပျံ့နှံ့ခဲ့ရပါတယ်။ လပြည့်ညပြီးရင်လဆုတ်
 ပဲလို့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့ကြသလို ကျွန်တော်တို့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ဟာလည်း
 တဖြည်းဖြည်းမညီညွတ်မှုတွေ များလာပါတော့တယ်။ အနုပညာသမားတွေမှာ ဖြစ်
 လေ့ ဖြစ်ထရှိတဲ့ 'ငါ' ဆိုတဲ့ မာနတရားတွေပါ။ အင်မတန်ရိုးနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ
 အမြဲတမ်းပဲ ဆန်သစ်နေပါတော့တယ်။ အထူးအထောင်တွေကြားက အဖွဲ့ကို မောင်း
 နှင်ခဲ့တာ ငါကုန်ဆိုတဲ့ မတော်မတရားမာနစိတ်ကို ဦးဆုံးမွေးခဲ့တာ ကျွန်တော်ပါ။ ဖဲ
 သမားစကားနဲ့ ဆိုရင်တော့ ရှိုးလိုက်တာပါပဲ။ အောက်ပြုတ်အိမ်က ထိုးလိုက်လာ
 တော့ ထင်ကြေးမကိုက်ဘဲ ဝိုင်းထဲကနေ ထွက်သွားရတာ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါ
 တော့တယ်။

မလိမ်မညာတမ်း ဝန်ခံရရင် ၁၉၈၆ ခုနှစ်မှာ မိုးနတ်သူဇာကြီး ပြိုကွဲသွား
 ရခြင်းရဲ့ တရားခံအစစ်ကတော့ ဇာဂနာပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

• • •

ပြုပုဏ္ဏမာ မွေးဖွားခြင်း

အမှန်ကတော့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ကြီးကို form ရော content ရော
 ပြောင်းချင်နေတာ ကျွန်တော့်အာသီသမီး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေဆိုပြီး ဗန်း
 ပြကာ ပြကာနဲ့ လုပ်စားနေကြတာ များနေပြီ။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဓာတ်ခွဲခန်းမရှိပါဘူး။
 သို့ပေမဲ့ ခေတ်ပညာလေးတော့ တတ်ထားရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ဆိုတာတွေကလည်း
 ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှုံ့နေပါပြီ။ ကျွန်တော်ပြောင်းချင်တဲ့ ပုံစံအသစ်ဆို
 တာက ဒီလိုပါ။

ထိုင်မသိမ်းတွေ ဝတ်၊ ဆံထုံးကြီးတွေ ထုံးပြီး ထွက်ထွက်ကနေကြတာ
 ကြာနေပါပြီ။ ခုပိုသတ်ကလည်း နည်းနည်းခါနေပြီ။ ဒီတော့ ကိုရီးယားက ယင်
 တောင်ယိမ်းတွေလို၊ ဗီယက်နမ်က လယ်သမားယိမ်းတွေလို အငြိမ်းကို တင်ဆက်
 ချင်တယ်။ ဆိုပါတော့ ကောက်စိုက်သမင်ချင်။ မင်းသမီးနဲ့ အဖွဲ့က ကောက်စိုက်သမ
 ဝတ်စုံနဲ့ လယ်ကွင်းထဲမှာ ကောက်စိုက်ရင်း သီချင်းဆိုမယ်။ ဟော... အကပိုဒ်လေး
 ပြောင်းလိုက်ရော မင်းသမီးဟာ ဝတ်နေကျ မင်းသမီးဝတ်စုံနဲ့ ကလိုက်ရုံပဲ။ တင်
 ဆက်ပုံပြောင်းတယ်။ အကြောင်းအရာကို လိုက်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့
 သီချင်းနဲ့ တင်ဆက်မှုတွေ ဖြစ်လာမယ်။ ဆိုကြပါစို့၊ ညဘက် ကောင်မလေးတွေ
 အလုပ်လုပ်တဲ့ အနားမှာ ကာလသားတွေ လူမျိုးလှည့်မယ်။ စကားထာဝဂ်မယ်။
 ဒါဟာ ကျေးလက်ပဲ။ ဒါဟာ သီချင်းပဲ၊ ပြဇာတ်ပဲ။ အငြိမ်းမင်းသမီးရဲ့ အကစွမ်း
 ရည်ပြတော့မယ်ဆိုရင် စင်ပေါ်တက်ပေတော့ပေါ့။ ဒီနေရာမှာလည်း မင်းသမီးရဲ့
 အကကို သူတစ်ယောက်တည်း ကနေတာထက် သူမရဲ့ အကကို ပိုမိုတောက်ကြွား
 စေတဲ့ အားဖြည့်မှုအဖြစ် ဟာမိုနီယမ်းအဖွဲ့ကို ထည့်မယ်။ မင်းသမီးနဲ့ ယိမ်းအဖွဲ့ဟာ
 ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ကရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရတာ လိုက်ဖက်နေရမယ်။ အဲသလို
 မင်းသမီးအပိုင်းကို ပုံစံအသစ်နဲ့ ပြောင်းလဲမှာကို တစ်ဖွဲ့သားလုံး သဘောကျပေ
 မယ့် အချိန်မေးနိုင်ကြဘူး။ နိုဝင်ဘာလကနေ မတ်လအထိ ငွေရှာအကောင်းဆုံး
 အချိန်တွေ မဟုတ်လား။ မတ်လကျော်မှ ကျန်တာတွေ စဉ်းစားချင်ကြတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ပိုက်ဆံတွေနောက် လျှောက်လိုက်နေတဲ့သူတွေကို

မုန်းတယ်။ အလုပ်ကို ကောင်းအောင်သာ လုပ်၊ ငွေက သူ့အလိုလို နောက်က လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က ယုံကြည်ထားတာကိုး။ ဒီနေရာမှာတင် နှစ်ခြမ်းက ကွဲနေပြီ။ လူရွှင်တော်တွေအပိုင်းမှာလည်း Benny Hill's Show လို ဂျပန်ရုပ်မြင်သံကြားမှာ တစ်ပတ်တစ်ခါလွှင့်ပေးနေတဲ့ Shimura Kan Show လို ဆက်တင်နဲ့ အကျအန ပြချင်တယ်။ လူရွှင်တော်တွေ ဒီအတိုင်းမတ်တပ်ကြီးရပ်ပြီး ပြက်လုံးတွေ လျှောက်ပြောတာ ကြားခဲ့ပြီ။ ခုကျွန်တော်လုပ်ချင်တဲ့ ပြက်လုံးပုံစံကို လည်း တစ်ဖွဲ့သားလုံးက သဘောကျနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးရွာတုန်း တအားရေခဲ ချင်နေကြတယ်။ ခံပါ။ အချိန်လေးရှိတုန်း လုပ်ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမိုင်းမှာ ကိုယ်တွေ့ ဒါတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်လို့ ပြခဲ့ ချန်ခဲ့ဖို့ လိုတယ်။ ပညာတော်တာ ကောင်းတယ်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာလည်း ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွက် ကိုယ်တတ်တဲ့ ပညာနဲ့ ဘာလုပ်ပေးခဲ့သလဲ။ ဒါဟာ အသက်လို့ ကျွန်တော်ခံယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဦးစားပေးလိုက်ကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ရင်ကွဲနာကျခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဒီလောက် ပိုက်ဆံလိုချင်တဲ့ဟာတွေ တွေ့မယ်ဆိုပြီး ကိုင်း... ပွဲတွေက ရလာတဲ့ ငွေကြေးကို ဘယ်လိုခွဲမလဲ။ တန်းတူညီမျှဆိုတာကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့။ သူ့ရဲ့ အားစိုက် ထုတ်မှုအရည်အချင်းပေါ်မူတည်ပြီး ခွဲဝေပေးသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ လူပြက်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်ပြီးရင် အလုပ် လုပ်ရဆုံးနှစ်ယောက်က အရိုင်းနဲ့ ချွန်စက်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်က သေချာပေါက် မကျေမနပ်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့်တစ်ဖက်ကနေ မမမော် (သီတာဝင်း) ကို လုပ်အားစိုက် မှုအလိုက်ခွဲမယ်။ သင့်တော်တဲ့ ရာခိုင်နှုန်းကို အကြမ်းဖျင်းသတ်မှတ်ပါလို့ ပြောပြီး တခြားတစ်ဖက်မှာ အဲဒီလူပြက်တွေအားလုံးကို ခေါ်ပြီး ညှိနှိုင်းလိုက်တယ်။ မှတ် မှတ်ရရ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အပန်းဖြေရိပ်သာကြီးနောက်က လေးလေးတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပေါ့။ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့်ခွဲရင် မမမော် (သီတာဝင်း) က ၂၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ ဇာနဏက ၁၈ ရာခိုင်နှုန်း၊ ကျန်တဲ့ ငါးယောက်က ၁၂ ရာခိုင်နှုန်းစီနဲ့ ခွဲဝေ ယူကြဖို့ သဘောတူလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မမမော် (သီတာဝင်း) ကလည်း သူ့သဘောနဲ့သူ ခွဲထားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အများသဘောတူထားတာပဲ လေ။ ခြောက်မဲ တစ်မဲလေ။ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့ညှိနှိုင်း သွားတာတွေအားလုံး အပယ်ချခံရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ သဘောကတော့ လူ့သစ် နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အရိုင်းနဲ့ ချွန်စက်ကို အနည်းဆုံးပေး၊ တက်တူက ဒီနှစ်ယောက် ထက် ပိုယူ၊ ပြီးတော့မှ ပိန် ပိန်နဲ့ စုတ်ချွန်မှ နောက်ဆုံးတော့ ဇာနဏနဲ့ သီတာဝင်း ပေါ့။ ဒီလိုမျိုး အဆင့်ဆင့်တိုးယူကြမယ်တဲ့။ ခြောက်... ခြောက်ယောက်သဘောတူ

ထားပြီးသား ကိစ္စဟာ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ပျက်ပြယ်ရတယ်တဲ့လား။ ဘာလို့ အဲသလို ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ရတာလဲလို့ မေးတော့ အရိုင်းနဲ့ ချွန်စက် နှစ်ယောက်နဲ့ ဈေးအတူတူယူဖို့ မဖြစ်နိုင်လို့တဲ့။ (ဪ အခုတော့ အရိုင်းရဲ့ ငါးပုံ တစ်ပုံပေးပါ ဆိုရင်တောင် သူတို့ကို ပေးမယ့် လူရှိပါ့မလား။)

ကျွန်တော် တော်တော်ခါသွားပါတယ်။ သာကေတရေခဲမြေမှာ စကတုန်းက ရ၅ ကျပ်ပဲ ရပါတယ်။ ငွေကို အကုန်သုံး လုပ်ချင်တာ လုပ်ရဖို့သာ အဓိကပါ။ ခုတော့ ငွေမှ ငွေဖြစ်ကုန်ကြပါရောလား။ ဝိုက်ဆံကြောင့် ပြဿနာတက်ရတယ်ဆိုရင် နည်းနည်းလေးမှ လူကြားမကောင်းတော့ ကျွန်တော်အောင်သက်သက်နဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ရပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ မင်းသားတော့ မင်းသား ဇာတ်ကားရိုက်မပြီးခင် မှာပဲ ဒါရိုက်တာချစ်မင်းလူရဲ့ 'လူနောက်'၊ ဦးမင်းနိုင်ရဲ့ 'စိန်လိုက်လေ ကြာသလားလို့'၊ အေဝမ်းမောင်လှမျိုးရဲ့ 'အစကတော့ မုန်းတယ်ဆို' ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီးတွေ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကျွန်တော်ကို ငှားရမ်းလာကြတဲ့အတွက် အဖွဲ့နဲ့ ကင်းကွာခဲ့ရ ပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို အသိမပေး၊ သဘောတူညီမှုကို မတောင်းတော့ဘဲ သူတို့လုပ်ချင်တာတွေကိုပဲ လုပ်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မာန်လေး တကြွကြွဖြစ်နေတော့ အထက်မှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ တင်ဆက်မှုပုံစံအသစ်ကို လုပ်ရင် လုပ်၊ မလုပ်ရင် အဖွဲ့ထဲကနေ ထွက်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်မိတဲ့အထိ ဖြစ်လာရပါလေရော။ ဒီမှာတင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည်မညှိကြ တော့ဘဲ ငဖြူသွားရင် ငမည်းလာလိမ့်မယ်လို့ သူတို့တတွေက ဆိုလာတဲ့အခါမှာ တော့ ကျွန်တော်နဲ့ အရိုင်းဟာ မိုးနတ်သူဇာကနေ ထွက်ခွာခဲ့ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်မှာတော့ အကြောင်းရှိပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ရဲ့ နောက်တက်လူရွှင်တော်လေး တွေ ဖြစ်တဲ့ မီးဇာ၊ အရှည်ကြီး၊ ပြောင်ပြောင်၊ ငှက်ပျောကြော်တို့ကို တင်မယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တဲ့ ပုံစံအသစ်ကို သူတို့နဲ့ စမ်းသပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး သားပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မီးဇာကို ဖိုးဖြူလို့ နာမည်ပြောင်း၊ အရှည်ကြီးကို ကင်းကောင်၊ ပြောင်ပြောင်ကို ဂေါ်ဖီလာလို့ ပြောင်း၊ မင်းသမီး ဝင့်သိင်္ဂီနဲ့ ပူးပေါင်းလို့ မြပုဏ္ဏမာအငြိမ်အဖွဲ့ကို ထူထောင်ဖြစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

...

ရုပ်မြင်သံကြားအငြိမ်ခန်းမှာ မြပုဏ္ဏမာအဖွဲ့ရဲ့ (အမှတ်တရ ရတနာပုံ) အစီအစဉ်၊ ရှေးအငြိမ်အစီအစဉ်၊ အမျိုးသားအငြိမ်တို့ကို တင်ဆက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ မြပုဏ္ဏမာအဖွဲ့မှာ ပြိုင်ဘက်မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ ပုံစံသစ်ကိုလည်း ကောင်အောင်မြင်မြင်တင်ဆက်နိုင်ခဲ့သလို ကျွန်တော်ရဲ့ 'အားလည်း နာတယ်

ခင်လည်း ခင်တယ်' ပြက်လုံး၊ 'သနားတယ်' ပြက်လုံးနဲ့ 'သိနေတယ်လေ' ပြက်လုံးတွေလည်း လူပြောသူပြောများခဲ့ကြပါတယ်။ အငြိမ်းခန်းတစ်ခုရဲ့အဖွင့်ကို ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားလာအောင်၊ မင်းသမီးအကကို ထိုင်ပြီး တခုတ်တရ ကြည့်ကြရအောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးကြိုးစားစား တင်ဆက်ခဲ့တာလေးကို အမှတ်တရဖော်ပြခွင့်ပြုပါ။ အမျိုးသားနေ့ဂုဏ်ပြုတေးထပ်နဲ့ စဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

အမျိုးသားနေ့ ဂုဏ်ပြုတေးထပ်

မျိုးမြန်မာ စံပမာပြု ဝံသာနုရက္ခိတံ
မှန်စွာယခု အချက်သိရန်ဆို
ကနက်၏သဏ္ဍာန် သီဟာကြငှန်း
ရွှေထီးရွှေနန်း ပြည်ကြီးဟန်ထည်
စည်တီးသံကြွယ် တစ်ခေတ်တစ်ချိန်က လျှစ်။

ဒီတေးထပ်ကို ရေးစပ်ပေးသူကတော့ မင်းသားကြီး ဦးဝင်းဦးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဝင်းဦးကို သီချင်းရေးပေးဖို့ နားပူနားဆာသွားလုပ်ရတာက အကြောင်းရှိပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာကို ကလီချင်တာပါ။ သီတာဝင်းက ဦးဝင်းဦးရဲ့ မွေးစားသမီးပါ။ ဒီတော့ ဦးဝင်းဦးက ကျွန်တော်တို့အတွက် သီချင်းရေးပေးတယ်ဆိုရင် သူတို့ မကျေမနပ်ဖြစ်မှာ အမှန်ပဲလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လည်း အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာတွေဟာ ဆရာထင်းခေးလုလင်နဲ့ ဆရာဦးချစ်ဆွေတို့ဆီမှာ သီချင်းသွားအပ်ကြပါရောလား။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အငြိမ်း ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှာ ရိုက်ခွင့်မရခဲ့ရှာပါဘူး။

ဒီတော့ အထက်ကစကားကို ပြန်ဆက်ရရင် တေးထပ်နဲ့ မင်းသမီးက တစ်ပင်တိုင်က၊ သီချင်းအချမှာ စိန်မြင့်ခိုင်ရေးထားတဲ့ တီးလုံးတစ်ခုနဲ့ ယိမ်းအကဝင်၊ အပြီးမှာ လူရွှင်တော်တွေက ဒိုးပတ်ပိုင်နဲ့ဝင်လာပြီး မင်းသမီးက ဒေါ်မိုးလို အဝတ်အစားပြောင်းဝတ်ပြီး ထွက်လာ၊ ဒိုးပတ်ပိုင်နဲ့ အပြိုင်ကကြပြီး အငြိမ်းခန်းကို ဖွင့်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ခံယူချက်ကတော့ ပရိသတ်ကို ဖျော်ဖြေနေတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ပသာဒနည်းမျိုးနဲ့နဲ့ ကြိုးစားကြရမှာပါပဲ။ ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ဖျော်ဖြေတာ ဖြစ်တဲ့အတွက်လည်း ကင်မရာအယူအဆ၊ တည်းဖြတ်အယူအဆ၊ မီးအလင်း၊ အမှောင်ဆိုတာတွေကို ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် သုံးကြရမှာပါပဲ။ အဲဒါလိုတွေ ဖြစ်လာဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံတော်တော်ကုန်ခဲ့ကြပါတယ်။ မိုးနတ်

သူဇာတုန်းကလို အငြိမ်းဆက်တင်တစ်ခုကို ပုံသေမထားဘဲ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ဆက်တင်တွေကို တည်ဆောက်ကြပါတယ်။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်မှာ မရှိတဲ့ ဆက်တင်ပစ္စည်းတွေကို ငှားတန် ငှား၊ ဝယ်တန် ဝယ်လုပ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို လူအားငွေအား ပံ့ပိုးခဲ့တဲ့သူတွေကတော့ ကိုမောင်မောင်ခင် (စည်တော်ကြီး) နဲ့ ဒေါ်ရွှေကူမေနှင်းတို့ပါပဲ။ သူတို့ရဲ့အိမ်ဟာ မြန်မာ့အသံနဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စုရပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ တချို့လိုအပ်တဲ့ ဆက်တင်ပစ္စည်းတွေကို အန်တီမေနှင်းတို့ ဝင်လမ်းအိမ်မှာ လက်သမားတွေ၊ ပန်းချီဆရာတွေနဲ့ ခေါ်လုပ်။ ပြီးသွားရင် ကြံတောသုဿာန်ကို ဖြတ်ပြီး မြန်မာ့အသံဘေးပေါက်ကနေ သယ်နဲ့ ကိုယ့်ဇယားနဲ့ ကိုယ်ဟုတ်နေတော့တာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ငွေမလို့ပါဘူး။ နာမည်ပဲ လို့ပါတယ်။ အောင်မြင်မှုပဲ လို့ပါတယ်။ ကြိုးစားရင် ဘာမဆိုရတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအယူကို ညီငယ်တွေဆီ ရိုက်သွင်းပြီး မောင်းနှင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အရိုင်းဟာ အမာနဲ့ အပျော့ပါ။ ကျွန်တော်က စိတ်မြန်တယ်။ ဒေါသကြီးတယ်။ အရိုင်းက စိတ်ရှည်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဆိုးတတ်ဘူး။ (ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ အရိုင်းဟာ စိတ်ကောင်းအရိုဆုံးပါပဲ။) ကင်းကောင်း၊ ဂေါ်ဇီလာ၊ ဖိုးဖြူ၊ ငှက်ပျောကြော်တို့ကို အန်တီမေနှင်းတို့အိမ်မှာ စခန်းသွင်းပြီးတော့ကို လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ရတာပါ။ ဘယ်ဟာမှ လွယ်လွယ်မရဘူးဆိုတာ သိစေချင်လို့ သူတို့ကို တော်တော်မောင်းခဲ့ရပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာ ကျန်ရစ်လူရွှင်တော်တွေရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို သိထားတဲ့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ သူတို့တွေကို အားသာအောင် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သလို၊ ချောမောပြီး သင်ပေးခဲ့တာကတော့ အရိုင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့တညီတညွတ်တည်း ရွတ်ခဲ့ကြတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ 'ကျွန်တော် တို့ နံပါတ်တစ်' ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို အထပ်ထပ်မမေ့အောင် လုပ်ပြီး အဆက်မပြတ်ကြိုးစားရင် တဖြည်းဖြည်း စိတ်တန်ခိုးရလာပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ကိုဖြစ် ရပါလိမ့်မယ်။ လိုနေတာ မလျော့သော လုံ့လပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တကယ်ကြိုးကို ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခြောက်လအတွင်းမှာ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ဆယ့်တစ်ခါလွှင့်ရလောက်အောင် နေရာယူခဲ့ကြပါတယ်။ မြန်မာပြည်တန်တလျားပွဲတွေ မနားရအောင် ကန့်ကြာရပါတယ်။ ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ အငြိမ်းကို ရုံသွင်းပြီး မိုးအလင်းကခဲ့ကြတာပါပဲ။ လမ်းဘေးမှာ အလကားကြည့်လို့ ရတဲ့ အငြိမ်းကို ဇာတ်ရုံထဲကို လာပြီး ပိုက်ဆံပေးကြည့်ရတယ်ဆိုတာကတော့ သမိုင်းပါပဲ။ မြောင်းမြ၊ ပုသိမ်၊ ဟင်္သာတ၊ မော်လမြိုင်ကျွန်း၊ ဖျာပုံ၊ ဘိုကလေး၊ ရေကြည်၊ အသုတ်၊ ငါးသိုင်း၊ ချောင်း၊ မော်လမြိုင်၊ ကျိုက်မရော၊ မုဒုံ၊ ဘားအံ၊ သထုံ၊ ကျိုက်ထို၊ မန္တလေး။

မိတ္တီလာ၊ ပျဉ်းမနား၊ တောင်ငူဆိုတဲ့ မြို့တွေမှာ အနည်းဆုံး သုံးရက်ကနေ ငါးရက်ထိ ကျွန်တော်တို့ ကခဲ့ကြရပါတယ်။ တို့တင်ဌေးဇာတ်အဖွဲ့၊ ဘီအီးဒီအောင်သိုက်ဇာတ်အဖွဲ့တို့နဲ့လည်း အတူတူပြီး ကခဲ့ကြပါတယ်။

မိုးနတ်သူဇာတုန်းက ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာတွေ မှန်သမျှကို မြပုဏ္ဏမာမှာ ပုံအောပြီး လုပ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ သမိုင်းကို ဖော်ပြသော တေးသီချင်းများဆိုတဲ့ သီပေါမင်းပါတော်မူရာကနေ လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အထိ မြန်မာ့သမိုင်းကို ထင်ဟပ်နေတဲ့ တေးသီချင်းတွေကို သရုပ်ဖော်တွေနဲ့ တင်ဆက်နိုင်ခဲ့သလို လူ့ရွှင်တော်ကြီး ဦးရွှေငါး၊ ဦးတတ်ရှင်၊ ဦးအောင်မင်း၊ တို့ရဲ့ ပြက်လုံးများဆိုတာကိုလည်း အောင်အောင်မြင်မြင်တင်ဆက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် သင်ခန်းစာတစ်ခု တော်တော်ကြီးကြီး ရခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်သူမဆို ဘယ်အနုပညာသမားမဆို ကိုယ်ပိုင်ရှိရမယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဆိုပါတော့၊ ပြက်လုံးတစ်ခု ဘယ်သူစပြီး ပြက်ခဲ့တာလဲဆိုတာနဲ့ ပြဿနာစတော့တာပါပဲ။ ဘယ်အရာမှာမဆို စတဲ့သူ ရှိရမှာပါ။ တစ်ခါ... အဘရဲ့ ပြက်လုံး၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးလေးရဲ့ ပြက်လုံး၊ ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်မူပိုင်ဆိုတဲ့ ပြက်လုံးဟာ ဘယ်ဟာလဲဆိုရင် ပြဿနာတက်တော့တာပါပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းက ဓာတ်ဆီဓာတ်စုံပြက်လုံးဆိုတာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာ့အသံ ဟဒယရွှင်ဆေးအခန်းကနေ မကြာမကြာလွှင့်တတ်လို့ တော်တော်များများ သိခဲ့ကြမှာပါ။ အခုနောက်ပိုင်း လူ့ရွှင်တော်တွေ ဟိုလူကြည့်လည်း ဒီပြက်လုံး၊ ဒီလူကြည့်လည်း ဒီပြက်လုံး ဖြစ်နေတာတွေကတော့ အားမထုတ်ကြတော့လို့ပါ။ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်စုံရဲ့ ပြက်လုံးတွေကို ဦးကြင်ခဲက ရေးပေးတယ်လို့ သိရပါတယ်။ စာပေနှစ်စပ်တဲ့ စိတ်ကူးကောင်းတဲ့၊ ဟာသညာဏ်ရွှင်တဲ့ သူတွေကို အပိုပြီး ပြက်လုံးရေးပေးပါဆိုရင် ခွင်အသစ်တွေ ထွက်လာမှာပါ။ ဒါဆို ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပြက်လုံး ဖြစ်သွားပါပြီ။ သမိုင်းမှာလည်း ကျန်ခဲ့မယ်။ ကိုယ်လည်း ဂုဏ်တက်သလို၊ ကိုယ့်လောကလည်း ဂုဏ်တက်ပါမယ်။ ကိုယ့်လူမျိုးလည်း ဂုဏ်တက်ပါတယ်။ ရသမျှ ကိုယ့်အိတ်ထဲ ထည့်၊ ကိုယ်ရပ်တည်နေတဲ့ လောကရဲ့ ကောင်းကျိုးမငဲ့တဲ့ လူတွေများများလာလို့ ကိုယ်ပိုင်ပြက်လုံးဆိုတာ မှေးမှိန်သွားတာပါ။

အထက်က စကားကို ပြန်ဆက်ရရင် လူ့ရွှင်တော်ကြီးတွေဆီမှာ ကိုယ်ပိုင်ပြက်လုံးဆိုတာကို မေးမရတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင်ပြက်လုံးလုပ်လိုတဲ့ အာသီသတွေ တဖွားဖွားပေါ်ခဲ့ပါတယ်။ မိုးနတ်သူဇာနဲ့ ကခဲ့တုန်းက 'နေကောင်းသွားမှာပါ' ဆိုတဲ့ ပြက်လုံးဟာ လူတွေကြားထဲ ဖုံးနှံခဲ့ပါတယ်။ နေကောင်းသွားမှာပါဆိုတဲ့ စကားကတောင် ဇာနည်ထွင်တာလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါရောလား။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဇာနည်ရဲ့ နာမည်နဲ့ နေကောင်းသွားမှာပါနဲ့ကို တွဲပြီး သိသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအရသာဟာ

ကျွန်တော့်ကို ဖိစီးထားနေတော့ မြပုဏ္ဏမာရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပြက်လုံးဆိုတာကို လုပ်ချင်လာခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံးလုပ်လိုက်မိတဲ့ ပြက်လုံးကတော့ 'မွန်းနေတာပါ' ဆိုတဲ့ ပြက်လုံးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်အကယ်ဒမီရသွားတဲ့ လူတွေကို အင်တာဗျူးလုပ်တဲ့အခါမှာ မေးသူက ပြောသူထက် အရင်ကြိုကြိုပြီး ပြောနေတဲ့ ကိစ္စကို ပြက်လုံးလုပ်တာပါ။ လူတွေ ရယ်တာပဲ ရှိပါတယ်။ မကျန်ခဲ့ပါဘူး။ ပြောစမှတ်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လေ့လာမိတာကတော့ ပရိသတ်နဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်မဆက်နွယ်လို့ပဲဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။ ပရိသတ်ကြိုက်စေချင်ရင် ပရိသတ်ရင်ထဲက အရာကို ဆွဲထုတ်နိုင်ရပါမယ်။ ပရိသတ်က ခံစားမှုမရှိတဲ့ ကိစ္စကို ပြက်လုံးလုပ်တင်ပြနေလို့ ကတော့ တင်မကျန်ရစ်ပါဘူး။ ဒီလိုသင်ခန်းစာရခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ 'အားလည်းနာတယ်၊ ခင်လည်း ခင်တယ်' ဆိုတဲ့ပြက်လုံးကို ထပ်မံဖန်တီးခဲ့မိပါတော့တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ပရိသတ်နဲ့ အစပ်အဟပ်တကယ်တည့်သွားပါလေရော။ ဆောင်းပါးခေါင်းစီးတွေ ဘာတွေအထိ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ လူတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာလည်း နေ့စဉ်သုံးစကားတစ်ခုလို ဖြစ်သွားခဲ့တာကတော့ ကိုယ်ပိုင်ပြက်လုံးရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိပါပဲ။ ဒီပြက်လုံးကတော့ အများနဲ့ သက်ဆိုင်နေပါတယ်။ ကိုယ့်က ပေးနိုင်ကျွေးနိုင်ရင် ကိုယ့်အကြောင်းကောင်းတာ ပြောမယ်။ မပေးနိုင်မကျွေးနိုင်တော့ မကောင်းပြောတယ်ဆိုတဲ့ လူ့သဘာဝကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေနဲ့ တွဲပြီး ပြလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ ပြက်လုံးဆိုတာ လူတွေ ရှိနေသမျှ မရှားပါဘူး။ ပြက်လုံးအသစ်လုပ်ချင်ရင် လုပ်ချင်စိတ်ရှိဖို့နဲ့ မဆုတ်မနစ်ကြိုးစားဖို့ပဲ လိုတာပါ။ မလုပ်ချင်ရင်တော့ ပြက်လုံးဆိုတာ အသစ်လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာကိုပဲ ဂါထာလို ရွတ်နေကြပါ။ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တဲ့ လူငယ်တိုင်းကို စာများများဖတ်ဖို့နဲ့ ပြက်လုံးတွေ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကြည့်ကြဖို့ အမြဲတိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။ ဆရာအီကြာကျေး၊ ဆရာကချွန်၊ ဆရာကြီးဂျက်(ကွမ်းခြံကုန်း)၊ ဆရာသစ္စာနီတို့ဆိုရင် သရော်စာအလွန်ကောင်းတဲ့သူတွေမို့ သူတို့ရဲ့ စာတွေကိုလည်း များများဖတ်ခိုင်းစေခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့တွေကသာ ပြက်လုံးခွင်တွေ ရေးပေးနိုင်ခဲ့ရင် အင်မတန် ရှားပါးနေတဲ့ ပြက်လုံးအသစ်ဆိုတဲ့ ပြဿနာပြေပျောက်သွားလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြပုဏ္ဏမာဟာ အားကောင်းမောင်သန် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ မြပုဏ္ဏမာရဲ့ ပွဲတိုင်းဟာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ စကားစပ်လို့ ပြောရရင် တာမွေ ရာပြည့်ကွင်းမှာ မြပုဏ္ဏမာ အငြိမ်းကပြနေတုန်းက ဇာတ်သမား တော်တော်များများ လာကြည့်ကြပါတယ်။ အကြောင်းရင်းကတော့ ဘာကြောင့် လူဝင်တာလဲပေါ့။ ဇာတ်သမားလို့ ဇာတ်သမားတွေ သမုတ်ကြတဲ့ ဟင်္သာတမြို့ရဲ့ မေလလယ်မှာ မြပုဏ္ဏမာဟာ ငါးရက်ငါးည ရုံပြည့်ရုံလျှံ ကပြခဲ့ပါ

တယ်။ တာမေ့ကို ရောက်တော့ ဖွန်လပါ။ အောက်မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်သူမှ ပွဲ မကရဲတဲ့ အချိန်ပါ။ ကျောင်းဖွင့်တဲ့ ရာသီဖြစ်တာရယ်။ ဝါးဦးကျကာလရယ်ကြောင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုံပွင့်ရုံကွဲပါ။ ဒီတော့လည်း ပွဲသွင်းတဲ့လူတွေ မျက်စောင်းထိုးလာကြသလို ဖတ်သမားတွေလည်း နည်းနည်းခြေလှမ်းကြည့်လာကြပါတယ်။ ဟန်မဆောင်နိုင်တဲ့ ဖတ်မင်းသားကြီးတစ်ဦးကတော့ ခေတ်ပေါ်ကောလင်းတွေနဲ့ တစ်ညလုံးကနေတယ် ဆိုပြီး ဝေဖန်ရေးလိုလို အပုပ်ချသလိုလိုတွေ ရေးခဲ့ပါသေးကော။ တိုင်းကျော်ပြည် ကျော်လူရွှင်တော်နှစ်ဦးကတော့ လာပြီးတော့ကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါတယ်။ သနားဖို့ ကောင်းတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖတ်လောကမှာ ထမင်းစားလို့ မရအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စကားကို တွင်တွင်ကြီး ပြောနေရှာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ တွေ ဖတ်လောကထဲ ရောက်ရင် လက်ဖဝါပေါ် တင်ပြီး အမှုန့်ခြေပစ်မယ်ဆိုတာ လည်း ပါပါသေး။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ အရှိန်တော်တော် ကောင်းလာတာပါ။ ဒီလိုအရှိန်ကောင်းလာရင် အနှောင့်အယှက်က ဝင်ဝင်လာတတ် ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တော်တော်သတိထားခဲ့ရပါတယ်။ အဖွဲ့ရဲ့ စည်းလုံး ညီညွတ်မှုကိုလည်း မယိုင်မလဲသွားအောင် တော်တော်တောင့်ခံခဲ့ရပါတယ်။ အဖျက် တွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တန်းစီနေတာပါ။ မင်းသမီးဝင့်သီရိကို ဦးဒီယိုရိုက်ဖို့ လာခေါ်တဲ့သူနဲ့ (တကယ်တမ်းကျတော့ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို ဖတ်တစ်ဖတ်နဲ့ ပေါင်းပြီး ပဒေသာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ထောင်မယ်။ ပြန်ပေးစရာ မလိုတဲ့ ပိုက်ဆံကို မက်လောက်အောင် ပေးမယ်တို့၊ ဟိုင်းလတ်ကားတစ်စီးပေးမယ် တို့ဆိုတာတွေလည်း မနည်းပါဘူး။ တကယ်ဆို အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ရုပ်ရှင်ကားကြီး လေးကားနဲ့ ဦးဒီယို နှစ်ကား ရိုက်ဖူးပြီးနေပါပြီ။ ဒါရိုက်တာအဖြစ်နဲ့ 'ချန်ပီယံအရိုင်း' ဆိုတဲ့ ကားကို ရိုက်ကူးပြီးနေပါပြီ။ ရုပ်ရှင်နယ်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ကွင်းမစိမ်းပါဘူး။ ဒါကိုတောင် အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေ ဖြစ်အောင် လာလုပ် တဲ့သူတွေက ရှိခဲ့ပါသေးရော။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရိုက်မယ်ဆိုပြီး ဦးဒီယိုတစ်ကားစီစဉ် ရိုက်နေတုန်းတန်းလန်းမှာ သူ့ထုတ်လုပ်သူကို ရှာမတွေ့တော့လို့ဆိုပြီး တပိုင် တရယ်ရယ် လုပ်နေ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကိုယ်တွေ ပါလျက်နဲ့ ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် အရက်တော့ ကွဲချည်ရဲ့ဆိုပြီး ပိုက်ဆံဖိုက်ထုတ်ပေးလိုက်တာ တစ်ခါတည်း ဘုံပြု ပြေးသွားပါလေရော။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားအချင်းချင်းလည်း စကားတွေများ၊ စိတ်တွေဆိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့စိတ်ဝမ်းမကွဲခဲ့ကြပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ အလုပ်က ကျွန်တော်တို့ကို ဖြားယောင်းထားပေးသကဲ့။ မြပုဏ္ဏားရဲ့ အလံ ကို မြင့်သည်ထက် မြင့်အောင် လွှင့်တင်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲမှာ ရှိ နေကြပါတယ်။ ပြက်လုံးတွေကို ဦးဒီယိုရိုက်ပြီး အခွေထုတ်မယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်

တို့ရဲ့ မှတ်တမ်းပဲလို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန် အဲဒီ အခါ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တုန်းက ဦးဒီယိုဆိုတာ ပေါ်ဦးစွာ ရှိပါသေးတယ်။ ပြက်လုံးကို အခွေထုတ်ဖို့ဆိုတာ ယောင်လို့တောင်မှ ဘယ်သူမှ စိတ်မကူးခဲ့ကြပါဘူး။ ကျွန် တော်တို့က Benny Hill's Show ဆိုတဲ့ အခွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြတာ ပါ။ ဒီစိတ်ကူးဟာ ကျွန်တော်တို့ မြပုဏ္ဏား တစ်ဖွဲ့လုံးကို ရက်ရက်စက်စက်ချေမှုန်း ခဲ့ပါတော့တယ်။

ရှင်မြင်သံကြားနှစ်ပတ်လည်က စတဲ့ ပြဿနာပါ။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား ဌာနရဲ့ စတူဒီယိုအသစ်ကြီးကိုလည်း ဖွင့်လိုက်ပါပြီ။ နဂိုက စတူဒီယိုအဟောင်းကို လည်း ဆက်ပြီး အသုံးပြုနေဆဲပါ။ စတူဒီယိုအသစ်မှာက အခန်းအမှတ် (၁)နဲ့ (၂) ဆိုပြီး ခန်းမနှစ်ခု၊ အရင်စတူဒီယို (အေ) က တစ်ခုဆိုတော့ စုစုပေါင်းရိုက် ကူးရေးခန်းမ သုံးခုဖြစ်လာပါတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ထပ်ခန့်၊ ဌာနခွဲတွေလည်း ထပ်တိုးပေါ့။ ဦးဘစိုးတင်တို့၊ ကိုစန်းအောင်(ကွယ်လွန်)တို့ဆိုရင် ဇာတ်လမ်းဌာန၊ မြန်မာ့အသံ ဦးသစ္စာက အငြိမ့်နဲ့ တေးဂီတ။ ဒီအစီအစဉ်မှာ မင်သမီးမပါပါဘူး။ အမှန်ကတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ တစ်ခုခုလောက် လုပ်ပေးလိုက်ရင် ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ခေါင်းမာတာ ကျွန်တော်ပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ တက်တက်ကြွကြွလုပ်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ပေါင်နေမှာကို ကျွန်တော်တို့ထည့်မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။ သူကလည်း မခံချင် ဘူး ထပ်ပါရဲ့။ ဆရာချင်ဦးညိုရဲ့ ကောင်းလှချည်လား ခေါင်းမြကြည်ကို မင်းသားလေး သိန်းဇော်နဲ့ ဦးဒီယိုသွားရိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဖတ်သက်လို့ ကျွန်တော် တို့ဟာ အတော်အသင့်အတွေ့အကြုံရနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ကားကြီး လေး ကားမှာ ခေါင်းဆောင်ရိုက်ကူးဖူးနေပြီ။ ကျန်တဲ့ လူတွေကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တွဲ ပြီး တော်တော်ဟုတ်နေပါပြီ။ ဦးဒီယိုဖတ်ကားတွေလည်း လေးကားလောက် ရိုက် ကူးပြီးနေသလို အရိုင်းဆိုရင် 'ချန်ပီယံအရိုင်း' ဆိုတဲ့ ကားမှာ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီးနေပါပြီ။ တိုတိုပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို တိုင်ပင်စေချင် တာပါ။ မပြောမဆို သွားလုပ်တဲ့အခါမှာတော့အားလုံးက စိတ်ဆိုးခဲ့ကြပါတယ်။ ပိုဆိုးတာကတော့ အဖက်ကို မလုပ်တာပါ။ တစ်ခုအမြတ်ထွက်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့လူရွှင်တော်တွေ ပိုပြီး ချစ်၊ ပိုပြီး စည်းလုံးလာကြပါတယ်။ အခက်အခဲ ကြားမှာ လက်တွဲသွားမှ အပေါင်းအသင်းကောင်းလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ခဲ့မိတာ မဆန်းပါဘူး။ ချောက်စပ်တော့ ရောက်နေပြီ။ ကပ်တွန်းလိုက်ဦးမှဆိုတဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော်ဒီနေ့ထိလည်း မကြည့်တာလည်း မဆန်းဘူးထင်ပါတယ်။ သေတာတောင် ကျွန်တော်နာရေးသွားမပေးပါဘူး။ မလိုအပ်ပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ကိုယ် တာဝန်ယူကြရမှာပါ။ တာဝန်မယူရဲတဲ့၊ တာဝန်မခံရဲတဲ့ လူတွေကို သွားကလေးဖြဲ

ပြီး 'နေကောင်းလား'တောင် မေးချင်တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ပါ။

၁၉၈၇ ခုနှစ်ရဲ့ ဆောင်းလများမှာ ရန်ကုန်မြေခွဲ ခွဲခွာခဲ့ရပေမယ့် ပုသိမ်၊ မန္တလေးမြို့တွေမှာတော့ ပွဲသွားကလိုက်ပါသေးတယ်။ ရန်ကုန်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ပရိသတ်အားပေးမှုကို ကျွန်တော်တို့အကြီးကြီးကို ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို တောက်လျှောက်အားပေးခဲ့တဲ့ အန်တီမေနှင်း (စာရေးဆရာမ ရွှေကူမေနှင်း) နဲ့ ကိုမောင်မောင်ခင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ပါရစေ။ ဒီလိုနဲ့ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ရဲ့ ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်နေ့မှာ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ကူးရေးခန်းမ (၁) ထဲကို ကျွန်တော်တို့တတွေ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ နိုင်ငံတော်အဆင့် ပွဲကြီးတစ်ပွဲကဖို့ နာမည်တပ်ပြီး အဖိတ်ခံခဲ့ရလို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့ရသလို ၁၉၈၈ ခုနှစ် ၄၃ နှစ်မြောက် တပ်မတော်နေ့ အငြိမ်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကူးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအငြိမ်းထဲက ကျွန်တော့်ရဲ့ သနားတယ်ဆိုတဲ့ ပြက်လုံးဟာလည်း ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့ထိ ဟိုလူယူသုံး ဒီလူယူသုံးနဲ့ တော်တော်အသုံးတည့်တဲ့ ပြက်လုံးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ သမိုင်းတစ်ခုပါပဲ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ 'သင်ခန်းစာတစ်ခုကိုလည်း တော်တော်တန်ဖိုးကြီးကြီးနဲ့ကို ရခဲ့ပါတယ်။ ဟာရီးရော်ဘင်ရဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ ဖြစ်တဲ့ မရန်စစ်ကီနီးတို့ ဒက်စ်တို့ မှန်တယ်လို့။

• • •

ခွင့်လွှတ်ခြင်း အနုပညာ

ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် အတက်အကျ၊ အပြောင်းအလဲတော်တော်များခဲ့တဲ့ ဘဝပါပဲ။ ရှစ်နှစ်တာကာလအတွင်းမှာ တိုက်ခိုက်ရုန်းကန်ရတာတွေ တော်တော်များပါတယ်။ ချစ်ခင်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းဆိုတာတွေကလည်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြုံတွေ့နေရတာပါပဲ။ တော်ရုံခွဲနဲ့တော့ အနုပညာလောကထဲမှာ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်လိုလေး ကျေးဇူးပြုပြီး ညှပ်ပြောခွင့်ပြုပါ။ Indomitable spirit ဝေ့။ ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်တဲ့ စိတ်နေသဘာဝပါ။ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူး။ အခွင့်မသာရင် ခဏတော့ ရပ်နေမယ်ဆိုတာမျိုးပါ။ ကြိုက်လည်း ကြိုက်၊ ကျင့်လည်း ကျင့်သုံးပါတယ်။ မြန်မာလို အနီးစပ်ဆုံးပြောရရင် မခံချင်စိတ်နဲ့ နောက်မဆုတ်တဲ့ စိတ်နှစ်ခုလုံး ပေါင်းထားတာလို့ပဲ ပြောရမယ်ထင်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ မြို့ပျံ့မဟာ ပြန်လည်ချီတက်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းသမီးတော့ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့။ မင်းသမီး သီတာသန်း၊ သူဇာမျိုးအောင်၊ ထက်ထက်ဒိုင်တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အခြေအနေအချိန်အခါကြောင့်ပဲထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ 'သူတောင်းစားပြဇာတ်'ဟာ တစ်နိုင်ငံလုံး တော်တော်ပျံ့နှံ့ခဲ့ရပါတော့တယ်။ တစ်ခန်းရပ်ဆိုပေမယ့် အာတွေ့ရင် တွေ့သလို တစ်နာရီခွဲလောက်ထိ ကြာခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဗွီဒီယိုနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ကြတာလည်း ရောက်လေရာ အရပ်မှာပါပဲ။ တစ်ခါ... ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရဲ့ ထိုင်ခုံပြက်လုံးနဲ့ စည်တိုပြက်လုံးတို့ဟာလည်း ပရိသတ်သဘောခွေတဲ့ ပြက်လုံးတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ထိုင်ခုံပြက်လုံးဆိုရင် လျှာရှည်ရင် ရှည်သလောက်တော်တော်အချိန်ယူတဲ့ ပြက်လုံးပါပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ပြောရဦးမယ်။ သထုံမြို့မှာ ကတုန်းကပါ။ စုတ်ချွန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်ခုံရဲ့ ကန့်လန့်ကာ မီးဆက်တင်တာဝန်ခံကြီးပေါ့။ သူဟာ မိုးနတ်သူဇာတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ အတူကခဲ့သူဖြစ်သလို ရနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ မြို့ပျံ့မဟာကို ကူးပြောင်းလာခဲ့သူပါ။ စုတ်ချွန်းဟာ သိပ်ပြီး ဇာတ်သမားပီသပါတယ်။ ရတဲ့ နေရာမှာ ရသလို အိပ်တတ်ပါတယ်။

ရထားကြိုပေါ်မှာ၊ သင်္ဘောဆိပ်မှာ၊ ဇာတ်ခုံထောင့်မှာ၊ စားပွဲအောက်မှာ လစ်ရင်
 လစ်သလိပ် ငါးမိနစ်ရရ ဆယ်မိနစ်ပဲရရ ဖြစ်အောင် အိပ်ပါတယ်။ အထက်က ကျွန်
 တော်တို့ရဲ့ ထိုင်ခုံပြက်လုံးတို့ စည်တိုခွင်တို့ ပြက်ပြီဆိုလို့ကတော့ ဇာတ်ခုံအောက်
 သွားအိပ်နေတော့တာပါပဲ။ မျက်စိထဲ မြင်သာထင်သာ ရှိအောင် ပြောရမယ်ဆိုရင်
 ဇာတ်ခုံတွေမှာ နောက်ခံပိတ်ကားအဖြူကြီးရှိပါတယ်။ ဇာတ်ခုံနဲ့ အဲဒီပိတ်ကားဖြူ
 ကြီးကြားမှာ ဆယ်ပေလောက်အကျယ်ရှိတဲ့ ကျင်းတစ်ကျင်းထားလေ့ ရှိပါတယ်။
 ပရိဂျက်တာထားတဲ့ နေရာပေါ့။ နောက်ခံအရပ်လှလှလေးတွေ၊ ဇာတ်ဝင်ခန်းဆိုင်ရာ
 ရှုမျှော်ခင်းတွေကို ပိတ်ကားဖြူဖြူကြီးပေါ်မှာ ပရိဂျက်တာနဲ့ ထိုးပြရတာ ဖြစ်ပါ
 တယ်။ ဝတ်ချွန်းဟာ ပြက်လုံးရှည်ပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီပရိဂျက်တာ ကျင်းထဲ ဆင်းအိပ်
 လေ့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပြက်လုံးလည်း ပြီးရော မင်းသမီးက အဆိုလေးနဲ့
 ထွက်လာပါလေရော။ မင်းသမီး ဆိုပြီး ထွက်လာတဲ့ သီချင်းကတော့ မြပုဏ္ဏမာ
 အဖွဲ့ရဲ့ ဆုတောင်းသီချင်းလို့ ပြောရမယ့် ဘေးဘာသာ ဝေးကွာစေရာ တောင်းဆိုပြု
 လို့ နေမှာ မင်္ဂလာအစဉ်သာတွေ၊ ငြိမ်းအေးလို့ဖြင့် သာကြမှာ စပါး ကောက်နံ
 ကျောက်သံ ပတ္တမြားတိုးထွက် ဝေဆာမြေပဒေသာဆိုတဲ့ သီချင်းပါ။ ပရိဂျက်တာ
 ထိုးတဲ့ ကျင်းထဲက ကိုရွှေဝတ်ချွန်းက အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ဘာရပ်ပုံကြီး ကောက်ထိုး
 လိုက်သလဲဆိုတော့ သူတောင်းစားပြဇာတ်က ဇာတ်ဝင်ပုံတစ်ခုဖြစ်တဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်း
 ပုံကြီးပါပဲခင်ဗျား။ ပရိသတ်ဆိုတာ ပတ်တုပ်လို့ မရလောက်အောင်ပဲ ပွဲကျနေ
 လိုက်တာ မင်းသမီးခမျာ တိုင်ပုံကြားထဲ ပြေးဝင်ရတဲ့အထိပါ။ သထုံမြို့မှာ နှစ်
 ရက်ကတာ နှစ်ရက်လုံးလုံး ပြောစမှတ်ဖြစ်ခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ
 အမှတ်ရစရာလေး ရှိခဲ့လို့ ကျွန်တော်တစ်ခု ဖြတ်ပြောပါရစေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၃ နှစ်
 လောက်က ကျွန်တော်အမေရဲ့ မွေးရာဇာတိ တောင်စွန်းမြို့ကို လိုက်သွားပြီး စင်
 ပေါ်မှာ အငြိမ်းတက်ကခဲ့လို့ အရှက်ကွဲခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ
 တယ်။ ဒီတုန်းက မော်လမြိုင်က လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို ပြက်လုံး
 တွေ တိုက်ပေးပြီး တကယ်တမ်း စင်ပေါ်တက်ကတဲ့ အချိန်ကျတော့ ဒီပြက်လုံးတွေ
 တစ်လုံးမှ မပြက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်မှာ စင်ပေါ်တက်လို့ မတ်တပ်ရပ်အိပ်ပျော်
 နေခဲ့ဖူးကြောင်း တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ခဲ့သလို
 သင်ခန်းစာအကြီးကြီးရခဲ့တဲ့ အချိန်တစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ့်မှာ ကျည်ဆံမရှိလို့ဆိုပြီး သူ
 များ ပစ်တာ ခံခဲ့ရတာပါ။ ဒီအတွက်ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ဝမ်းစာပြည့်အောင်
 ကြိုးစားခဲ့ရသလို နေရာရအောင်လည်း လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ လူမှာ နယ်ပယ်တစ်ခုမှာ
 ပြောစကား ဆိုစကားတည်အောင် နေရာတစ်ခုတော့ လိုပါတယ်။ တစ်နည်းအား
 ဖြင့်တော့ ဒါဟာ 'ပါဝါ' ပါပဲ။ အထက်ကစကားကို ပြန်ဆက်ရရင် တောင်စွန်းမြို့

မှာ ကျွန်တော်ကို စာသင်ပေးလိုက်တဲ့ လူရွှင်တော်ကြီးနှစ်ဦးနဲ့ သထုံမှာ ပြန်ဆုံခဲ့
 ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရုံဖွဲ့ သူတို့က ဗလာပွဲပါ။ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုနေ
 တဲ့ အထက်တန်းကျောင်းကို ရောက်လာပြီး ဇာနည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့၊ မိတ်ဆက်ချင်
 လို့ပါ။ အမှတ်တရဇာတ်ပုံ ရိုက်ချင်လို့ပါတဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့ကနေတဲ့ ဇာတ်ခုံကို
 လာရောက်ချီးမြှင့်ပါဦးတဲ့။ ကျွန်တော်မှာတော့ ရုပ်ရှင်လိုမျိုး နောက်ကြောင်းပြန်
 ပြကွက်တွေ တစ်ခွက်ပဲရှိနေပေမယ့်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ၁၅ နှစ်သား မောင်သူရဆိုတဲ့ ကောင်
 လေးတစ်ယောက် ငေါင်တောင်တောင်နဲ့ ရပ်နေ၊ လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်က အား
 ပါးတရ ရေပက်မဝင်အောင် ပြက်လုံးတွေက ပြက်လို့၊ ပရိသတ်တွေက တဝါးဝါး
 ရယ်မောလို့။ ၁၅ နှစ်သား မောင်သူရလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့
 တိုင်ပုံးလေးကြားကို မသိမသာခိုးခိုးတိုဝင်ရင်း ပရိသတ်ကို မျက်နှာမပြရုံရှာခဲ့။
 လူရွှင်တော်ကြီးနှစ်ယောက်ကတော့ မှင်မောင်းအပြည့်နဲ့ ပြောကောင်း ပြက်ကောင်း
 တုန်း ဗြူးဆို ပိတ်ကားပေါ်မှာ အရပ်တွေ ပြောင်းသွားလိုက်တာ ဇာနည်ကြီးက
 ပြုံးပြုံးမိန့်မိန့်ကြီး ရပ်လို့၊ လူရွှင်တော်ကြီး နှစ်ယောက်က ဇာနည်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်
 ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်ဆီ ဆုပ်လို့၊ သူတို့ဇာတ်ခုံပေါ်ကို အလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်
 နေလေရဲ့။ ဘယ်လောက်လှတဲ့ မြင်ကွင်းလဲဗျာ။ ရေးတတ်ရင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါပဲ။
 ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ "ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာတွေပါ။ တောင်
 စွန်းမြို့ရဲ့ ဆောင်းညလေးတစ်ညကိုတော့ မှတ်မိမှာပေါ့နော်" လို့ ပြောလိုက်ချင်
 သလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဇာတ်ခုံပေါ်ကို တက်ပြီး သူတို့နဲ့ အတူ
 ပြက်လုံးတွေ ပြက်ပြီး သီချင်းတွေ ဆိုခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက
 တော့ ကျွန်တော့်ကို တော်တော်အံ့အားသင့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘယ်လိုကောင်ကြီးလဲ
 ပေါ့။ ဒီနေရာမှာလည်း သင်ခန်းစာအကြီးကြီးရလိုက်ပြန်ပါတယ်။ နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ
 နင်းပြီး ထပ်အနိုင်မယူသင့်ပါဘူး။ နာစရာတွေကို မေ့ပစ်ချေဖျက်ပြီး မျက်နှာသစ်
 ပြီး ဆက်ဆံလိုက်ရတာ ရင်မှာ အေးပါတယ်။

...



ဇာတ်နာ မငြိမ်

၁၉၈၆ ခုနှစ် တစ်နှစ်လုံးဟာ အကောင်းရောအဆိုးပါ အင်အားပြတဲ့ နှစ်ပါ။ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နဲ့ ရုပ်ရှင်သုံးကားရိုက်ရတယ်။ ဆရာဝန်ဖြစ်တယ်။ ဆရာဝန်ဘဝကို မယူခဲ့ဘူး။ မိန်းမရတယ်။ မိဘသဘောမတူဘူး။ သားလေးတစ်ယောက် မွေးတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ထဲက ထွက်ခဲ့ရတယ်။ မြပုဏ္ဏမာအဖွဲ့စပြီး မွေးဖွားဖြစ်ပါတယ်။

• • •

မေဖေဟာ ဗေဒင်လက္ခဏာကို တအားဝါသနာပါပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လုံးကို မွေးမွေးချင်း မန္တလေးက ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးကညွန့်ဆီ မွေးနေ့မွေးချိန် ပွဲပြီး ဆင်စွယ်နဲ့ ဇာတာလုပ်တာပါ။ ဖေဖေဟောစာတမ်းအရ ကျွန်တော်ဟာ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးမှာ ရမ်းတတ်ပါတယ်တဲ့။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အသက် (၂၅) နှစ်အထိ ရည်းစားမထားဖူးခဲ့ပါ။ ရည်းစားထားဖို့ထက် အငြိမ့်ကဖို့၊ ကိုယ့်အစီအစဉ်တွေ အောင်မြင်ဖို့ဆိုတဲ့ ဇောက ပိုကပ်နေခဲ့တာကို။ ကျွန်တော်တို့ မိုးနတ်သူဇာအဖွဲ့ဆိုတာ မိန်းကလေးပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ရှိတဲ့အဖွဲ့ပါ။ အားလုံးကလည်း အချောအလှတွေရည်းစားပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ လွင်ဟာဦးနဲ့ ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကြေညာလိုက်ချိန်မှာ အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ပါတယ်။ မပြုလိုကလည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်ကြားမှာ ကိုယ်ဝန်ဆိုတာ ရှိလာတာကို။ သူကလည်း ရည်းစားမထားဖူးဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ရည်းစားမထားဖူးဘူး။ အတွေ့အကြုံမရှိသူချင်းအတွေ့မှာ ဘာအကာအကွယ်မှလည်း ဆောင်မထားမိတော့ မီးတွေ ပွင့်ပြီး ဗိုက်ကြီးသွားတော့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ခေါင်းမရှောင်ခဲ့ပါဘူး။ တာဝန်ယူခဲ့ပါတယ်။ မေမေကတော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။ မေမေကြေကွဲအောင် လုပ်လိုက်မိတာ နောက်တစ်ခုကတော့ မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေးကို ဘယ်နေ့ ဘယ်နေရာမှာ လုပ်မယ်ဆိုတာ မေမေကို မတိုင်ပင်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီလိုနဲ့ မေမေလောတဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို ယောက္ခမ

အိမ်မှာ လုပ်လိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်တော် သင်္ကန်းကျွန်းမှာ ပွဲကရပါတယ်။ တစ်ဖွဲ့သားလုံးရဲ့ ကျွန်တော်အပေါ် ဆက်ဆံရေးက အေးစက်လွန်းနေပါတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ဆွမ်းကျွေးမဖိတ်လို့ပေါ့။ အသိအမှတ်မပြုလို့ပေါ့။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာ သိတာပါ။ ကျွန်တော်မှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ။ ကျွန်တော်အဒေါ်တို့ အိမ်မတို့က ပြေလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ကျွန်တော်တစ်ပြားတစ်ချပ် မတောင်းခဲ့ပါဘူး။ တောင်းလည်း ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တစ်ညကရင် မြန်မာငွေ သုံးရာကျပ်ရပါတယ်။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီပေါက် ထမင်းကျွေးတာ (ဒါတောင် သူသူငယ်ချင်း၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း စုစုပေါင်းမှ ဆယ်ငါးယောက်ရယ်) မင်္ဂလာလက်မှတ်လာတိုးပေးတဲ့ တရားသူကြီးကို ပုဆိုးလေး ဘာလေး လက်ဆောင်ပေးတာ စုစုပေါင်း ရှစ်ရာငါးဆယ်ကျော်ကုန်ပါတယ်။ ဒီတော့ ယောက္ခမဆီက ချေးရ ငှားရတော့တာပေါ့။ ဒီလိုပြဿနာတွေ ပိုင်းနေပေမယ့် အဲဒီညမှာ ကျွန်တော်အကောင်းဆုံး ကနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မထင်မှတ်တဲ့ ဘောက်လုံးတွေ အလှူပယ်ထွက်လာလို့ ကိုယ့်အချင်းချင်းတောင် အူတက်ခဲ့ရပါရော။ နမူနာတစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ။ အရိုင်းနဲ့ ပိန်ပိန်တို့ ပြက်နေကျ ပြက်လုံးပါ။

- | | | | |
|----------|---|---|---|
| ပိန်ပိန် | ။ | ။ | ငါမေးတာ မင်းဖြေနိုင်လား |
| အရိုင်း | ။ | ။ | ကြိုက်တာ မေး |
| ပိန်ပိန် | ။ | ။ | မြန်မာအက္ခရာတွေ မေးမှာ |
| အရိုင်း | ။ | ။ | မေးစမ်း |
| ပိန်ပိန် | ။ | ။ | ကကြီးရေ က |
| အရိုင်း | ။ | ။ | လွယ်လွယ်လေး... ဒီနေ့ည 'က'ရတာ တယ် |
| ပျော် | | | |
| ပိန်ပိန် | ။ | ။ | ဟုတ်ပြီ ကကြီးရေးချ ကာ |
| အရိုင်း | ။ | ။ | ဟော ကန့်လန့်'ကာ'ကြီးတွေ လှမှလှ |
| ပိန်ပိန် | ။ | ။ | ကဲ ကကြီးရေးချ ဝှုနှစ်လုံးပေါက် ကား |
| အရိုင်း | ။ | ။ | ငါတို့အဖွဲ့မှာ 'ကား'လေးစင်းရှိတယ် |
| ပိန်ပိန် | ။ | ။ | ဒီလောက်ရှိလှတာ ကကြီးယပင့် ကျ |
| အရိုင်း | ။ | ။ | ငါတို့ကို ပရိသတ်က သဘော'ကျ'လို့တဲ့ ဆုပေး |
| တော့မှာ | | | |
| ပိန်ပိန် | ။ | ။ | ကကြီးယပင့် လုံးကြီးတင် ကျီ |

အရိုင်း ။ ။ စာကလေးတွေတောင် အားပေးနေတယ် 'ကျိ
 ကျိ ကျိ' တဲ့
 ပိန်ပိန် ။ ။ ကကြီးယပင့် လုံးကြီးတင် တစ်ချောင်းငင် ကျိ
 အရိုင်း ။ ။ ဟိုမှာ တွေ့လား ရေခွေးတွေ 'ကျိ'လို့ပြီးရင်
 ကော်ဖီတိုက်မှာ
 ပိန်ပိန် ။ ။ ကကြီးယပင့် လုံးကြီးတင် တစ်ချောင်းငယ် ဝှေ့နှစ်
 လုံးပေါက် ကျိ
 အရိုင်း ။ ။ မင်းညီမနဲ့ တွေ့လိုက်လို့ ဖြစ်သွားတာ

ပြက်လုံးရဲ့ အစဉ်က ဒါပါပဲ။ ပြက်လည်း ပြက်နေကျပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့
 အဲဒီညကျမှ ကျွန်တော်တ ဘာဖြစ်မှန်း မသိ၊ တအားဝင်ပြက်ချင်လာတယ်။ ပရိ
 သတ်ရယ်ပြီးချိန်မှာ ထလာပြီး "အရိုင်းရေ ဝါလည်း မေးဦးမယ်" ဆိုတော့ အရိုင်း
 မျက်လုံးတော်တော်ပြူးသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ မူလခွင်ထဲ ကျွန်တော်မှ
 မပါတာကိုး။

အရိုင်း ။ ။ မေးလေ
 ဇာဂနာ ။ ။ ခကွေးရေ ခ

အရိုင်း တော်တော်ကြောင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လျင်တယ်၊
 ပါးနပ်တယ်။

အရိုင်း ။ ။ ဒီမှာ ဇာဂနာ မင်းကိုငါ ဘာမှ 'ခခ'ယယ မလုပ်
 နိုင်ဘူး
 ဇာဂနာ ။ ။ ခကွေးရေချ ခါ
 အရိုင်း ။ ။ မင်းလိုကောင်မျိုးကတော့ ရေလည် 'ခါ' ပါတယ်

ဇာဂနာ ။ ။ ခကွေးရေ လုံးကြီးတင် ဒီ
 အရိုင်း ။ ။ အမယ် ကောင်မလေးတွေ ရယ်နေတာ 'ဒီဒီဒီဒီ'
 ဇာဂနာ ။ ။ ခကွေးရေလုံးကြီးတင် ဆံခတ် ဒီ

သွားရော။ အရိုင်းလည်း လဒ် အိပ်ဆေးမိသလို ဖြစ်ကရော။ (၁၇၇)
 ဆိုင်းဆရာတွေကလည်း ငြိမ်လို့ရယ်။ အရိုင်း ဘယ်လိုဖြေမလဲပေါ့။ တစ်ဖွဲ့လုံး၊
 အရိုင်းနဲ့ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ။ အဲဒီမှာ အရိုင်းက ခပ်တည်တည်နဲ့
 "ဟေ့ ငါ့အမေနာမည် ဒေါ်ဒီ"

ဝေါခနဲပဲ ရယ်လိုက်ကြတာ။ ပရိသတ်မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်းအဖွဲ့နဲ့ မိုးနတ်
 သူ့အဖွဲ့သားတွေ။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့အမေနာမည် ဘယ်လိုလုပ်ဒေါ်ဒီဖြစ်မှာလဲ။
 ဒါပေမဲ့ တစ်ညလုံး 'ဒေါ်ဒီသား' 'ဒေါ်ဒီသား' ဆိုတာကြီးက ချည်လုံးကိုဖြစ်လို့။
 ပွဲပြန်တဲ့ ပရိသတ်ကတောင် အရိုင်းကို ဒေါ်ဒီလို့ အော်နေတာတဲ့အထိပါပဲ။ ဒေါ်ဒီ
 ဆိုတာကြီးကတော့ တော်တော်ကို တွင်သွားခဲ့တာပါ။

အဲဒီနေ့ည ပွဲကပြီးလို့ အိမ်အပြန်မှာ ကျွန်တော့်ကို တံခါးစောင့်ဖွင့်ပေးတဲ့
 အိမ်သူသက်ထားကတော့ ရှိနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထဲကို ကျွန်တော်ဒီနေ့ည
 ကလို့ ရလာတဲ့ ညကြေးပိုက်ဆံမပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်အမေကို ပေးဖို့အဖွဲ့က
 ထိန်းထားလိုက်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်အတွက်တော့ ဒါဟာ ချောင်းရိုက်ခံလိုက်ရသလို
 ပါပဲ။

...

၁၉၉၄ ခုနှစ် မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်ထောင်က ပြန်လွတ်လာ
 ခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာအလုပ်တွေ ပြန်လုပ်ဖို့ လူတော်တော်များများ ကျွန်တော်
 ကို ကမ်းလှမ်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မူရင်းစိတ်ကတော့ အငြိမ့်ပဲ ကချင်ပါတယ်။
 ဆရာကြီး ဦးဝင်းဖေရဲ့သား ကိုအောင်ကျော်ဆန်းက အငြိမ့်ပွဲသွင်းဖို့ စီစဉ်တဲ့အခါမှာ
 ထောက်လှမ်းရေး(၆) တပ်ဝင်းထဲ ရောက်ရပြန်တာပေါ့။ တစ်မျိုးက ဝိုင်းဖျူးစနဲ့ပွင့်။
 သူ့ဘက်ကတော့ ရှင်းတယ်။ တပ်မတော်ဆေးရုံအတွက် ရန်ပုံငွေပွဲကပြဖို့ လုပ်ပါ
 တဲ့။ ချက်ချင်းပွဲမိန့်ရစေရမယ်ဆိုပဲ။ ကျွန်တော် တော်တော်စဉ်းစားရကျပ်သွားခဲ့ပါ
 တယ်။ တစ်ဖက်မှာ ပွဲကလည်း ကပြချင်၊ စိတ်ကူးတွေလည်း အဆင်သင့် လူတွေက
 လည်း စုပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ စစ်ဆေးရုံအတွက် ရန်ပုံငွေဆိုတော့ ဝှေ့တွေ ကျနေတာ
 ပေါ့။ ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးအတွက်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူးလားလို့ ဈေးဆစ်ကြည့်ပေ
 မယ့် ဆောရီးပါပဲ။ ကျွန်တော်က စစ်ဆေးရုံအတွက် ပိုက်ဆံရှာတဲ့ ပွဲကပြဆိုရင် ဝိုင်း
 ဆဲလိုက်ကြမှာ ဝက်ဝက်ကွဲပဲ။ သေချာတယ်။ လူနာတွေအတွက် ဆိုပေးမယ့်အထိ
 မခံတဲ့ အခြေအနေ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုကြိုးချည်ထားတဲ့ အခွင့်
 အရေးမျိုး မလိုချင်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်မကတော့ပါဘူးလို့ အကြောင်းပြန်လိုက်ရပါ
 တော့တယ်။

၁၉၉၅ ရောက်တော့ နောက်ပြဿနာတစ်ခု ထပ်တက်လာပြန်ပါလေရော။ တပ်မတော်ရွှေရတနာ၊ အမျိုးသားအာတ်ရုံမှာ အငြိမ်းပျဉ်ပွဲလုပ်မယ်။ ဇာဂနာတိုဝင်ငြိုင်း ပါတဲ့။ ခက်တော့နေပြန်ပါရော။ ကျွန်တော်နဲ့ အရိုင်းတို့လည်း ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်ဆိုပြီး သတင်းစာထဲ ဆောင်းပါးရေးလိုက်သေးသမျှ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးတော်တော် ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်တာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ၁၉၉၅ ခုနှစ်မှာ တက္ကသိုလ် စိန်ရတုလည်း ဖြစ်နေတာကို။ မြန်မာပြည်ရှိရှိသမျှ အငြိမ်းအဖွဲ့တွေထဲမှာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားလူပြန်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းရှိတာလေ။ ကြုံတောင့် ကြုံခဲ ဝင်ခွဲလိုက်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စစ်တပ်ရဲ့ ရွှေရတုအထိမ်းအမှတ်ပြိုင်ပွဲဝင်က မှ ဇာဂနာအတွက် ပွဲကခွင့်ပါမစ်က ရမှာကိုးဗျ။ ဒီတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ။ တပ်မတော်ရွှေရတုအထိမ်းအမှတ် မြဝတီအငြိမ်းပျဉ်ပွဲကို လုံးဝ ဝင်မပြိုင်နိုင်ပါဘူးလို့ အကြောင်းပြန်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဇာဂနာအတွက် တစ်သက်တာ အငြိမ်းကပြခွင့် လိုင်စင်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

အရိုင်းတို့ ငှက်ပျောကြော်တို့ အငြိမ်းကနေတဲ့အခါ၊ အမျိုးသားကဇာတ်ရုံမှာ ပြဇာတ်ကနေတဲ့အခါ၊ ကျွန်တော်မှာ ငေးမောရုံကလွဲလို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အားကျရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးနေခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ ထိခိုက်နာကျင်ခဲ့ရတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရေး ပေးတဲ့ ခွန်းထောက်ကို အရိုင်းက ဆိုနေချိန်မှာ ကင်းကောင်က ဘေးက ဝင်ထောက် ပေးဖို့ မေ့နေရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စင်အောက်က ဆဲနေတာကို ဘယ် သူသိမှာလဲ။ သူတို့ကနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနပိုင် ပဒုမ္မာဇာတ်ရုံထဲကို 'ဇာဂ နာ မဝင်ရ' လို့ ဆိုပြီး တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော်တော်တော် ကို စိတ်ဆိုးသွားခဲ့ပါတယ်။ စစ်အစိုးရရဲ့ ကမ်းကုန်အောင် နှိပ်ကွပ်မှုပဲလို့ နှလုံးသွင်း လိုက်ရပါတော့တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ 'တစ်နေ့ကျရင် မြပုဏ္ဏမာအဖွဲ့ ဟောဒီမြေ ပေါ်မှာ ကကို ကပြမယ်ဟေ့' လို့ ကြုံးဝါးလိုက်မိခဲ့ပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ၁၉၉၆ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ညမှာ မမျှော်လင့် ဘဲ အငြိမ်းကခွင့် ကြိုခဲ့ရပါတယ်။ မေမြို့မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ရောက်နေချိန်၊ မေမြို့နှစ်တစ်ရာပြည့်ပွဲနဲ့ တညတညလာတိုးတော့တာပါပဲ။ ကျွန် တော်တို့လိုပဲ တခြားရုပ်ရှင်အဖွဲ့တွေလည်း မေမြို့ကို ရောက်နေကြလေတော့ စည် စည်ကားကားလေးဖြစ်သွားအောင် အငြိမ်းခန်းထည့်ချင်ကြသတဲ့လေ။ ခက်နေ တာက မင်းသမီးရော လူရွှင်တော်ရော မရှိဘူး။ မိုးကုတ်က လာတဲ့ အဖွဲ့လေးတစ် ဖွဲ့မှာတော့ သာမန်ကတတ်ဆိုတတ်တဲ့ အရပ်မင်းသမီးလေးတစ်ယောက်ပါလာတယ်။ ဆိုင်းနောက်ထလေးနှစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်ဆိုပဲ။ မေမြို့တပ်နယ်မှူးက ဒေါ်

နွဲ့နွဲ့စန်းကို ပြောတော့ ဘွားတော်က သူကပေးမယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသက် ငွေ အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် အဝတ်အစား သီချင်း၊ ဆိုင်းပိုင်း... ဘာဆိုတာမှ အလေး မပြောဘူး။ ဆိုဗီယက်ပြန် နွဲ့နွဲ့စန်းဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးနဲ့လည်း ကက်ဆက်ဖွင့်ကမ္ဘီ မသင့်တော်။ တစ်ခါ သူနဲ့ ဘက်ညီမယ့် လူပြက်ကလည်း မရှိတော့ ခက်နေရော။ အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်တို့က မေမြို့ကို ရောက်လာတော့ အန်တီစန်းက သူနဲ့ အတူ အငြိမ်းကပေးမလားလို့ မေးပါလေရော။ အရမ်းကချင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကမယ်ပေါ့။ တစ်ခါတည်း အဖြေပေးလိုက်တာ။ အရိုင်းနဲ့ ကင်းကောင်ကတော့ စိုးရိမ်တယ်။ ကျွန်တော်ကို အငြိမ်းကပြခွင့်ပိတ်ထားတာလေ။ မလိုအပ်ဘဲ ပြဿနာ မတက်စေချင်ဘူးပေါ့။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စန်းကတော့ မေမြို့က ပွဲတာဝန်ခံတွေကို ပြောထည့် လိုက်တာ မြို့ခံတွေက သဘောတွေ ကျလို့။ ဇာဂနာ၊ အရိုင်း၊ ကင်းကောင်၊ ငှက် ပျောကြော်တို့ ကမယ်ဆိုတာကိုး။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ တော်တော်ထူးဆန်း တာကတော့ 'ကစေသတည်း' တဲ့ ဗျာ။ ဒီတော့ ဇာတ်လည်း တိုက်မနေပါဘူး။ ခါးပြတ်ဆိုင်းပိုင်းလေးလည်း တီးချင်ရာ တီးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကချင်ရာ ကမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ဇာတ်ခုံကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စန်းကလည်း သီချင်းတိုက်ချိန်မရဘူးလေ။ ဒီတော့ ခါးပြတ်ပိုင်းဆရာလေးကို မေးရတယ်။ မင်း ဘာသီချင်းရသလဲပေါ့ ။ရွှေပြည်စိုး၊ ဦးကလိန်၊ တိုးကျော်မ၊ အိုး... ရပြီ ရပြီ။ တော်ရောပေါ့ သုံးပုဒ်။ သားတို့လူပြက်တွေသာ များများပြက်ကြတော့တဲ့။ ကျွန် တော်တို့လည်း ရေငတ်ဘုန်း စည်တီယာတွေဆိုသလိုပါပဲ။ တစ်ခါတည်းကို ဒိုင်ဗင် ထိုးချလိုက်တော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ခုံရောက်တော့မှ ပြဿနာနဲ့ တည့်တည့် တိုးတော့တာ။ လူပြက်ဝတ်တဲ့ တောင်ရှည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တောင်ရှည်မရှိ။ မြို့ခံ တွေကလည်း လူရွှင်တော်မှန်ရင် တောင်ရှည်ပါလာမယ် ထင်တာကိုး။ ဒါနဲ့ မေမြို့ တစ်မြို့လုံး တောင်ရှည်လိုက်ရကြတာ။ ရလည်း ရလာရော ရှင်လောင်းဝတ်တဲ့ တောင်ရှည်တွေ ဖြစ်နေပါလေရော။ အလျားလည်း တိုး၊ အနံလည်း စကောစက။ ပိုးရောင်တပြောင်ပြောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်သား ကလေး မသာလေး တွေလို ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ပရိသတ်ကတော့ ဘာသိမှာတုန်း။ လက်ရပ်တ ဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မှာသာ လက်တစ်ဖက်က တောင်ရှည်ကိုဆွဲပြီး ပြက်လုံးပြက်နေရတာ။ မဆွဲလိုက်မဖြစ်ဘူးလေ။ ကျွတ်ကျတော့မှာကိုး။ ပိုးဆိုတော့ ချောကျိကျိ ကွင်းကလည်း ကျွဲတော့ လူပြက်အချင်းချင်း ရိုက်ဖတ်နဲ့ ရိုက်မျက် တာတောင် လက်မမြှောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီကြားထဲ ကင်းကောင်က အရပ်ကလန်ကားလား နဲ့ ထခုန်လိုက်တာ တောင်ရှည်ကွင်းလုံးကျွတ်ကျန်ခဲ့ပြီး သူ့မျော တောင်ကားကိုက လေးနဲ့ စင်ပေါ်ငုတ်တုတ်။ ချမ်းရတဲ့အထဲ၊ လူမြင်လို့ မသင့်တော်။ ပရိသတ်က

တော့ ပတ်တုပ်လို့ မရအောင် ရယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း တစ်ညလုံး ဒါကိုပဲ ရိုးပယ်ဖို့ ပြက်လုံးပြက်နေရတာပေါ့။

အငြိမ်စင်ပေါ် မတက်ရတာ ကြာပြီဆို (ရှစ်နှစ်တိတိဝေးကွာခဲ့တာလေ) သက်လုံက သိပ်မကောင်းချင်။ ဒါပေမဲ့ အရိုင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပြက်နေကျ စည်တိုချိတ်ကို တင်လိုက်တော့ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တဖြောင့်ဖြောင်းပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက တပ်မတော်ဟာ 'မလွဲသာမရှောင်သာ နိုင်ငံတော်အာဏာကို ယူခဲ့ရပါတယ်' ဆိုတဲ့ စကားကို နဝတ အစိုးရက သိပ်ပြောနေချိန်ပေါ့။ ပြီးတော့ 'တပ်မတော်သာအမိ တပ်မတော်သာ အဖ' ဆိုတာကိုလည်း ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်လုပ်နေချိန်ပေါ့။

ကျွန်တော်နဲ့ အရိုင်းတို့ရဲ့ စည်တိုချိတ်ကလည်း အဟောင်းကို ပြန်မွမ်းမံထားတာပါ။ အရိုင်းရဲ့ခေါင်းပေါ်ကို စည်တိုကြီး တင်ပေးလိုက်ပြီး 'ဒီတာဝန် မင်းယူ' လို့ ထမ်းခိုင်းလိုက်တာ သူ့ခဲယျာ မနိုင်မနင်းနဲ့ ထမ်းထားရတာပေါ့။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်နဲ့ ကင်းကောင်က အမေးအဖြေလုပ်ပြီး လျှာတွေရည်၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုလိုက်ကလိုက် ကျွမ်းထိုးလိုက်။ အရိုင်းကတော့ သူ့ထမ်းထားတဲ့ စည်တိုကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့တီးပုံမဲလဲလို့ နောက်ကနေ တကောက်ကောက်လိုက်နေရတာ။ ကျွန်တော်ကျွမ်းထိုးရင်လည်း သူက ထိုးရ၊ ကျွန်တော်ခုန်ပေါက်ကရင်လည်း သူလိုက်ကရ၊ ပါးစပ်ကလည်း 'ထမ်းထားရတဲ့ တာဝန်ကြီးက လေးလွန်းလို့ပါ' လို့ ပြောလိုပြော၊ 'မလွဲသာမရှောင်သာ ထမ်းထားရတာပါခင်ဗျ' လို့ အော်လို အော်၊ 'စည်တိုသာအမိ စည်တိုသာအဖ' ငိုလို ငို။ ပရိသတ်တွေကတော့ စကားတစ်လုံးပြောတိုင်း လက်ခုပ်တစ်ခါတီးလိုက်နဲ့ မေမြို့၊ ရာပြည့်ကွင်းကြီးဟာ လက်ခုပ်သံတွေညနေပေါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ ည(၁၂)နာရီကျော်မှ အငြိမ်စွဲက သိမ်းတာကို ညစာမစားရသေးလို့ မြို့ခံတွေရယ်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ရောက်နေတဲ့ လွင်မိုးရယ်၊ ရဲအောင်တို့ရယ်က ဂုဏ်ပြုပြီး ကျွေးချင်ဖွေးချင်လို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ကြိုဆိုနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် မစားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အလည်လိုက်လာတဲ့ ဖော်သက်ထွေးကို ခေါ်ပြီး မေမြို့ရဲ့ လရောင်အောက်မှာ စကားတွေ အများကြီးပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ အငြိမ်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ သဘောထား၊ မြန်မာအငြိမ်ကို နိုင်ငံတကာတန်းဝင်အောင် တင်ပြချင်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ရည်မှန်းချက်... အို ခုံလို့ပါ။ ဖော်သက်ထွေးကတော့ မျက်ရည်တွေဝဲပြီး နားထောင်ရှာတယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီနေ့ညဟာ စာမျက်နှာအသစ်တိုးတာပါပဲ။

အငြိမ်ကပြပြီးလို့ ကြည်နူးလို့မှ မဝသေးခင် သတင်းဆိုးတစ်ခုဟာ ကျွန်တော့်ရင်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အငြိမ်ကပြခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ တပ်နယ်မှူးခရာ အသက်မပြည့်သေးဘဲ ပင်စင်အပေးခံလိုက်ရရာပါတော့တယ်။

• • •



ထောင်တွင်းအငြိမ့်

“ထမင်းမပြန်ပေါင် အင်းစိန်ထောင်အချုပ်ခန်းမှာဖြင့်
အလုပ်ပန်းသမျှ အနှမ်းတွေပြေ
အလွမ်းတွေပေါ်တဲ့ ဒီမြေစခန်း”

“ဪ... အံ့ရွန်းမဖောက် ခွန်းတောက်ဆိုသွားတာ ကိုဇာဂနာထင်
ပါ”

“မှန်ပေါ့ ကိုသူရရေ”

“ညနေက ဝက်သား စားလို့ ကောင်းခဲ့လားဗျ”

“အသားမစားရတာ နှစ်လရက်တွေ ကြာပြီဆိုတော့ ဝက်ရဲ့ အသားကို
ကိုယ်လေ တကယ်ပဲ စောင့်နေဆဲ”

“အောင်မယ်... ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ခိုင်ထူးမှတ်နေလို့လား”

“သတိရလို့ပါဗျာ ဝက်သားမတွေ့ရတာ ကြာလို့ အားပါးတရ ကိုက်ဆွဲ
လိုက်တာ သွားတစ်ချောင်း နဲ့သွားပါရော”

“ဝက်သားမာမျိုးကိုဗျ”

“ဟင်... ဝက်သားနီလည်း မဟုတ်”

“ဒါတောင် အသားစားပြီး သွားကြားထိုးရအောင် အခေါက်ပေါ်မှာ သွား
ကြားထိုးတံလေးတွေ တန်းစီထည့်ထားပေးသေးဗျား”

“ဟ... အဲဒါဝက်မွှေးဟ”

“အောင်မာ ဘာမှတ်နေလို့လဲ၊ စိတ်ဆိုးလို့ ထမင်းလုံးနဲ့ကောက်ပေါက်
လိုက်မှာနော်၊ ခေါင်းပေါက်သွားမယ်မှတ်”

“ဒီလိုတော့ရမလား၊ တာလပေါ် ဟင်းရွက်ရိုးနဲ့ ရိုက်လိုက်ရင် နှင့်ခေါင်း၊
ခြောက်ချက်ချုပ်လိုက်ရမယ်”

ဇာဂနာ ဘာတွေ ရူးပြီး လျှောက်ရေးနေပါလိမ့်လို့ ထင်စရာပါ။ အမှန်က
တော့ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အငြိမ့်ကနေတာပါ။ ၁၉၈၈ ခု၊

အောက်တိုဘာလ (၂) ရက်နေ့မှာ အဖမ်းခံရပြီး ကျွန်တော့်ကို အင်းစိန်ထောင်ပို့
ခဲ့ပါတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ညနေစာစားပြီးပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ထောင်လုံး ကိုအိမ်သတိ
ရဲတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပါပဲ။ ညနေ နေဝင်ပြီးဖြာ လေပြည့်တသွေးသွေး၊ အိပ်
တန်းပြန်ငှက်တွေကို ငေးရင်း... တို့လည်း ဘယ်နေ့များမှ အိမ်ပြန်ရပါလို့ လွမ်း
နေကျအချိန်လေးပေါ့။

ကျွန်တော်တည်းခိုနေရတဲ့ အင်းစိန်ထောင်အထူးဝင်းထဲက ဆယ်ခန်းတွဲ
တိုက်တန်းလျားမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ တပင်တိုင်မင်းသားကြီးပါပဲ။ ဘယ်သူတွေ
ဘယ်ကိုပဲပြောင်းပြောင်း၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေရာမှာပဲ ကျန်ခဲ့ရတာပါ။ မှော်ဘီ
က ဦးစိုး (NLD) တို့၊ ဦးတင်စိုး (စံပယ်ဦး) တို့၊ လွတ်သွားပြီးပြန်လို့ မင်းကိုနိုင်တို့၊
ဦးဝင်းတင်တို့၊ ဦးဝင်းထိန်တို့ ရောက်လာတော့လည်း ကျွန်တော်အငြိမ့်ခန်းကတော့
ပုံမှန်တင်ဆက်နေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ညနေတစ်မျိုး မရိုးစေခဲ့ရပါဘူး။
နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်ရဲ့ ဂုဏ်ပြုအငြိမ့်ခန်း၊ ဆရာမြို့မငြိမ်းရဲ့ ဂုဏ်ပြုအငြိမ့်ခန်း၊
ဆရာရွှေတိုင်ညွန့်၊ ဆရာရွှေပြည်အေး စသဖြင့် အနုပညာရှင်ကြီးတွေကို ဂုဏ်ပြု
ရတဲ့ အငြိမ့်ခန်းတွေ တင်ဆက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်ကောင်းကောင်း
မကောင်းကောင်း ပရိသတ်ကတော့ လက်ခုပ်တဖျောင်းဖြောင်းနဲ့ အားတွေကို ပေး
လို့ပေါ့။ အပျင်းလည်း ပြေ အချိန်လည်း ကုန်၊ ကျွန်တော်လည်း အငြိမ့်ကရလို့
အာသာပြေသွားတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက် အငြိမ့်သီချင်းတွေလည်း နွေးပြီးသား
ဖြစ်ရော။ မမေ့တော့ဘူး။ ကြာလာတော့ သီချင်းတွေက ကုန်ပြီပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ တတ်
သည့် ပညာ မနေသာဆိုတာလို အငြိမ့်သီချင်းအသစ်တွေ ရေးပြန်တာပေါ့။ မှတ်
မှတ်ရရ ထောင်ထဲမှာ အငြိမ့်သီချင်း (၁၄) ပုဒ်ရေးခဲ့ပါတယ်။ (အဲဒီသီချင်းမဟုတ်
ကို မေသန်းနုက မိုးအငြိမ့်မှာ၊ သီးလေးသီးအဖွဲ့က ဆေးရောင်စုံအငြိမ့်မှာ လှုံ့မုံ
ကြပါတယ်။) ထောင်ထဲမှာ ရေးတယ်ဆိုပေမယ့် ထောင်အကြောင်း၊ နှိပ်စက်မှု၊
အကြောင်း မပါပါဘူး။ နောက်တောက်တောက် သရော်တော်တော်လေးအတူပါ။
ဆိုပါတော့။ ကိုဝင်းဝင်းကို နောက်ပြီး ‘ကိုအိမ်သတိရ’ဆိုတဲ့ သီချင်းရေးပြန်ခဲ့ပါတယ်။
တစ်ခါ... အငြိမ့်လောကအခြေခံ မင်္ဂလာရယ်မှ မထွိုင်ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
ရယ်၊ လက်စွဲတော်ဆိုတာရယ် ရေးခဲ့တဲ့အခါ မင်းကိုနိုင်နဲ့ ဦးဝင်းထိန် (NLD) တို့
က ပါဝင်ပြီး အကြံတွေပေးကြပါရော။ မင်းကိုနိုင်က စာသားရေးပြီး ကျွန်တော်မဟာ
သွားထည့်ထားတဲ့ (ပုဝါဖြူ) ရယ် (ဒေါင်းမလေး)ရယ် သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို(မမှတ်တရ)
ဖတ်ပြလိုက်ပါရစေ။

'ပုဝါဖြူ'

သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်တောင် ဖြောင့်အောင်ဆိုဖို့ မလွယ်ဘူးရှင်ရေ မလွယ်ဘူးရှင်ရေ (ဘာဖြစ်လို့တုန်းဗျ) ဪ သူ့မလာလို့ပေါ့။ ချစ်တဲ့သူ သူ့မလာလို့ပေါ့။ မျှော်ရတာလည်းများပြီ၊ ငိုတာလည်းများပြီ။ မဆိုချင် မကချင်ပါသည် စိမ်းကားသူ လူညာကြီး ကိုပလီ

ယခုပင် ရှုမြင်စမ်းချင်ပါသည် အငြိမ်သမလေး စိတ်ကမအေး အတွေးပူမိသည်။ ညတိုင်း ဒီအချိန်ဆိုရင် ရောက်လာလိမ့်နိုးနဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါလေး လှုပ်ခါပြသည်။ ကျွန်မအသည်းဆွဲယူ ညှို့ပလီ။ အသည်းမှိုက် အရိုးနှင့် ချစ်မိသူက မဖြေသာပြီ ဘယ်မှာလဲ ဘယ်မှာလဲ ဘယ်နေရာမှာများ ရောက်သည် မသိနိုင်ပြီ။

လိပ်ဥပျောက်လို့ လိပ်မရှာ သူ့ခမျာ ငိုမဲ့ငိုမဲ့ ချစ်သူပျောက်လို့ တကောက်ကောက်ရှာ သူ့ခမျာ ငိုမဲ့ငိုမဲ့

သူများတွေက လှောင် သူများတွေက လှောင် ကြားရက်သလားကွယို ထားအသက် မယုံဒါလီ ဘယ်မှာလဲလို့ အော်မေးချင်သည်။ (ဒီမှာဗျိုး။ တော်စမ်းပါ ရှင်တို့ရယ်) မောင်ရောက်လာပြီဆိုရင်လေ ရှိတာ သီစေကြောင်းနဲ့ (အော်ပြောရတာ ခက်နေရင် ပုဝါဖြူလေး ဝေ့ပြ ဝေ့ပြ)

တိုးတိုးပြောပါရှင် အများသိရင် ခက်ကုန်မည် နှစ်ယောက်တည်းသိရန်အတည် ပုဝါဖြူလေး ဝေ့ပြစေချင်သည်။

• • •

'ဒေါင်းမလေး'

မှန်ရဝေခန်းသို့ ကြွငန်းအခေါင်
စံလေမြန်းဖို့ မမှန်းပေါင်
ဒေါင်းတစ်ကောင်ရဲ့ သဘာဝ
ဆိုကာကကာ ပျော်လိုက်ပါရစေမောင်
ဒေါင်း ဒေါင်းမလေးတစ်ကောင်

ဒေါင်းမလေးကို ချစ်တဲ့ဆိုမောင်
ဒေါင်းသဘာဝကို နားလည်စေအောင်
ဒေါင်းမလေး ကျွန်မပြောပြမယ် နားထောင်
ဒေါင်း... ဒေါင်းမလေးတစ်ကောင်

ပြောလိုက်စမ်းပါ ဒေါင်းမလေးတစ်ကောင်
ပြောလိုက်စမ်းပါ မင်းချစ်သူသိအောင်
အိုးဝေ အိုးဝေ
တွန်သံရှည် သီကာကျူးလို့
ဖြူးဝင်တဲ့ ဂီတသံစဉ်ဆောင်
ဖြန့်လိုက်ပေါ့ ဒေါင်းအတောင်
ဆန့်လို့ကော့ အမြီးအတောင်
လည်တိုင်ကိုခိုင်ခိုင်မော့လို့
တေးသီကျော့ အိုးဝေသံဆောင်
ဒေါင်း... ဒေါင်းမလေးတစ်ကောင်

ရင်ဆိုင်နှံ့မယ့် တိုက်ပွဲတိုင်းမရှောင်
လိုအပ်ရင် အတက်ကလေးတထောင်ထောင်
သတ္တိသွေး ဘယ်တော့မှမကြောင်
သစ္စာရှိ ရဲရဲနီတဲ့အရောင်
လှရဲ့လား ချစ်သူမောင်
နားလည်လား ချစ်သူမောင်
ဒါဒီပင် သဘာဝအလှ စွမ်းနိုင်သမျှ ဒေါင်းမလေးတစ်ကောင်

• • •

သီးလေးသီး မွေးဖွားခြင်း

စင်ပေါ်မှာလည်း အငြိမ့်မကရ အခွေထဲမှာလည်း အငြိမ့်မကရဆိုတော့ ကျွန်တော် ရေငတ်မပြေနိုင်။ အသက်ကဖြင့် လေးဆယ်ရှိနေပြီ။ အငြိမ့်မကရလို့ သေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပါမို့ သေချာသလောက်ပေါ့။ ဒီမှာ စိတ်ကူးတစ်ခုရလိုက်ပါတယ်။ Clonc ပေါ့။ ဇာနည်ကိုယ်ပွားလေးတွေ မွေးထုတ်လိုက်စမ်းမယ်။ ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကို သူတို့ကို ပြောခိုင်း၊ လုပ်ခိုင်းလိုက်။ အေးရောပေါ့။

ဒါနဲ့ပဲလူပြက်ရှာပုံတော်ဖွင့်လိုက်တာ ညောင်ညောင်ခေါ်လာပေးတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုက လူ့ရွှင်တော်လောင်းလျာလေးတွေနဲ့ တွေ့ရပါရော။ အဲဒီထဲကမှ ကျွန်တော်သိပ်မကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးသုံးယောက်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ လက်ရွေးစင်လူပြက်လေးယောက် ရလာခဲ့ပါတယ်။ ပေါက်စီ၊ ဂျိုးသိန်း၊ ပန်းသီး၊ ဇီးသီးတို့ပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ပေါက်စီကို စိန်သီး၊ ဂျိုးသိန်းကို ကြယ်သီးလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်တော့ အသီး လေးသီးဖြစ်သွားခဲ့ပါလေရော။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂလုံခြုံရေးကောင်စီမှာ 'ကြီးလေးကြီး' ရှိနေတော့ သူတို့ကိုလည်း 'သီးလေးသီး' လို့ နာမည်မှည့်လိုက်တော့တာပေါ့။

ကျွန်တော်မှာ မကောင်းတဲ့ စိတ်တစ်ခုရှိပါတယ်။ လူပြက်တွေကို ရှေ့တန်းတင်တတ်တာပါ။ အစွဲဆိုပါတော့။ တကယ်တော့ လူပြက်တွေဟာ မျက်နှာငယ်ပါတယ်။ မင်းသမီးကို ဦးစားပေးနေချိန်မှာ လူပြက်က ချောင်ထဲ ပို့ခံရတာ သဘာဝပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ မမြှင့်ရင် ဘယ်သူမှ လာမြှင့်ပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ခံယူပြီး လူပြက်တွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ထိပ်ရောက်အောင် ပို့ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းသမီးတွေနဲ့ ပြဿနာတက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ သီးလေးသီးကို စင်တင်တော့မယ့် အချိန်မှာ မင်းသမီးရှာပုံတော်ဖွင့်ရပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်ကို ခေါင်းတည်ရတော့တာပေါ့။

ကျွန်တော့်ပင်ကိုယ်စိတ်က အငြိမ့်မင်းသမီး ခေါက်ရိုးကျိုးနေသူတွေကို

မခေါ်ချင်ဘူး။ သူတို့အသံတွေဟာ အက်ကွဲကွဲနဲ့ ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး။ နောက်ပြီး လက်တွေ့ ခြေတွေ တအားချိုးပြနေတာလည်း ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး။ စင်ပေါ်မှာ ကရင်တော့ ဆိုတတ်၊ ပြောတတ်၊ ကတတ်တဲ့ မင်းသမီးက လိုတာပေါ့။ စင်အောက်က ကာလသားတွေဆီ အကျွေးအမွှေးကောင်းတဲ့ မင်းသမီးလိုတာကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဗွီဒီယိုရိုက်မှာမို့လို့ ဆိုတတ်စရာ မလိုဘူး။ ကတတ်ဖို့ရယ်၊ ရုပ်ပြကောင်းဖို့ရယ်၊ အပြောအဆိုကောင်းဖို့ရယ်ပဲ လိုချင်တာ။ ဒီတော့ ရုပ်ရှင်မျက်စိရှိတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီး မောင်တင်ဦး၊ ဒါရိုက်တာ ကိုအောင်မင်း သိမ်းနဲ့ ဒါရိုက်တာ ကိုဟိန်းဖိုးတို့ကို ခိုင်လုံကြီးလုပ်ပေးဖို့ အကူအညီခေါ်လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကြိုက်နဲ့ သူတို့အကြိုက် ထပ်တူကျသွားခဲ့တာကတော့ ရွှေတိုသူ 'မြင့်သန္တာရိုး' ပါပဲ။ သီးလေးသီးနဲ့ဆိုတော့ သူ့ကိုပါ နာမည်မှည့်လိုက်ရပါတော့တယ်။ 'ဇီးသီး' လို့။ အစကတော့ သူက ဒီနာမည်ကို အင်တင်တင်။ ခုတော့ ဒီနာမည်ပဲ တွင်နေပါပြီလေ။

သူတို့ကို ကျွန်တော်လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာ အချိန်တော်တော်ယူရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး ကျွေးမွေးပြီးကို သင်ပေးခဲ့ရတာပါ။ ကင်းကောင်တို့၊ ငှက်ပျောကြော်တို့ကို သင်ပေးတုန်းကနဲ့ လားလားမှမတူပါဘူး။ ကင်းကောင်တို့ တုန်းက အစိမ်းသက်သက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ ခွန်းထောက်တောင် ဆိုတတ်ကြတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ အခုသီးလေးသီးကတော့ ပန်ကျောကျောင်းဆင်းတွေဆိုတော့ ကတတ်၊ ဆိုတတ်တယ်။ ဇာတ်ပါးဝတယ်။ ဘာလတ်သွေးအပြည့်ပဲ။ ဆိုင်းနောက်ထလည်း လုပ်ဖူးတယ်။ မင်းသားလိုလည်း ကဖူးတယ်။ သူတို့မတတ်တာ တစ်ခုတည်းပဲ။ 'စာ'ပါ။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ 'စာ'ကျမှ ငါးပါးမှောက်တော့တာပါပဲ။ ကျောင်းစာ အတန်းစာကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာစာကိုမှ မဖတ်တာ၊ မလေ့လာတာပါ။ လူပြက်တော်တော်များများဟာ သူတို့ကို စာမတတ်ဘူးပြောရင် မခံချင်ပါဘူး။ စင်ပေါ်မှာ ဇာတ်စာတွေ လျှောက်ရွတ်တိုင်း စာတတ်တယ်ထင်နေကြတာကို။ သတင်းစာလည်းမဖတ်၊ အပြင်စာလည်းမဖတ်၊ ယုတ်စွအဆုံး လူထုဒေါ်အမာရေးတဲ့ 'အငြိမ့်'တောင် မဖတ်ဖူးကြတော့ မခက်ပါလား။ ဒီတော့ သူတို့ကို အိမ်ခေါ်လာပြီး လေ့ကျင့်ခန်းပေးသလို စာအရင်ဖတ်ခိုင်းရပါတယ်။ လူထုဒေါ်အမာရဲ့ 'အငြိမ့်' သဘင်ဝန်ဦးနဲ့ရဲ့ 'သဘင်လောက'၊ ချစ်စရာရဲ့ 'ကျွန်တော်သိမိခွဲသော လူ့ရွှင်တော်ကြီးများ'၊ နေဝင်းမြင့်ရဲ့ 'ပလ္လင်အငြိမ့်'၊ ကုတင်အငြိမ့်၊ စင်အငြိမ့်' စတဲ့ စာအုပ်တွေကို အရင်ဖတ်ခိုင်းရပါတယ်။ တကယ်ဖတ်၊ မဖတ်လည်း ပြန်မေးရတာပေါ့။ ညတိုင်း ဘီဘီစီ၊ ဗွီဒီအေ နားထောင်ခိုင်းပြီး မှတ်စုထားတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်လုပ်ပေးရပါတယ်။ နိုင်ငံခြားပြက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်က ဘာသာပြန်ပြီး သူတို့ကို

အလွတ်မှတ်စေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်နောက်ကွယ်မှာ ကြယ်သီးက ပြောလေ့ ရှိသတဲ့။ 'ဝိဇ္ဇာကြီးကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့။ ကိုရင်လေးတွေက ယုံလွန်တော်မူတော့မယ်' တဲ့။ မီးသီးကိုတော့ ချောစုမျိုးဆီမှာ အကသင်ခိုင်းထားရပါတယ်။

ချောစုမျိုးက ယဉ်ကျေးမှုကဏ္ဍက မင်းသမီး။ ယဉ်ကျေးမှုကလည်း ကြားဖူးနေကျ ဇာတ်လမ်းတွေပါပဲ။ လူကြီးနဲ့ပိုင်ရင် နေရာရတယ်။ ချီးမြှောက်ခံရတယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ ချောင်ထဲပဲပေါ့။ ချောစုမျိုးကလည်း မတတ်သာလို့ ယဉ်ကျေးမှုမှာ လုပ်နေရသူဆိုတော့ အတော်ပဲပေါ့။ သူ့ကိုပါ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် စာရင်းတို့ ထားလိုက်ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ စိတ်က ကျွန်တော်ကို တကယ်စိစီးလိုက်တော့ ဆေးရုံပေါ်ရောက်သွားခဲ့ပါရော။ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း ပြက်လုံးတွေရော၊ သီချင်းတွေ ရေးချင်တာဆိုတော့ အလုပ်ပိုပြီး လဲတော့တာ။ ဆေးရုံက ဆင်းတာနဲ့ 'လက်ဆင့်ကမ်း အငြိမ်ခန်း' ကို ခွီဒီယိုရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအငြိမ်ခန်းအတွက် ကျွန်တော် တော်တော်ကို အားထုတ်ထားရပါတယ်။ စန္ဒယားမောင်လှအေးပိုင်နဲ့အလက်ကတ်ရည်စတုဒီယိုမှာ ကိုခင်မောင်ကြီးပိုင်နဲ့ Lucky Hand စတုဒီယိုမှာ ဂျူတီတွေ အများကြီးယူပြီး စိတ်တိုင်းကျ သီချင်းတွေ သွင်းခဲ့တာပါ။ အငြိမ်ခင်းသမီးတွေ သီချင်းဆိုတဲ့ အသံကို မခံစားနိုင်လို့ တကယ်အဆိုတော်တွေကို အငြိမ်ခင်းသီချင်းဆိုခိုင်းတဲ့ အခါမှာ ပြဿနာစတင်တော့တာပါပဲ။ မြင့်သန္တာစိုး (ခေါ်) မီးသီးကို အငြိမ်ခင်းကဖို့ ကျွန်တော်က 'စံပယ်ငုံ' ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ထောင်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းရေးခဲ့တဲ့ ဇာတ်ညွှန်းထဲက မင်းသမီးရဲ့ နာမည်ပေါ့။ အဲဒီမီးသီး (ခေါ်) စံပယ်ငုံရဲ့ အသံက ချွန်တယ်၊ ရုတယ်။ နောက်မင်းသမီး ချောစုမျိုးရဲ့ အသံက ပြားတယ်၊ အလုံးကြီးတယ်။ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အသံနဲ့ ကျွန်တော်လက်ခွဲအဆိုတော် ရတနာဦးရဲ့ အသံက တခြားစီး။ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ကြော်ငြာသီချင်းအားလုံးလောက်ကို ရတနာဦး ဆိုခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ခုမင်းသမီးနှစ်ယောက်အသံနဲ့ ရတနာဦးအသံနဲ့က ဘယ်လိုမှကို မလိုက်တာ။ ဒါနဲ့ အဆိုတော်နှစ်ယောက် ရှာပုံတော်ဖွင့်ရပြန်တော့ တာပေါ့။ ကိုတာတူးလေး (ရန်ပိုင်စိုး) အကူအညီနဲ့ ခင်မျိုးအေးရယ်၊ စိမ်းလဲ့လဲ့ရယ် နှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့မှပဲ အဆင်ပြေသွားပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြို့ပုဏ္ဏားမှာ လက်ဆင့်ကမ်း ဆေးရောင်ခုံအငြိမ်ခန်းကို ပြန်နာဇာတ်ရုံ မှာ ရိုက်ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တင်ဆက်ဖူးခဲ့တဲ့ အငြိမ်ခင်းတွေထဲမှာအခြေခံဆုံး ပျော်စရာ အကောင်ဆုံးအငြိမ်ခန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဆာဘုတ်အဖွဲ့အတွက်တော့ စိတ်ကသိကအောက်အဖြစ်ရဆုံး အငြိမ်ခင်းဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ဖြတ်လိုက်သမု တာတေလန်နေတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်နဲ့ ဆင်ဆာနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရတာ နှစ်ကြိမ်ပါ။ ပထမအကြိမ်က 'ရာဇာနေဝင်း နှစ်ပါးခွင်' ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ရာဇာနေဝင်းနှစ်ပါးမှာ သီချင်း ရေးသူ၊ ကူညီသူပါ။ ဒါရိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပါနေတယ်ဆိုတာ သိတော့ အနှောင့်အယှက်မျိုးစုံပေးတော့တာပါပဲ။ ပထမကတော့ ရာဇာနေဝင်းဟာ မကတတ်ဘူးတဲ့။ ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကတတ်တယ်မှ မပြော တာ။ ထက်ထက်မိုဦးလည်း မကတတ်ပါဘူး။ စိုးမြတ်နန္ဒာလည်း မကတတ်ပါဘူး။ ဒီတုန်းကတော့ ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ ရာဇာနေဝင်းကျမှ ပြောတာတော့ မတရားဘူး ထင်ပြီး ကျွန်တော်ဝင်ပါတာပါ။ အဲဒီမှာ သဘင်အစည်းအရုံးကို ဒီပြဿနာအထုပ် လိုက်ကြီး လွှဲပေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။ ဦးစိန်အောင်မင်းကို ကျွန်တော်လူကြီးတစ် ယောက်အနေနဲ့ လေးစားပါတယ်။ သူ့သားနဲ့ ကျွန်တော် ၁၉၈၁ အရေးတော်ပုံမှာ လက်တွဲပြီး အတူတူလုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးစိန်အောင်မင်းကို ဗန်းပြပြီး သူ့အနားက လူတွေက 'သမားစဉ်' ဆိုတာ လာပြောနေတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးတော့ တာပေါ့။ စိန်အောင်မင်းက သမားစဉ်လား။ ရွှေမန်းတင်မောင်က သမားစဉ်လား။ စိုးစိန်က သမားစဉ်လား။ 'သမားစဉ်' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို အရင်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပါဆို တော့ အဲဒီလူတွေ ပါးစပ်ပေါက်တွေဟာ အအကို ကော်ကပ်လိုက်သလိုဖြစ်သွား ပါတော့တယ်။ ဦးစိန်အောင်မင်းရဲ့ သားအငယ် (သူနာမည် အောင်ကိုဝင်း၊ အောင် ကိုမင်း စသဖြင့် တစ်ခုခုပါ။ ကျွန်တော်မမှတ်မိပါဘူး။ မှတ်ထားဖို့လည်း မလိုပါ ဘူး။ သူက သဘင်ပေါ် တကယ်မြတ်နိုးသူလည်း ဟုတ်ပုံမပေါ်ပါဘူး။ ဂျပန်မှာ ဖာလုပ်သွားလုပ်နေပြီး မှ ခဏပြန်လာသူပေါ့) က သမားစဉ်ဆိုတာ မြန်မာ့ရုပ်သံ မှာ သူကထားတဲ့ နှစ်ပါးခွင်ပဲဆိုပြီး သူ့အတွေ့အတင်း ဖွင့်ပြတော့တာပါပဲ။ ကျွန် တော်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဇာတ်လောကကို မကြိုက်ပါဘူး။ ဇာတ်သဘင် ကို မကြိုက်တာ မဟုတ်ပါ။ မိုးဝင်း၊ နန်းဝင်းတို့နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဖရူမန်းတင်မောင်ကို ကြိုက်ပေမယ့် ဝင်းခိုင်လှ၊ ဆန်းဝင်း၊ ဝင်းမောင် တစ်ယောက်မှ ကျွန်တော်မကြိုက်ပါဘူး။ ချမ်းသာကို ကြိုက်ပါတယ်။ စိန်မာဒင်ကို မကြိုက်ပေ မယ့် မိုးဝင်းကို ကြိုက်ပါတယ်။ မိုးမင်းကျတော့ မကြိုက်ပြန်ပါဘူး။ စိန်အောင်မင်းကို သဘောကျတာနဲ့ သူ့သားတွေကိုပါ လိုက်ကြိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဇာတ်လောကမှာ 'ဇာတ်ဆရာ' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာ တော်တော်တာသွားပါတယ်။ တကယ်တမ်း ဇာတ်သဘင်ကို ထူမတ်လာအောင် သူတို့လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ဇာတ်လောက ။ ထွ ခိုင်ကျတာကို တစ်လောကလုံးခံနေရတာပါ။ ကျွန်တော်က (အများစုဆိုပါက) (အစည်းအရုံးလို နေရာမျိုးကို ဇာတ်ဆရာတွေ၊ ဇာတ်မင်းသားတွေ ကြီးစိုးတာ လက် မမီပါဘူး။ သူတို့မှာ အတ္တသိပ်ကြီးလွန်းတယ်။ ဟီးရီးစိတ်ဝင်နေတယ်။ သူတို့ဟာ

အခရာဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်နေတော့ အိမ်ရှေ့မင်းသားလိုလို၊ ဘုရင့်သားလိုလို ထင်ပြီး အာဏာရှင်တွေ ဖြစ်နေတတ်ကြတယ်။ သူတို့ပြောတာ အမိန့်ပဲလို့ ယုံနေသူတွေ ပေါ့။ ရုပ်ရှင်မှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ မင်းသားတိုင်းဟာ ဟီးရိုစိတ်ဝင်နေတယ်။ သူတို့ ကိုယ်ကို ဗဟိုပြုစဉ်းစားလွန်းတယ်။ ဒါက ဗီဇပဲ။ ရုပ်ရှင်အစဉ်းအရုံးကို ရုပ်ရှင် မင်းသားခေါင်းဆောင်ရင် ပြဿနာပေါ်တော့တာပဲ။ သူတို့မှာ အဖွဲ့အစည်းစိတ်၊ အသင်းအပင်းနဲ့ လုပ်တဲ့ စိတ်အား နည်းတာ သဘာဝပါ။ ခုသဘင်မှာ မင်းသားတွေ အုပ်စီးထားလေတော့ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ တကယ်တမ်း ကိုယ့်လောကသား တွေ အကျိုးအတွက်တော့ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးနိုင်။ နဝတအစိုးရခိုင်းတာကျ တော့ ပြာနေအောင် လုပ်ပေးချင်ကြတဲ့ သူတို့စိတ်အခံကို ကျွန်တော်ရုံရှာပါတယ်။ ထားပါတော့လေ။

စောစောက စကားကို ဆက်ရရင် ကျွန်တော်မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်တယ်။ စိုးသူကတာ သမားစဉ်မှန်သလား။ စိုးသူတုန်းက ခွင့်ပြုထားပြီး ရာဇာနေဝင်းကျ တော့မှ ဘာလို့ခွင့်မပြုတာလဲဆိုတော့ သူတို့ ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ တိုတို ပြောရင် သဘင်ကနေ ရုပ်ရှင်ဆင်ဆာပြန်ပို့လိုက်တယ်။ ရုပ်ရှင်ဆင်ဆာရဲ့ သဘော ပဲပေါ့။ ဖြတ်လိုက် ဖြတ်၊ ပိတ်လိုက် ပိတ်။ သူတို့ကတော့ သဘောမတူဘူးပေါ့။ ကဲ မခက်ပါလား။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ပြန်ရိုက်ပါတဲ့။ ဘယ်လိုပြန်ရိုက်ရမလဲလို့ မေးတော့ ဆင်ဆာက ဖြေတယ်။ “နရီ၊ ဝါးလတ်၊ စုံ သုံးမျိုးပါအောင် ရိုက်ပေးရ မယ်” တဲ့။ တော်တော်ရှူးကြပါလားလို့ ပြောမိတယ်။ အပြိုင်နဲ့ နှစ်ပါးခွင်မှားနေပြီ လေ။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှကွာဆိုပြီး ‘ရာဇာပေါက်စီ’ ဆိုတဲ့ လူရွှင်တော်ကို ခေါ် ပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့အစ်ကို ရာဇာနေဝင်းအစား အစ်ကိုက နေရာပေးလို့ သူဝင်ကပါတယ်ဆိုပြီး နရီတစ်ပုဒ်၊ ဝါးလတ်တစ်ပုဒ်၊ စုံ စည်းနဲ့ တစ်ပုဒ် သုံးပုဒ်ရိုက် ပြီး ဆင်ဆာပြန်တင်ပေးလိုက်တော့မှ ခွင့်ပြုပါတော့တယ်။

ခုတစ်ခါ သီးလေးသီးအငြိမ်မှာ ပြဿနာထပ်တက်တော့တာပါ။ မင်းသမီး တွေက စပယ်ရှယ်ကတတ်သူတွေဆိုတော့ ရစ်လို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့သီချင်းက မြန်မာ မဆန်ဘူးတဲ့။ ပြက်လုံးတွေက ဝေဖန်ရေးတွေ များနေတယ်တဲ့။ ဖြတ်ခိုင်းလိုက်တာမှ ပက်ပက်စက်စက်ပဲ။ ၂ နာရီနဲ့ ၃၄ မိနစ်ကြာတဲ့ အငြိမ်ခွင်ကို ဆင်ဆာဖြတ်လိုက် တာ ၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ကောင်းပြီ။ နောက်နောင် ဆင် ဆာကို တင်ကို မတင်တော့ဘူး။ ပြင်လည်း ပြင်မနေတော့ဘူးဆိုပြီး DVB ကို ပေးပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကြီး ကိုမိုးအေးက DVB မှာ တာဝန်ယူ ထားချိန်ဆိုတော့ သူ့ဆီ ပို့လိုက်တာပေါ့။ နားအေးရော။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခွေကို ထုတ် လုပ်ရေးနာမည်ခံထားတဲ့ ‘ချစ်သူ’ ဗွီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးက ကိုပေါလ်ကို ခေါ်ကျပ်

တော့တာပါပဲ။ အဲဒီက စလို့ ကိုပေါလ်လည်း ထုတ်လုပ်ရေးလောကကနေ အနားယူ သွားပြီး စက်မှုမှာ အခြေချသွားပါလေရဲ့။ အနိုင်၊ ကင်းကောင်၊ ငှက်ပျောကြော်၊ ဖိုး ဖြူ၊ ဂေါ်ဖီလာ၊ ညောင်ညောင်တို့ကိုပါ ခေါ်ယူပေးမြန်းတယ်။ သတိပေးတယ်ပေါ့။ ဆိုးတာကတော့ စိန်သီး၊ ကြယ်သီး၊ ပန်းသီး၊ ဇီးသီးတို့ကို ယဉ်ကျေးမှုကဏ္ဍက နေ အနားယူခိုင်းတော့တာပါပဲ။ အမှန်ကတော့ အလုပ်ထုတ်တယ်ဆိုပြီး ဝန်ကြီးဌာန က မသုံးနှုန်းချင်လို့ သူတို့လေးယောက်ကို နားခိုင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒါရိုက်တာလုပ်ခွင့်ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမှ မထူးဆန်း ပေမယ့် ကလေးတွေအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်တင်ပြီး သူတို့ရဲ့ ဝမ်းရေးအတွက် ကျွန်တော်ဖြေရှင်းပေးရပါတော့ တယ်။ ကျွန်တော်ရိုက်တဲ့ ကြော်ငြာတွေမှာရော၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ ကိုမိုးပွားတို့၊ ကိုအောင်မင်းသိမ်းတို့၊ ကိုဟိန်းစိုးတို့ကိုပါ အကူအညီတောင်းပြီး သူတို့ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ သီးလေးသီးကို ထည့်ရိုက်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံရပါတယ်။

ရုပ်ရှင်လောကမှာတော့ ပြောစမှတ်ကို တွင်ရောပဲ။ ‘ဇာဂနာနဲ့ ပေါင်းရင် ထမင်းငတ်မှာ သေချာသတဲ့’။



၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာတော့ ကျွန်တော့်ကို အနုပညာလုပ်ပိုင်ခွင့် အားလုံးကို ပိတ် လိုက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုတောင် ဂျာနယ်တွေ၊ စာစောင်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဘယ်မှာမှ မော်ပြခွင့်မပြုပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသံကိုလည်း ဘယ်ရေဒီယို ဘယ်ရုပ်မြင်သံကြားမှာမှ မကြားချင်ဘူးတဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ညှိုးထားတာကြောပေါ့။ သီးလေးသီးအငြိမ်ကိစ္စရယ်၊ အင်္ဂလန်ရောက်နေတဲ့ ထိန်ထိန်ရဲ့ ယောင်ကြီးဗွေ ဇာတ်လမ်းကိစ္စရယ်၊ ပရိုဗီမင် အားဆေးကြော်ငြာကိစ္စရယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘီဘီစီနဲ့ အင်တာဗျူးကိစ္စရယ်ကိုပါ ရောပေါင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆော်ထည့်လိုက်တာပါ။

ထိန်ထိန်ရောတဲ့ ယောင်ကြီးဗွေဇာတ်လမ်းကို နေဆန်းက ထုတ်လုပ်တာပါ။ ကျွန်တော်က ဒါရိုက်တာပေါ့။ ဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ ဈေးရောင်းခန်းတစ်ခန်းပါတယ်။ ပပဝင်းခင်ရယ်၊ နေဆန်းရယ်၊ ဇာဂနာရယ် ဈေးရောင်းကြတယ်ပေါ့။ ဈေးဝယ်သူ တွေ စိတ်ဝင်စားအောင် မျက်နှာဖုံးတွေ တပ်ရောင်းတယ်။ သီချင်းတွေ ဆိုရောင်၊ တယ်။ သီချင်းစာသားထဲမှာ “ကြိုက်တာယူ ကြိုက်တာစား၊ အဆိပ်မပါဘူး၊ လာဟ် များများစား အားရှိတယ်” လို့ ပါတယ်။ ဆိုင်နာမည်က ‘လာဘ်’။ ရောင်းတာက သစ်သီးစုံ။ ဒါကို ဆင်ဆာက သူတို့ကိုသရော်တယ်ဆိုပြီး ဖြတ်ခိုင်းတာပေါ့။

ပြီး အဲဒီအတတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော်က ဆိုက်ကားသမား စာရူးပေရူး။ တွေ့သမျှ လူကို 'အာ'တာ။ လူငယ်တွေက ဒီမီနီဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးတော့ အားနည်းတဲ့ နေရာ ဆွဲထုတ်လိုက်ရင် အကုန်ဖြိုကျတာ ဒီမီနီဆိုပြီး ပြောတာ။ ဒါနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေက ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရဲ့ အားနည်းချက်တွေ လိုက်ရှာကြတာပေါ့။ ဒီအခန်းတွေ အကုန်လုံးကို ဆင်ဆာက ဖြတ်ခိုင်းတာ။ မဆီမဆိုင် ရှပ်ရှင်ရုံအဝမှာ ရန်ဖြစ်တာကို ဖြတ်ခိုင်းသေးဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အများပြည်သူနဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေတဲ့ နေရာတွေမှာ ရန်ဖြစ်တာမျိုး မလုပ်ရဘူးတဲ့။ လူငယ်တွေ အတုခိုးမှားမှား စိုးလို့တဲ့။ ကိုင်း ဘယ်လောက်ကြောင်သလဲ။ ဒီအခွေကိုလည်း ကျွန်တော် မဖြတ်မတောက်ဘဲ DVB ကို ပေးခဲ့တာပါ။

ပရိုဗီမင် အားဆေးကြော်ငြာကတော့ တော်တော်ရယ်ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် လုံးဝ မရည်ရွယ်တာ အမှန်ပါ။ ပရိုဗီမင်ဆေးရဲ့ အရောင်က အစိမ်း။ ဒီတော့ ကြော်ငြာမှာ 'အစိမ်းများများစား' လို့ ထည့်လိုက်တာပေါ့။ ဒါကို ဆင်ဆာက 'စစ်တပ်ကို သရော်ပါတယ်' ဆိုပြီး မကျေနပ်တော့ဘူးလေ။ ဒီကြားထဲ ဘီဘီစီနဲ့ သင်္ကြန်အင်တာဗျူးလုပ်တော့ "သံချပ်ကို လူငယ်တွေက မဆိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်အစိုးရက ပိတ်ပင်ထားလို့ပါ" ဆိုပြီး စစ်အစိုးရရဲ့ ပိတ်ပင်မှုတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြောထည့်လိုက်တာပေါ့။ သင်္ကြန်လည်းပြီးရော ကျွန်တော်ကို အထက်မှာ ပြောခဲ့သလို 'မျက်နှာရော၊ အသံရော' ဆင်ဆာပိတ်ပင်လိုက်တော့တာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်လက်ကိုင်မရှိ လူပြက် (၀ါ) သရုပ်ဆောင် (၀ါ) ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ခဲ့ပါလေရော။ သီးလေးဆီးတွေလည်း သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ရွှေဟင်္သာတွေပေါ့။ ဒီတုန်းက ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတွေရဲ့ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးခဲ့တာတွေကို မေ့မရပါဘူး။ သူတို့နာမည်ခံပေးပြီး ကျွန်တော်ကြော်ငြာတွေ ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုအောင်မင်ဆီမ်း၊ ကိုဟိန်းနိုးနိုး ဘကြီးအောင် (ဦးအောင်လွင်) တို့ပါ။ ကုန်ပစ္စည်းပိုင်ရှင်တွေကလည်း ကျွန်တော်ကို ပိတ်ထားပေးမယ့် ကျွန်တော်ရိုက်ပေးရင် ပြီးရောဆိုပြီး ကြော်ငြာတွေ ဆက်အပ်ကြပါတယ်။ မာမားခေါက်ဆွဲ၊ ဂျင်ဗဲလားခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ ဖက်ရှင် ခေါင်းလျှော်ရည်တို့ပေါ့။ သူတို့ကျေးဇူးတွေကိုလည်း မမေ့ပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ နိုင်ငံရေးအခြေအနေက တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာတယ်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တုန်းက ကျွန်တော့်အသက် (၂၇) နှစ်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော့်အသက်က (၄၆) နှစ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအရ ရင်းကျက်လာပြီ။ စဉ်းစားဟူထံတွေ ထက်သန်လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငယ်စိတ်က မပျောက်ဘူး။ ပုဂံကျွန်းပြည်နယ်မှာပေါ့တော့ လူက ရှုနေပြီ။ မင်းကိုခိုင်တို့တွေ လမ်းထွက်လျှောက်ကြ အဖမ်းခံကြရ နီလာသိန်းတို့ ပြေးကြ၊ စုစုနှေးတို့ လှည်းတန်းမှာ ဝိုင်းဆွဲခံရဆိုတာတွေ ဖြစ်လာတော့ မကျေမနပ်

တော့ဘူး။ ဆရာတော်တွေ လမ်းပေါ်ထွက်၊ မေတ္တာသုတ်ရွတ်တော့ ကျွန်တော်လည်း လမ်းပေါ် ရောက်ချ ပြီးတော့ ထောင်ထဲ ရောက်ရပေါ့။

ကံအားလျော်စွာပါပဲ။ ထောင်ထဲမှာ တစ်လလောက် နေရပြီး ပြန်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ထောင်က လွတ်လွတ်ချင်း စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တာကတော့ အငြိမ်ကမယ်ပေါ့။ တန်ဆောင်တိုင်နဲ့လည်း ကိုက်တယ်။ အငြိမ်ငတ်နေတာလည်း ကြာပြီ။ မြို့လယ်ကောင် အငြိမ်ပွဲမကြည့်ရတာလည်း ကြာပေါ့။ ထောင်ထဲမှာကတည်းက စိတ်ကူးလာတာက (၁) ကန်တော်ကြီးထဲက မျှော်စင်ကျွန်းမှာ အခပဲ့ ကချင်တယ်၊ (၂) ဂမ်ဘာရီနဲ့ UN ကို သရော်ချင်တယ်၊ (၃) ရွှေဝါရောင်ကို မမေ့စေချင်ဘူး။ (၄) ကပြီတာနဲ့ သီးလေးသီးကို နိုင်ငံခြားမှာ ပွဲတွေ ဆက်ကစားခိုင်းမယ်။ (ဒါကတော့ အဖမ်းမခံရခင်ကတည်းက တိုင်ပင်ပြီးသားပါ)။

ဒါနဲ့ တစ်ဖက်မှာ ဂေါ်ဖီလားကို ပွဲမိန့်တောင်ခိုင်း။ တစ်ဖက်ကတော့ နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ ဗီဇာလျှောက်ခိုင်း။ ပြီးတော့ ဂျင်ဗဲလားကို စပွန်ဆာပေးဖို့ ပြောရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မျှော်စင်ကျွန်းမှာ သီးလေးဆီး အငြိမ်ကဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အောင်မြင်လိုက်တာ ဝက်ဝက်ကွဲ။ ကွင်းထဲမှာဆိုတာ အရက်မှူးပြီး လဲနေတဲ့သူတွေ မနည်းမနော။ အစိုးရကတော့ လုံးဝမကျေနပ်။ သူတို့အငိုက်မိသွားတာကိုလည်း မခံချင်။ ဖြစ်ချင်တော့ သီးလေးသီးကို ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးမယ်လည်းဆိုရော အားလုံးက ယိုးဒယားရောက်သွားပြီ။ ဒီတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဇာကနာဆီ မဲကြတော့တာပေါ့။

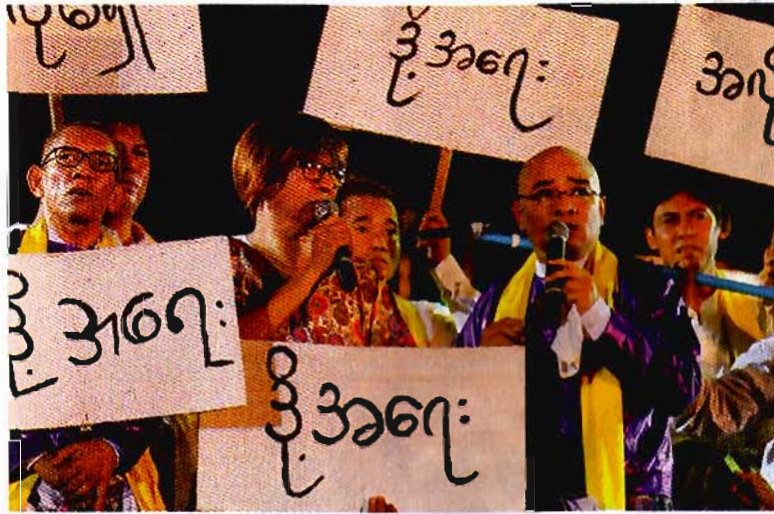
သီးလေးဆီးမျှော်စင်ကျွန်းအငြိမ်ကို DVB မှာပြတော့ ပရိုသတ်က ရေရေလည်လည်ကို ကြိုက်ကြတာ။ ခိုးကူးခွေတွေကို ပလူယုံနေတော့တာပဲ။ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင်တော့ အဲဒီခိုးကူးတွေရဲ့ လက်ထဲကို မူရင်းအခွေပေးခဲ့တာ ကျွန်တော်ပါ။ ဆင်ဆာကို နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရိုက်လို့ ရအောင် ဆင်ဆာတင်တဲ့ အခွေတိုင်းမှာ CC လို့ ရေးထိုးရလေ့ ရှိတဲ့ စာတန်းကိုပါ ခိုးကူးခွေထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ဆင်ဆာကိုလည်း တကယ်သွားတင်လိုက်တယ်လေ။ ဓွင့်မပြုဘူးထိုတာ သိနေတာပဲဟာ။ ဆင်ဆာကလည်း အပြင်ကို ဒီလိုပဲ ဇာတ်လမ်း၊ ခွေတွေ မှူးမှူးရောင်းလေ့ ရှိတတ်တော့ သူလိုလို ကိုယ်လိုလိုဖြစ်အောင် တမင်လုပ်လိုက်တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုးကူးလောကကို အကြီးအကျယ်အကျိုးပေးခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ စမ်းချောင်း၊ နွေမြေ၊ ကုန်းတစ်ဝိုက်က ခိုးကူးသမားတွေဆို ဇန့်တိုင်း ကျွန်တော့်အိမ်အောက်ရောက်ရောက်လာလေ့ ရှိပါတယ်။ သင်္ကန်းကျွန်း၊ NLD က ကိုအောင်ထွန်း၊ မင်းဖော်ဦး၊ တာမွေ NLD က မျိုးသန်းထိုက်၊ လှိုင်မြို့နယ် NLD က မျိုးမင်းစိုး၊ ပြီးတော့ Blogger ဆရာကြီး နေဘုန်းလတ်နဲ့ သူ့ညီ သူ့ကျော်တို့ဟာ လက္ကာဆိုင်များပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ (ဒါကြောင့်လည်း နေဘုန်းလတ် အဖမ်းခံရတာပေါ့။)

သီးလေးသီးတွေ စက်ကုန်၊ မလေးရှား၊ တောင်ကိုရီးယားနဲ့ ဂျပန်ရောက်လည်း လူကြိုတွေနဲ့ အခွေက ရောက်ရောက်လာတော့ ပြည်တွင်းဖြန့်ချိရေးက ဘယ်အဆက်ပြတ်ပါတော့မလဲ။ ဒီလိုနဲ့ နာဂစ်ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ထောင်ထဲ ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ဆက်သွယ်မှုဝန်ထမ်းတွေ ပြင်ပကနေပြီး ကိုယ့်လူတွေ အငြိမ်ကတဲသတင်း နားစွင့်နေခဲ့ရပါတယ်။

အခါအားလျော်စွာ ဆိုသလိုပါပဲ။ ခွန်းထောက်တွေ၊ ပြက်လုံးခွင်တွေ၊ တစ်ခန်းရပ် ဟာသပြဇာတ်တွေ၊ အငြိမ်သီချင်းတွေ ထောင်ထဲကနေ ရေးရေးပြီး ပို့ပေးခဲ့တာပါ။ သီးလေးသီးတွေကလည်း သူတို့ဆီ ရောက်လာသမျှ ကျွန်တော်ပြက်လုံးတွေ၊ သီချင်းတွေနဲ့ DVB ကနေ ဖျော်ဖြေခဲ့ကြတာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ထောင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချခဲ့ပါတယ်။ အပြင်ပြန်ရောက်ရင် ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ အငြိမ်ပြန်ကမယ်။ လူရွှင်တော်အသစ်တွေ၊ မင်းသမီးအသစ်တွေ ထပ်မွေးထုတ်မယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံတကာမှာ တန်းဝင်အောင် Stand-up Comedian နဲ့ Mime ဟာသပညာရှင်တွေ ရှာဖွေလေ့ကျင့်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စီမံချက်တွေ ချခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် ကြိုတင်လေ့လာသင့်တဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း ထောင်အပြင်ကို မှာပြီး ဖတ်ရ မှတ်ရ တာပေါ့။

အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော် တော်တော်သဘောကျတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ဟာသပညာရှင် (အမေရိကားမှာ သူ့ကို နိုင်ငံရေးသရော်ဟာသသမားလို့ ခေါ်ပါတယ်) ဝှန်စတီးဝပ်ရဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းတွေမှာ သင်တဲ့ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းဖတ်စာအုပ်တွေထဲက အမေရိကားရဲ့ သမိုင်းကို သရော်တဲ့ 'အမေရိကား' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးတဲ့အခါ မြန်မာပြည်မှာ တစ်နေ့ကျရင် Mockumentary ဆိုတဲ့ သရော်ရုပ်ရှင်အမျိုးအစားတစ်ခုကို ပရိသတ်တွေဆီ ပို့ပေးချင်တဲ့ ရောဂါလည်း ရလာခဲ့ပါတော့တယ်။

...



ပြည်သူရင်ပြင်အငြိမ်



The art of freedom film festival ဆုပေးပွဲအဖြစ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်

HOME



တောင်ငူအငြိမ်းပွဲ

HOME



တောင်ငူအခြေစိုက်ပွဲ



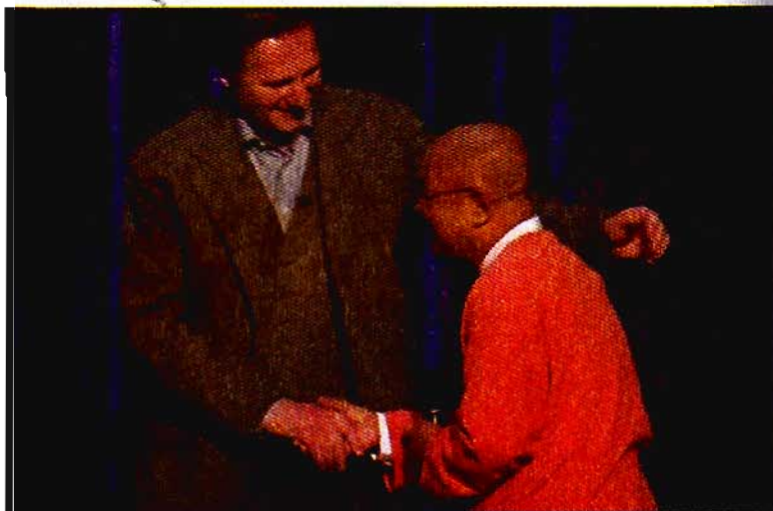
ဘာလင်ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
ကမ္ဘာကျော်လူ့အခွင့်အရေး မိန့်ကမ်း မစ်တာဒိုင်ယာနဲ့ အတူ



အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့၊
ရေဒီယိုစီးတီး ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ဇာဂနာ



HERBIE CLASSIC



အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့၊ ရေဒီယိုစီးတီး ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ဇာဂနာ

နိုင်ငံခြားသို့ မြန်မာပြက်လုံးတင်ပို့ခြင်း

၂၀၁၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၁ ရက်နေ့မှာ ထောင်ကလွတ်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ပထမဆုံး အလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်က ဘာလဲဆိုတော့ အငြိမ်းကချင်တာပါ။ ထောင်ထဲ မှာ ကျွန်တော်ရေးလာခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေ၊ ပြက်လုံးတွေကလည်း အလုံအလောက်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက မပေးသေးဘူး။ ကျွန်တော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် ရဲဘော်ရဲ ဘက်တွေက မလွတ်လာသေးဘူး။ ဒီတော့ အခြေအနေပေးရက်နဲ့ မကနိုင်။ သီး လေးသီးအဖွဲ့နဲ့ တောင်ငူကို လိုက်သွားရင်း ခဏတဖြုတ် စင်ပေါ်တက်လိုက်ပါသေး တယ်။ အရသာမတွေ့။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တဲ့ အငြိမ်းက ဒါမျိုးမဟုတ်။ အငြိမ်းကို လူငယ်တွေ စိတ်ဝင်စားအောင် ဒီလိုလုပ်နေလို့ မရ။ သာမန်အငြိမ်းပွဲတစ်ခုကတော့ ဖြစ်သွားမှာ သေချာပေတာပေါ့။

လွတ်လပ်ခြင်းအနုပညာရှင်ရှင်ပွဲတော် ဆုပေးပွဲကျင်းပမယ့် နေ့က ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ (၄) ရက်နေ့၊ အဲဒီနေ့မနက်မှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေ လွှတ်ပေး မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖျော်သည်ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီညမှာ အငြိမ်း ကပြဖို့ စီစဉ်ပြန်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ လွတ်အလာကို အငြိမ်းနဲ့ ဆီးကြိုတာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကြောညာချက်မှာ ပြစ်ဒဏ်တွေပဲ လျော့ပေးတာဆိုတော့ သွားပြီပေါ့။ လိမ်ပြန်ပြီပေါ့။ ပွဲကဖို့ကလည်း စီစဉ်ထားပြီးသားလေ။ စိတ်မပါတော့ ဘူး။ မကတော့ဘူးလို့ ပြောလို့လည်း မကောင်း။ မသင့်တော်။ ဒေါသနဲ့ အငြိမ်းက မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပဲ ချောနေရတော့တယ်။ ဒါတောင် ပြက်လုံးတွေ အဆီးအတားမရှိ ထွက်သွားသေး သပေါ့။ အမှတ်တရ ဖတ်ကြည့်ကြပါ။

“ဇာဂနာထောင်က ထွက်လာတော့ အလုပ်မရှိဘူး။ သမ္မတဆီ သွားပြီး အလုပ်တောင်းတော့ သူ့အိမ်ပေါက်ဝမှာ အစောင့်လုပ်ဆိုပြီး အလုပ်ခန့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ဇာဂနာ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ တော်တော်ဟုတ်နေတာပေါ့။ တစ်နေ့အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။

အဘိုးကြီး။ ။ ဟေ့ ဇာဂနာ၊ ငါ ဦးဆန်းရွှေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဒေါ် ပေးစမ်း

ဇာဂနာ။ ။ အဘ၊ ဦးဆန်းရွှေမရှိတော့ဘူး။ နားသွားပြီ အဘိုးကြီး။ ။ ဟုတ်လား။ အေး အေး

ဒါနဲ့ အဘိုးကြီး ထွက်သွားပါလေရော။ တော်နေကြာတော့ ပြန်ရောက်လာ

ပြန်ရော။

အဘိုးကြီး။ ။ ဟေ့... ဇာဂနာ၊ ငါ ဦးသန်းရွှေ့နဲ့ တွေ့ချင်လို့
 ခေါ်ပေးစမ်း
 ဇာဂနာ။ ။ အဘ၊ ဦးသန်းရွှေ့မရှိတော့ဘူး။ နားသွားပြီလို့
 ကျွန်တော်ပြောတယ်လေ
 အဘိုးကြီး။ ။ ဟုတ်လား။ အေး အေး

နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့... အဲဒီအဘိုးကြီး ပြန်ရောက်လာ
 ပြန်ရော။

အဘိုးကြီး။ ။ ဦးသန်းရွှေ့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါကွာ

တော်တော်တင်းသွားပြီဗျ။ ဒါနဲ့ သေနတ်နဲ့ ထိုးချိန်လိုက်ပြီး...

ဇာဂနာ။ ။ ကျုပ်ပစ်ထည့်လိုက်ရတော့မလား။ ဦးသန်းရွှေ့ နားသွားပြီ၊
 မရှိတော့ဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ

အဘိုးကြီး။ ။ အဲဒီအသံက ချိုလွန်းလို့ ခဏ ခဏ ကြားချင်လို့
 ပါကွာ

အရိုင်းတို့၊ ငှက်ပျောကြော်တို့က အံ့အားတွေ သင့်လို့ပေါ့။ တိုက်တဲ့အထဲ
 မှာ ဒီပြက်လုံးမှ မပါတာကို။ ထားပါတော့လေ။ တိုတိုပြောရရင် အဲဒီညက ပရိ
 သတ်လက်ခုပ်ကျတဲ့ ပြက်လုံးတွေတော့ ပြက်နိုင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုင်း
 မကျတာတော့ အမှန်ပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ ဒီပွဲအပြီးမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတော်တော်
 များများ လွတ်လာပါတယ်။ စိတ်လည်း နည်းနည်းတော့ ပေါ့သွားတာပေါ့။ အမှု
 အပင်နည်းသွားခဲ့ပါတယ်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်အမှုတွေတွေက မလွတ်သေးတော့
 သူတို့မိသားစုတွေကို ဘယ်မျက်နှာနဲ့ ကြည့်ရမှန်းကို မသိဘူးဖြစ်နေတာ။ ခုတော့
 အေးပြီပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ အမေရိကားကို ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံအခြေစိုက်
 NED က စိတ်တာလေး။ အမေရိကန်နိုင်ငံကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ ငါ
 ပထမဆုံးအကြိမ်ပါ။ တော်တော်ပင်ပန်းပါတယ်။ နယူးယောက်ကို ရောက်နေပေမယ့်
 လေဘာတီကျောက်ရုပ်ကို မတွေ့ခဲ့ရသလို ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ရွှေတံခါးဝတ်တာ။

ကြီးကိုလည်း မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ နေ့တိုင်းနီးပါး အစည်းအဝေးတွေ တက်နေရတာ
 လေ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပိုင်းပြီး 'မြည်း' နေကြတာပေါ့။ အမေရိကန်အစိုးရ
 ရဲ့ သဘောထားက နည်းနည်းပြောင်းလာတာကို။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ဖြူတော်သွား
 ပြီး သူတို့မေးသမျှ ထိုင်ဖြေရ၊ State Department သွားပြီး သူတို့မေးသမျှ ဖြေ
 ရ၊ NED, IRI, NDI, USaid တို့နဲ့ တွေ့၊ မေးသမျှဖြေဆိုတော့ တော်တော်အာ
 ခြောက်ပါတယ်။ ထောက်လှမ်းရေးမှာတောင် ဒီလောက် အမေးမခံရဖူးပါဘူးဗျာ။
 ခုမှ တကယ်နိပ်စက်နေတာအစစ်လို့ ပြောလိုက်ရတဲ့အထိပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘဝမှာ အရမ်းထူးတဲ့ ကံကုသိုလ်က အခွင့်အလမ်းလိုက်လေတော့ တစ်
 ညတည်းနဲ့ ကမ္ဘာကျော်တွေကို တစ်နေရာတည်းမှာ စုဝေးတွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါတော့တယ်။
 Amnesty International က လုပ်တဲ့ နှစ်ပတ်လည်ပွဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်
 ပြုပြီး ဖိတ်ခဲ့တာပါ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေ လွတ်မြောက်
 ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနေသူတွေဆိုတော့ အနုပညာရှင်တွေက လာပြီး ချီးမြှင့်ကြ
 တာပေါ့။ မင်းသားကြီး လီယန်နီဆင်က ကျွန်တော့်ကို ပရိသတ်နဲ့ ဖိတ်ဆက်ပေးခဲ့
 သလို အင်မတန်သဘောကျစရာကောင်းတဲ့ မင်းသား ဘင်စတေလာတို့နဲ့ တွေ့ခဲ့ရ
 တာတွေဟာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဘဝင်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ဂျွန်စတီးဝပ်နဲ့
 တွေ့ခွင့်ရတာ မဟာဆုလာဘ်ပါပဲ။ ဒါ့အပြင် ကမ္ဘာကျော်လူရွှင်တော်တစ်ယောက်ရဲ့
 ဖျော်ဖြေမှုကို အနားကပ်ကြည့်ခွင့်ရတာဟာလည်း ထိပါစိတ်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်
 ထောင်ထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေ ဖတ်ခဲ့ရသမျှ လူအရှင်လတ်လတ် ရယ်စရာတွေ
 ပြောနေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ အဲဒီညကို ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး။

အမေရိကားက ပြန်လာကတည်းက မြန်မာပြည်မှာ Stand-up Comedi-
 ျ။ ဆိုတာကြီးကို အကောင်အထည်ဖော်ချင်လာခဲ့တာ ဒီရေတွေ ပိုပြီးတက်လာပါ
 တော့တယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ အင်္ဂလန်ကို ဆက်တိုက်ဆိုသလို သွားလိုက်ရတဲ့အခါမှာ
 ကျွန်တော်အတွက် အလင်းတွေ ပွင့်ပြီးရင်း ပွင့်လင်းခဲ့ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်
 ထောင်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းက ကျွန်တော်အကြောင်းကို မှတ်တမ်းရှုရှင်တစ်ကားလာ
 ရိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ This prison where I live ဝါ။ ဂျာမန်လူရွှင်တော် မိုက်ကယ်မစ်
 တယ်မိုင်ယာက ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာတဲ့ ပုံစံနဲ့ ရိုက်ကူးထားခဲ့တာပါ။ အဲဒီ မိုက်
 ကယ်မစ်တယ်မိုင်ယာ ဆိုတဲ့ ဂျာမန်လူရွှင်တော်ဟာ တစ်ကိုယ်တော်ပြက်လုံးထုတ်တဲ့
 Stand-up Comedian စစ်စစ်ပါ။ ဘယ်လောက် နာမည်ကြီးလဲဆိုရင် သူဟာသကို
 နားထောင်ဖို့ မြန်မာငွေ လေးသောင်းခွဲလောက် အနည်းဆုံးပေးရပါတယ်။ သူနဲ့
 ကျွန်တော် လန်ဒန်မှာ ဆုံတော့ ကျွန်တော်အတွက် ပိုပြီး အလင်းပွင့်ခဲ့ရတယ်။



လန်ဒန်က နာမည်ကျော် လူရွှင်တော်တွေနဲ့ ဆုံရတယ်။ သူတို့တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ဟာသတွေကို နာရီပေါင်းများစွာ နားထောင်ရတယ်။ အိုင်ယာလန်ရောက်ပြန်တော့ ဘိုနိုရဲ့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်လို ပြက်လုံးထုတ်ခွင့်ရခဲ့တာတော့ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံပါပဲ။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ သူတို့တွေဟာ ပြက်လုံးကို ကြိုက်ကြတယ်။ လူရွှင်တော်တွေကို ချစ်ကြတယ်။ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အားပေးကြပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြက်လုံးထုတ်ရတာ ဖြစ်လို့ တော်တော်အားထုတ်ရပါတယ်။ ၁၅ မိနစ်လောက် ပြောဖို့ အရေးကို ကျွန်တော့်မှာ တစ်နေ့ကန့်စာကျက်နေရပါတယ်။ ဒါတောင် အဆိုတော်ကြီး 'ဆာ' ဘွဲ့ရ ဘော်ဘီဂဲလ်ဒေါ့ဖ်က ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ မော်နီတာ (Monitor) ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲတဲ့။ ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာဖန်သားမျက်နှာပြင်ကို ပြောတာလေဆိုတော့ 'ဪ... ကွန်ပျူတာ စခရင် Computer Screen လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးရော' တဲ့။ ပညာရလိုက်ပါတယ်။ လူရွှင်တော်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံရေးသမားပဲဖြစ်ဖြစ် အများသုံးဝေါဟာရနဲ့ အသုံးအနှုန်းကို နားလည်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာကို ရလိုက်တာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ပြင်သစ်မှာ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ ဘာလင်မှာ ပြက်လုံးတွေ ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံတစ်ခုပေါ့။ ဒီအတွေ့အကြုံတွေကို မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တဲ့ အခါ သူငယ်ချင်းတွေကိုရော ညီတွေကိုပါ ပြန်ဖြန့်ဖြူးရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ HOME ရုံးခန်းရဲ့ အောက်ထပ်မှာ ပရိသတ်တွေကို ဖိတ်ပြီး 'လူရွှင်တော်ည' ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ဇာတ်သွင်းကြပါတော့တယ်။ မြန်မာဟန် ပါတဲ့ Stand-up Comedian ပေါ့လေ။ ပထမဆုံး 'စုဘူး' အဖွဲ့နဲ့ စမ်းသပ်ခဲ့ပြီး နောက်ထပ် 'သီးလေ၊ သီး' အဖွဲ့နဲ့ ထပ်မံစမ်းသပ်ခဲ့ပါတယ်။ ခက်နေတာက ကျွန်တော်တို့ဆီက လူရွှင်တော်တွေက ပြက်လုံးထုတ်ဖို့ပဲ အားထုတ်နေကြတာကိုး။ အမှန်ကတော့ ဗမာလူပြက်တွေ ပြောလေ့ ရှိတဲ့ 'သီတံ ပြက်လုံး' နဲ့ လုံးလုံး မတူဘူးဆိုတာကို သဘောမပေါက်ကြတာပါ။ သဘောပေါက်ရအောင်လည်း နိုင်ငံခြားက လူရွှင်တော်တွေရဲ့ ပြက်လုံးတွေကို နားမထောင်ဖူးကြသလို ဘာသာစကားအခက်အခဲကလည်း ရှိနေပြန်တာကိုး။

ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ ဒီကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ရမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မမျှော်လင့်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုက ဖန်တီးလာခဲ့ပါရော။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့အငြိမ်းခန်းကို ဘိုဘို အင်တာတီန်းဖန်ကနေ တင်ဆက်ချင်သတဲ့။ Sky Net ကနေလည်း တိုက်ရိုက်လွှင့်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါမျိုးဆို အစွမ်းပြချင်နေတာကိုး။ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးထဲက အငြိမ်းခန်းကို ပုံဖော်ချင်နေခဲ့တာ ကြာပေါ့။



အငြိမ်းခန်းမှာ ခွန်းထောက်တွေဆို၊ ပရိကံတွေ ပြောလုပ်နေတဲ့ ဖျော်ဖြေမှုပုံစံဟာ တော်တော်ပြီးငွေဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။ ပရိသတ်ကို ခဏထား။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် တော်တော်ပျင်းပါတယ်။ တစ်ခါ... အငြိမ်းခန်းချင်းတွေဟာ တစ်ခါလာ သံမှန်၊ ဝါးပေါက်နဲ့ ဒီနှစ်မျိုးနဲ့တင် လုံးလည်ချာလပတ်ရမ်းနေတာ။ ကျွန်တော်က မြန်မာ Orchestra လုပ်ချင်တယ်။ ဆရာ ဂီတလှလင်ဦးကိုကိုတို့လုပ်သွား ခဲ့တဲ့ ဂီတနန္ဒဝန်လို Orchestra နဲ့ အငြိမ်းခန်းချင်တယ်။ မင်္ဂလာတစ်ယောက်တည်း အငြိမ်းခန်းဟာ မှန်ပေမယ့် ပရိသတ်ကို ပုံစံအသစ်ပေးချင်တယ်။ အိန္ဒိယရှင်ရှင်တွေထဲကလို အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ ကပြချင်တယ်။ ဦးဆောင်ကတဲ့ မင်္ဂလာတို့ကို အဖွဲ့က ဝန်းရံကာ တာပေါ့။ နောက်ပြီး ခေတ်လူငယ်တွေကို အငြိမ်းခန်း ဆွဲခေါ်ချင်တယ်။ ဒီတော့ မြန်မာအကနဲ့ အနောက်တိုင်းအက ရောပြီး တင်ဆက်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါရက်ဂေးမြူးစစ်နဲ့ မြန်မာအကကို ပေါင်းချင်တယ်။ Acapella လို့ ခေါ်တဲ့ တီးဝိုင်းပေါ့ဘဲ ပါးစပ်နဲ့တင် သံစုံတီးဆိုတဲ့ ဖျော်ဖြေမှုနဲ့ အငြိမ်းခန်း ပေါင်းစပ်ကြည့်ချင်တယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်ပုံဖော်ချင်တဲ့အတိုင်း လုပ်ချင်လိုက်တာပါပဲ။ ပရိသတ်က ကြိုက်တယ်။ မကြိုက်ဘူး ဆုံးဖြတ်ပါစေ။

ပြက်လုံးပိုင်းမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တဲ့ LED Screen ရှိနေတာကို အသုံးပြုပြီး ပြက်လုံးထုတ်ဖို့ လုပ်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါ မီးအကူးအပြောင်း၊ ဆက်တင်အကူးအပြောင်းနဲ့ ပြက်လုံးတွေတင်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တမ်းလုပ်တဲ့အခါမှာ တော်တော်ပင်ပန်းပါတယ်။ စိတ်က ဆောင်နေလို့သာ အလုပ်လုပ်နိုင်တာပါ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ အငြိမ်းခန်းခမ်းနားနား လုပ်ပြနိုင်ခဲ့တာ သမိုင်းပါပဲ။ ပရိသတ်ဆီကတော့ ကြိုက်တယ်။ မကြိုက်ဘူး ဘာမှတ်ချက်မှ မလာတာလည်း သမိုင်းပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ၁၉၈၀ ခုနှစ်က စခဲ့တဲ့ အငြိမ်းခန်းဟာ ၂၀၁၃ ခုနှစ်ထိ မြဲမြံမြဲ မြဲ ကျန်နေတုန်းပါပဲ။ ကိုယ်တိုင်မကနိုင်ရင်တောင် ကနိုင်မယ့် မျိုးဆက်သစ်တွေ ရှာဖွေမြေတောင်မြှောက်ပေးချင်တုန်းပါ။ မြန်မာ့ရိုးရာကို ထိန်းသိမ်းချင်လို့ဆိုတဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရည်မှန်းချက်မျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ 'အငြိမ်းခန်း' ဆိုတဲ့ ချစ်စရာ မြန်မာလက္ခဏာတစ်ခု မပျောက်မပျက်သွားစေချင်တာတော့ အမှန်ပါ။ ဒီစာစုကို နာမည်ပေးထားသလို 'တပ်မဟာနှောင်းအရှည်ကောင်းကြံစေ' ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ မြန်မာ့အငြိမ်းခန်းသဘင်အရှည်တည်တံ့ဖို့ ကျရာနေရာကနေ တာဝန်ထမ်းသွားမှာပါလို့ ကတိပြုခဲ့ပါတယ်။